48

SAN-ANTONIO

PE SOCOTEALA PRINȚESEI

Editura FORUM

PREA-N BULĂ[1]

Mie,
Ţie,
Vieţii,
Morţii,
Cui nu-i place, n-am ce-i face,
Cui pe cui se scoate!
Cine are urechi de auzit,
Să audă...

San-A.

Nu face mişto de mecla bogătaşilor,
că nu ştii niciodată când îţi vine rândul.

Pe unii îi îmbrăţişez doar
ca să nu-i mai văd.

Dacă eu cred în Dumnezeu?
Păi, eşti obligat când ai copii.

Egoismul senin al zugravilor

Cititorule!

O, cititor al meu!

Cititorul meu răbdător, cititorul meu cârcotaş, ogârjit, prizărit, otânjit, căcăcios, ticălos.

O, cititor al meu!

Cititorul meu incult, cititorul meu fudul, zăpăcit, varicos, redundant, bulimic, poltron, îndoctrinat, endocrinic, masochist, încuiat, văicăreţ, inconstant, inconştient, incontinent!

O, lector al meu!

---

[1] Joc de cuvinte: preambul/prea-n Bulă. (n.r.)

Cititorul meu hlizit sau lăcrimos! Cititorul meu ce-se-duce-singur-singurel! Cititorul meu mizer, cititor plin de fală goală! Cititorul meu cu motoretă, cu Mercedes (Benz), *per pedes*, pe picior de plai, lenevos, fugăreţ, dar care ştie să moară pentru doi gologani!

Cititor înamorat şi calic, care scoate perle şi o scoate la dame, care moare de dor de viaţă, care se cufureşte în nădragi, care se roagă pe mormăite, care ţipă de sete, care bâzâie fără oprire.

Cititor cu care m-am însoţit de un car de ani şi care moare liniştit pe mine, aşa cum zidul e cercetat de dulău. Cititor avid, în vid, cititor nemilos, ce renaşte mereu prin simţuri. Cititor ce mi-i transmite pe urmaşii săi pentru ca să le dau lecţii particulare de neobrăzare şi milostenie. Lecţii de dragoste. Lecţii de regulat. Lecţii de lacrimi şi suspine.

Cititor pe care-l zăresc în oglindă.

Cititor de atât amar de vreme şi pentru totdeauna, pentru prima oară în cariera mea deşănţată, voi săvârşi noutatea. Căci, în primul capitol al acestei opere, îl plasez – de bine, de rău – pe ultimul din precedenta[1], pentru ca lanţul să nu fie întrerupt şi astfel, cele două cărţi să-şi succeadă, dar nu să-şi semene.

[1] Romanul *Infernul verde*, de acelaşi autor. (n.a.)

RECAPITOL

Ministrul stă la birău, cu mâinile încrucişate. Are aerul unui buldog mare, care face pe răul.

Îmi spune, cu un accent ce-mi trimite un damf usturoiat:

– Dom'le director, te felicit. Excelenţa Sa, ambasadorul Israelului, va sosi în douăzeci de minute, pentru a-şi alătura complimentele la ale mele; am auzit că e vorba să dea numele dumitale unei străzi din Tel-Aviv! Rânjeşte:

– Gloria, nu?

Simt persiflarea din dosul usturoiului.

– Onorurile nu-s decât nişte sughiţuri, ripostez.

Ministrul reia, cu glas greoi şi sacadat, care te duce cu gândul la un canalagiu ce se deplasează, cu cizmele în picioare, prin întunecatul său imperiu:

– Ia zi, mon şer, ce-ai făcut de te-au promovat director la Poliţie?

Atacul! Îi zâmbesc:

– Omul fiind plin de el, îmi imaginam că asta o datorez numai meritelor mele, domnule ministru. Dar dacă vi se pare nejustificat, demisia mea vă stă la dispoziţie.

Îşi încreţeşte râtul de personaj din *Teatrul de păpuşi* de pe Canalul +.

– Stai, dragă, că nu vreau să-ţi sară muştarul. Ştii doar că aşa vorbesc eu, deschis.

– Dar cine nu ştie asta, domnule ministru?

Dă din capul lui mare şi o expresie băşcălioasă îi luminează, cu o bucurie falsă, figura necioplită de ţapinar al politicii.

– Preşedintele Republicii ar cam avea o slăbiciune pentru dumneata, după câte aud!

– Toţi monarhii sunt indulgenţi cu bufonii.

– Fiindcă mata eşti aşa ceva?

– Să zicem că dezinvoltura mea îl face să creadă asta.

– Dom'le San-Antonio, ştii că, în prezent, nu eşti la locul dumitale?

– Şi eu îmi spun asta, cu destul de puţină vervă, îl aprob eu.

– Şi ştii de ce? Pentru că meritele dumitale, pe care tocmai le-ai pomenit, sunt prea mari. Eşti un om de acţiune, dragă, şi o dovedeşti din plin; un erou modern, care se războieşte necontenit şi al cărui cur nu e pe locul potrivit când stă pe fotoliul ăsta pivotant. Cavalerul Bayard nu putea fi Richelieu.

– În concluzie, demisionez?

– În concluzie, te eliberez de actualele funcţii, pentru a-ţi încredinţa altele, care se potrivesc mai bine cu temperamentul dumitale.

– Interesant; despre ce este vorba, domnule ministru?

– Despre un corp special de poliţie, pe care trebuie să-l înfiinţezi.

– Paralel? Cum era SAC[1]? O secţie specială controlată de dumneavoastră şi care să funcţioneze cu fonduri secrete? O legiune romană gata pentru orice acţiune? Nu, mulţumesc, domnule ministru!

– Repede îţi mai sare ţandăra, domnule San-Antonio!

[1] Serviciul de Acţiune Civică, un serviciu de ordine gaullist. (n.tr.)

Proastă părere mai ai despre mine. Proiectul meu n-are nimic secret, nimic „paralel" cum zici şi îţi declar sus şi tare că va fi aprobat de scumpul dumitale preşedinte.

– Domnul preşedinte al meu este la fel de bine şi al dumneavoastră, domnule ministru.

– Sigur, sigur, bineînţeles. Ceea ce vreau eu să pun pe picioare este o brigadă numeroasă, pe care s-o conduci dumneata. Nu s-ar ocupa decât de „cazuri" speciale, de genul celui pe care tocmai l-ai rezolvat. Ar fi debarasată de o birocraţie greoaie, s-ar bucura de prerogative deosebite. Epoca noastră e teribil de primejdioasă, domnule San-Antonio, are nevoie de o forţă de şoc capabilă să intervină rapid şi cu fermitate. Eşti tocmai omul potrivit pentru o astfel de realizare.

– Trebuie să mă gândesc.

– Natural. Gândeşte-te liniştit şi dă-mi răspunsul diseară, la un dineu discret, într-un loc asemenea.

Afurisitul. Un caz! Are în el o hotărâre, o voinţă fără compromis, pe care o recunosc.

– De acord, domnule ministru.

– Hai, domnule San-Antonio, doar n-o să ne batem pentru ca să te oblig să accepţi un lucru pe care l-ai visat în secret dintotdeauna. Pufneşte într-un râs de geambaş care a cumpărat pe nimica toată mârţoagele gărzii republicane.

– Dă-mi o idee, dragule; pe cine să numesc ca succesor?

– Pe cel care m-a precedat, domnule ministru; era ideal pentru postul ăsta.

– Dar e la pensie!

– Nici nu cere altceva decât să fie reangajat.

– E bătrân! obiectează iar ministrul.

Dau din umeri:

– Fără îndoială, dar nu cere altceva decât să fie întinerit!

CAPITONAT

Distingeam cu greutate trăsăturile tenismenului, fiindcă-şi ţinea capul înclinat spre a-şi trânti mingea la sol a şasea oară, înainte de-a se angaja. Mă încordam ca să suport sosirea proiectilului şi s-o controlez cât mai bine posibil. Jucătorul s-a îndreptat cu un fel de bucurie ce anunţa victoria. Era Courier, cu şapca lui albă şi cu rumeneala lui de roşie coaptă. Chipul său fin de intelectual surmenat îşi pierduse paloarea obişnuită, evocând drapelul japonez pictat de Van Gogh. Şi-a încordat umărul, braţul şi mi-a tras o castană capabilă să facă o spărtură în coca vasului Jeanne D'Arc. Totuşi, nu a reuşit un *ace*, pentru că am încasat ghemotocul galben între ochi (lux pe care domnul Jean-François Le Pen[1] nu şi-l poate oferi, săracul de el), eu fiind la doi metri de linie. Duritatea şocului m-a trezit. Şi atunci mi-am dat seama că durerea mea de cap nu fusese produsă atât de percuţia mingii, cât de sticla de *Pacharan* (moartea mea) băută acum câteva ore şi pe care prietenul meu, D.D. Sarda, mi-o adusese din España. Jim Courier se evaporase cu racheta lui de campion şi cu şăpcălia lui de viţel. Nu mai rămăsese din el decât un halou roşu în fundul nefericitelor mele retine. Pe lângă asta, mai suna şi telefonul. Mama fiind în călătorie, am răspuns, în ipoteza că m-ar fi chemat ea. În locul glasului său plin de

[1] Lider al extremei drepte franceze. (n.r.)

dragoste şi de îndurare, am obţinut organul secretarial, de sex mai curând feminin, care m-a întrebat pe nepusă-masă dacă eram eu însumi. Neavând nici o îndoială în acest domeniu, i-am răspuns mintenaş în mod afirmativ. Atunci, persoana a avut gentileţea să-mi spună că mi-l dă pe „domnul ministru". Luat din scurt, n-am avut timp să-mi curăţ clăpăugele pentru a le descotorisi de cerumenul pe care glandele inconsecvente ni-l depun în conductul auditiv extern, că el se şi afla în legătură cu mine, curtenitor, cu sarcasmul său obişnuit, uns cum se cuvine cu ulei de măsline pur.

– După cum vezi, zice el, nu trebuie să-mi dai niciodată telefonul personal: e mai tare ca mine, abuzez.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, mă fasolesc eu fără ruşine.

Cu trei seri în urmă, cinasem în *tête à tête*. Restaurantul discret pe care mi-l promisese era în incinta Ministerului de Interne, iar micul separeu la care mă aşteptam, măsura foarte exact 14 x 19 m. Acestea fiind zise, am fost singurii convivi, celelalte cincisprezece persoane prezente făcând parte din personal.

Schimbasem puncte de vedere convergente la capitolul tehnicilor şi absolut ocolitoare pe plan politic. De felul meu am fost întotdeauna sensibil la accentul meridional şi – prin urmare – n-am luat niciodată prea în serios lucrurile ce mi-au fost spuse cu vocea lui Fernandel, bazându-mă pe certitudinea confuză că din asta nu putea ieşi nimic foarte rău, dar nici cu adevărat pozitiv. Ştiu eu că bunul rege Henri şi Napoleon I aveau un accent similar, care nu i-a împiedicat să contribuie la prestigiul francez; cu toate astea, consider că vorbirea „în costum de oraş" a Generàlului de Gaulle, a domnului Mendès France sau a

doamnei Simone Veil[1], le-a permis să se facă înţeleşi fără încălţător şi fără să fie nevoiţi să ronţăie boabe de cafea înainte de a se exprima, pentru a-şi drege respiraţia.

– Dormeai? se informează ministrul.

Privire rapidă spre deşteptător.

– La ora şapte dimineaţa, *domnule sinistru!?*

– Evident, murmură el, oamenii de acţiune sunt întotdeauna matinali, cu armele gata gresate, când inamicul se trezeşte! Imaginează-ţi că mă izbesc de o mare belea.

– Sper să vă pot ajuta.

– Sunt sigur de asta. Îţi aminteşti de persoana la care mă sfătuiseşi să fac apel ca să te înlocuiască?

Îşi reduce vocea şi şopteşte:

– Nu sunt sigur...

– Îmi aduc aminte perfect, domnule mi'..., îi sar eu în ajutor.

– E imposibil să dau de el. Telefonul îi sună în gol, casa îi este închisă şi puţinele persoane din anturajul lui n-au deloc habar în ce loc s-ar putea afla.

– Nu cred să fie vreun motiv de îngrijorare, fac eu. Un pensionar de lux, cu avere personală, are întreaga planetă la dispoziţie ca să se zbenguie. Ce zic vecinii?

– Că nu l-au mai văzut de „o groază de timp".

– Cred şi eu, dacă s-o fi dus să stea şase luni la soare.

– Sunt de acord, „draaaagă", totuşi ceva mă sâcâie: cutia lui de scrisori; cu toate că e de dimensiuni vaste, dă pe dinafară de corespondenţă, aşa că nu se mai poate închide. Credeţi că un asemenea personaj meticulos ar pleca mult timp de acasă fără să-şi pună în prealabil la punct chestiile poştale?

[1] *Mendès France* şi *Simone Veil* – oameni politici francezi. (n.tr.)

– Nu! admit eu.

– Te vei ocupa de asta, domnule San-Antonio?

Adresându-mi-se în acest fel, îmi dă, implicit, de înţeles că nu mă mai consideră a fi Big Bossul stabilimentelor „Curcănescu şi Daïpéchest", specializate în ambutisări. Acum mă ia de „disponibil", „vacant", pe scurt „în şomereală provizorie".

Ne despărţim prin bună înţelegere. Trag un căscat să înghit lustra olandeză din camera mea, nu alta. Se vede că 'mica nu e aici: jaluzele au rămas deschise şi o frumoasă zi de început de vară pe sfârşite udă natura. Îmi trebuie o cafea! O să pice numai bine la mahmureala mea! Am spus-o întotdeauna: „uneltele mă trădează". De fiecare dată când le folosesc, îmi semnalează ostilitatea lor scăpându-mi din mâini. Nu: pot să fac un duş şi o să mă duc să beau o zeamă la *Sabia de Lemn*, localul-tutungerie din strada Président Coty. Şi pe urmă, uite-aşa: azi nu ne radem! Întâlnesc o grămadă de gagii bine care târâie în permanenţă un bărboi de opt zile. Au chiar nişte trucuri speciale ca să-şi păstreze capcana pentru macaroane mereu la aceeaşi lungime. Aşa au fason de corsari Don Juan în revărsat de zori! Fufele se dau în vânt după asta: le zgârie pielea mătăsoasă de pe coapse.

O.K., nu-mi mai răzui şoriciul până la noi ordine (sociale). Om vedea.

*

Un negru îmbrăcat în salopetă scaldă în şiroaie de apă liniştitul cartier Muette. Strada Andigné miroase oarecum a umezeală; soarele să fie de vină? Turturica unei portărese de imobil ciripeşte un fadou[1]. Oare îmi simt inima aşa uşoară, de

[1] Cântec popular spaniol. (n.r.)

parcă aş aştepta o bucurie, doar fiindcă încerc sentimentul eliberării din funcţia de director al Sticleţimii?

Imobilul Babacului, din pietre de talie (mare), cu o delicată patină aurie, este ţanţoş, cu uşile şi ferestrele lui de stejar la fel de deschise la culoare. Jaluzelele sunt trase. Prin grilajul de fier forjat vopsit în negru, cu vârfurile ascuţite şi poleite – mă rog frumos – ochesc un grădinar ocupat cu tunsul gazonului. Îl strig. Dar maşina lui face un asemenea tărăboi, că mi-ar trebui toate sirenele din Paris ca să-i atrag atenţia. Renunţând să-mi mai semnalez prezenţa prin sunete, meşteresc broasca intrării şi pătrund în casa lui Achille cu pas uşor. Nu ţi-am spus niciodată, dar Tataia mai are şi patronimul Achille. Se numeşte Achille Auguste Marie Hachille plus „de" nu ştiu ce. „Nu ştiu ce"-ul ăsta nu l-am putut înghiţi eu niciodată. De altfel, nu sunt sigur că respectiva particulă este marca unui titlu nobiliar şi, la drept vorbind, mi se pliciuieşte de ea cu pliciul pentru muşte. Ajung la frizerul de grădini taman în clipa când execută un viraj delicat în jurul unei sculpturi realizate din merişor, ce reprezintă o carafă cu Bordeaux. Îi ţâşnesc deodată în raza de lumină aşijderi unei apariţii a sfântului Iulian Ospitalierul sau a cavalerului Ajax amoniacalul şi pesemne că, luminat astfel, sunt deosebit de frumos şi de nobil căci, de emoţie, gagiul îşi înfige maşinăria drept în sticla vegetală.

Opreşte motorul, ceea ce constituie o emoţionantă atenţie pentru timpanele mele şi, în tăcerea încă bubuitoare care urmează acestui simplu gest, mă întreabă:

– Da' cum aţi intrat?

– Am văzut o poartă, îi răspund, şi m-am gândit că o fi bună la ceva.

– Dar o încuiasem!

– Păi de-aia am şi descuiat-o. Hai să ne aşezăm pe această venerabilă bancă de piatră şi să tăifăsuim un pic. Sunt urmaşul domnului Hachille în fruntea Poliţiei.

Este impresionat.

– Sunteţi mult mai tânăr decât el!

– Da, cad eu de acrod, în administraţie există vechiul obicei de a-i înlocui pe cei ieşiţi la pensie cu funcţionari mai puţin vârstnici. Lucraţi de mult la domnul Hachille?

El schiţează un zâmbet care s-ar putea desfăşura pe cinşpe sute de metri de asfalt, mai înainte ca să-i poţi vedea sfârşitul.

– Apăi, dacă v-aş spune...

– Tocmai, spune-mi.

– Douăj' doi de ani! Am intrat aici când a cumpărat casa asta! Dacă v-aş spune că nu mă vrea decât pe mine. Când îmi iau concediu se îmbolnăveşte! Noroc că nu-mi iau nicidoată.

– De când nu l-ai mai văzut?

Pe faţa lui de guzgan de câmpie rătăcit în Paname[1] se mai sapă câteva riduri suplimentare şi numai Dumnezeu ştie câte zeci şi sute avea.

– De mai bine de două luni.

– A anunţat că pleacă?

– Mi-a zis doar într-o dimineaţă că sluga lui anglizească iese la pensie, iar femeii de serviciu i-a dat papucii, că le făcea la stânga. „Mă gândesc să plec într-o mică plimbare, mi-a adăugat; ai să-mi corcoleşti tu parcul, nu-i aşa Sébastien?"

Arunc o ocheadă panoramică asupra delicioasei grădini care, cu cei cinci-şase sute de metri pătraţi ai ei, nu ar putea avea, totuşi, pretenţia să fie numită parc.

---

[1] *Paname* (argou, fr.) pentru Paris. (n.tr.)

– Cred şi eu că-l iubeşte, îl asigur, e o operă de artă.

– Îţi trebe cinşpe ani ca să obţii aşa ceva.

– Îmi închipui.

– Mai repede creşti un puşti, decât un copac.

– Şi de casă cine are grijă?

– Nimeni.

– Două luni fără să facă nimeni curat! Asta-i chiar nebunie. Şi dacă plesneşte vreo ţeavă?

– Mă mai uit eu o dată pe săptămână.

– Ai cheile?

– Domnul Hachille mi le-ar lăsa şi pe alea de la casa de bani. Încrederea e încredere!

– Pot să mă uit şi eu niţel înăuntru?

El se întunecă.

– Da' cine-mi dovedeşte că sunteţi chiar ăla care spuneţi?

Îi arăt legitimaţia. Se linişteşte, dar nu e pe de-a întregul convins.

– Ce contează, nu sunteţi la dumneavoastră acasă, obiectează el.

Îi pun pe umărul încovoiat de ani o mână de un kil.

– Acţionez în numele domnului ministru de interne, îngrijorat de dispariţia domnului Hachille. Dacă nu îmi deschizi, o să aduc un lăcătuş.

– Da, şi-o să facă treaba până-n brânză! Casa asta e împănată cu sisteme de alarmă de toate soiurile; ăla care-şi închipuie că poate să intre fără să ştie şpilul e sonat, credeţi-mă pe mine.

– Ăsta-i încă un motiv pentru a-mi deschide, prietene.

L-am dat gata cu infinitivul. Trebuie să-şi spună că un ins care îi trage cu „a-mi deschide" pe nepusă masă, nu poate fi decât de *first quality*.

– Bine, haideţi!

*

Praful se aşterne peste locuinţă, dar, în penumbră, de-abia dacă îţi dai seama. Pânzele lui Watteau (mort la 37 ani, mai mare păcatul), ale lui Fragonard (născut la Grasse), ale lui Toulouse-Lautrec (scor 2 la 1) şi ale lui Jean-Gabriel Domergue (de vânzare în toate drogheriile bune) sunt la locul lor. În clar-obscur, toate au o lucire blândă: mobilele Louis XV, obiectele de preţ, pendulele, parchetul; din această frescă a strălucirilor nu mai lipseşte decât frumoasa ţeastă şlefuită a Babacului. Trec dintr-o încăpere în alta, făcând o inspecţie sumară. Totul este conform, după cum zice Patrice. Conform înseamnă pentru el N.D.S.[1]. În cabinetul de lucru zăbovesc puţin, aşezat la biroul lui, aşa cum mă obişnuisem la Marea Colivie, cu mâinile puse peste pielea groasă a mapei cordobeşti. Motivele lucrăturii în relief reprezintă nişte butuci de viţă, împreună cu frunzele, ciorchinii şi cârceii lor, în nuanţă *lie-de-vin*[2], pe fond bordo. Ridic partea superioară a scriptoriului. Da' ştii că-s grele chestionarele astea? Înăuntru nu e decât o hârtie luxoasă, bleu cu ciucuri. Scrisul lui Achille stă aşternut acolo, cu literele lui elegante, înalte şi uşor ascuţite; a folosit un stilou cu cerneală, ceea ce i-a permis unui vechi caligraf ca Chillou să evidenţieze curbele groase faţă de cele subţiri, aşa cum se făcea pe vremuri.

Citesc: *Pentru ca să mă duci tot mai departe*. Asta-i tot. Recitesc şi pun scurtul mesaj înapoi, la locul lui. Camaradul grădinar zice:

---

[1] Iniţialele de la „nimic de semnalat". (n.tr.)

[2] *Lie-de-vin* (fr.) – de culoarea drojdiei de vin. (n.tr.)

– Ce mă sâcâie pe mine e toată corespondenţa asta îngrămădită în cutie; dacă mai stă mult aşa o să „dea" pe dinafară.

– De ce nu o duci în casă?

– Fiindcă n-am cheia de la cutie. În chestia asta, domnul a fost întotdeauna maniac. Numai el are dreptul să umble la cutie.

– Las' că rezolvăm noi acest mic necaz, hotărăsc eu.

– Aveţi cheia?

– Întotdeauna.

În momentul în care descui uşa de sticlă, o masă de hârtii îmi cade la picioare: scrisori, reviste, fel de fel de imprimate. Croitorul trandafirilor îşi întinde şorţul albastru, făcând din el un fel de sacoşă în care îndes la maximum prada mea petetescă.

– Să ducem toate astea în birou, bunul meu Sébastien, voi privi în zbor această grămadă de scrisori, ca să văd dacă nu-s printre ele şi de-alea „critice".

La prima triere, fac vânt prospectelor şi micilor reviste de publicitate. Apoi înalţ un morman cu anunţuri, invitaţii, programe de manifestaţii cu dată perimată. Un al doilea lot cuprinde facturi, al treilea epistole comerciale, identificabile după antet şi, în fine, un al patrulea misivele particulare. Acestea din urmă emană de la femei cu moţ, formatul, luxiozitatea hârtiei, iniţialele de la spate, gravate în engleză, însuşi parfumul care izvorăşte din plic fiind relevatoriu în privinţa calităţii corespondentelor. Big ăsta n-o să se schimbe cât e hăul: gagicile sunt viaţa lui! Chiar şi la o sută de ani, dacă îi dă Domnul bilet de voie până atunci, o să facă pe dracu'n patru ca să-şi mai vâre mincinoasa prin nişte funduri de stirpe aleasă! Acum, că mi-am încheiat trierea, ezit:

– Vii des să ai grijă de grădină, scumpe domnule Sébastien?

– De două ori pe săptămână. Aşa trebe, dacă vrei să obţii ceva impecabil.

– Bineînţeles. În orele pe care le-ai petrecut aici au venit oameni în vizită la domnul Hachille?

– Nu prea mulţi.

– Totuşi.

Face o mutră nehotărâtă, apoi moaca i se luminează.

– Păi sigur, la câtva timp de la plecarea lui, tre' să tot fi fost a doua zi, a venit un comisionar de la Piton. Un tinerel.

– Cine e Piton?

– Marele negustor de valize.

– Vorbeşti de Vuitton?

– Nu-i imposibil; doar dacă n-o fi fostără de la Ernest, ăla de face fulare.

– Hermès?

– S-ar putea. Astea-s nume de care i-am auzit pe alţii vorbind, da' eu n-am avut niciodată de-a face cu ei. Cum ziceam, tipul ăla se înfiinţează cu o furgonetă. Sictirit ca nimeni altul. Eu am o vârstă care îi face pe oameni să mi se destăinuie, aşa că, în doi timpi şi trei mişcări, el îmi spune în ce rahat era: în ajun avusese două valize super de livrat la o doamnă. Dar nu zici că nătărăul ăsta mic trebuia zor-nevoie să se ducă la fufa lui de-acum, care e-n concediu. Sare pe ea, i-o pune o dată, de două ori, de trei ori, şi-l fură somnul la faţa locului. Amândouă turturelele sforăie ca la vreo trei ore în şir şi se scoală tresărindu-se. El tre' să se-ntoarcă în goana mare la magazin. Lasă la gagică-sa valizele şi se întoarce mintenaş la prăvălie, unde iacătă că le spune ălora basmul cu cocoşul roşu, pentru ca să-şi justifice întârzierea. A doua zi, se duce glonţ să-şi livreze alea două bagaje. Nenorocire! Doamna tocmai plecase în călătorie. Aşa că, ştiind numele lui' espeditorul valizelor, se înfăţişează să-şi ceară iertare, mai înainte ca să se lase cu poceală la patronii lui.

Eu am fost ăla care l-a primit, fiindcă şi domnul Hachille se topise; puştiul era în rahat până peste urechi. Mă şi întreb cum o fi scos-o la capăt.

În timp ce el îşi termină palpitanta povestire, eu recitesc în gând cuvintele din mapa de scris a lui Chillou: „*Pentru ca să mă duci tot mai departe*".

Se potriveşte cu valizele, nu? Este cum nu se poate mai „stil Babacu". El se pregăteşte să plece în călătorie cu o pupăză şi, ca o delicată atenţie, îi trimite două valizoaie de lux. A dictat mesajul însoţitor la telefon; numai că, fiind cel mai meticulos om de pe faţa pământului, înainte de a-l dicta, l-a scris. Trebuie că s-o fi făcut borş, înainte de plecare, când a aflat că păsărica lui călătoare nu a primit cadoul de la el!

– Ei, dragă domnule Sébastien, ce ziceai de comisionarul ăla? Lucrează la Piton sau la Ernest?

– Piton, hotărăşte îngazonatorul.

Plec, luând discret scrisorile parfumate.

CAPITRAC

Ca-n brânză!

La serviciul de comenzi, este descoperită fără nici o greutate factura pentru cumpărarea celor două valize de format mare, din noua linie de produse din piele roşcată. Această achiziţie a fost făcută prin telefon, cu carte de credit American Express, exact acum două luni. Destinatar e o anume „Thérèse Genitrix-Desqueyroux", actriţă, din strada François Mauriac[1], numărul 116. Nume răsunător, dar carieră modestă, mărginită la câteva roluri secundare în „şouri actualizate": o asistentă la un dentist; o doamnă care stă lângă pian, la o petrecere; o funcţionară de agenţie imobiliară; o directoare de mare magazin; o ajutoare de primar etc. La adresa indicată de celebrul bagajist, mă pomenesc în prezenţa unei femei de serviciu de culoare, care trebuie să fi cântărit un chintal acum multă vreme, dar care, de atunci, a lăsat situaţia să se degradeze. Fumează aşezată cu picioarele mult depărtate, într-un fotoliu, dar fără să aducă vreo ofensă pudorii, coapsele ei formând un adevărat baraj natural împotriva Pacificului. Eficienţa sa în materie de menaj trebuie să nu însemne mare lucru, căci, după ce a acţionat deschiderea uşii, este constrânsă să recurgă la asistenţa unui fotoliu pentru a-şi reveni după efort.

---

[1] Aluzie la romanul scriitorului francez François Mauriac, *Thérèse Desqueyroux*. (n.tr.)

– Comisarul San-Antonio, mă retrogradez eu.

– Salut! Aici Floare-de-Mai! răspunde trântindu-mi trei rotocoale de fum în nas. Veniţi în legătură cu domnişoara?

– Ce te face să crezi?

– Două luni fără nici o veste, începe să cam fie de-ajuns; telefonul zbârnâie fără să se oprească. Îşi pierde onorariile!

Ca pentru a ilustra sonor spusele ei, soneria plină de ifos a unui tirlifon super-sofisticat se face auzită. Parcă ar fi semnalul care se aude înaintea unui apel general în marile magazine.

Frumoasa obeză îşi scotoceşte prin budigăi şi descoperă până la urmă un telefon portativ. Îi înalţă antena şi-i zice cu o voce drăgăstoasă, de oafă căreia îi paşte careva tufa de hortensii creţe:

– Da, ascult? ... Nu! E în voiaj... Nu ştiu, nu a spus nimic. Din partea cui?... Claude Lelouche? Mi-a plăcut mult ultimul dumneavoastră film, ăla cu Lucchini: ăsta da artist! Cum e în viaţa particulară?

Dar interlocutorul a închis deja, căci e un om căruia nu-i place să-şi piardă timpul.

– Era Claude Lelouche, mă anunţă zâna casei.

– Unde este plecată domnişoara Genitrix? mă întorc eu la berbecii mei.

Grasa *colored* încearcă să dea din umeri, dar pusă în faţa acestui mare efort, renunţă în beneficiul unei scurte bâţâieli din cap:

– Nu ştia, era vorba de un voiaj-surpriză organizat de Nenicu', noul ei moş.

Achille era cel ce organiza vâjâiala şi, totuşi, pe biletul care însoţea valizele întârziate, Tataia scrisese: *Pentru ca să mă duci tot mai departe. Pentru ca să mă duci tot mai departe...* Poate că era vorba doar de o formulă poetică?

– Ce fel de haine şi-a luat? Pentru vreme friguroasă, călduroasă? De oraş? De teren?

Vrei să te fac să râzi, cum spun tâmpiţii care nu te fac să râzi nici pic? Marea balenă neagră îmi aruncă o privire aureolată.

– Bună întrebare! aprobă ea. Nu eram acasă în ziua plecării şi nu am văzut ce şi-a luat.

– Poate că dacă vă uitaţi în şifonier, veţi trage nişte concluzii utile.

– Probabil.

Îşi crispează dinţii imaculaţi pe ţigara de foi, apucă braţele fotoliului cu toată mâna şi se smulge încet din el. Parcă se montează cupola unui circ sau când se umflă un aerostat.

O urmez într-un *dressing* aşa de parfumat, că ar strănuta şi şacalii. Apartamentul unei demi-mondene: pereţi şi uşi cu tapiţerie din piele, lampadare veneţiene, panouri culisante în *trompe-l'oeil*[1], culcuş hollywoodian, aiureli costisitoare prin toate părţile.

Floare-de-Mai cască uşile garderobei şi se pune pe mormăit mişcând umeraşele montate pe rulmenţi.

La sfârşitul exerciţiului se întoarce spre mine, care am ochii aţintiţi la obrajii ei puhavi.

– Asta-i bună! mă asigură amabila subretă tropicală.

– Zău?

– Domnişoara nu a luat nimic, în afară de taiorul Chanel pe care trebuie să-l fi avut pe ea. Credeţi că e posibil?

– Dacă AŞA stau lucrurile, AŞA este, Floare-de-Mai. Uită-te după valize, te rog.

– Sunteţi mai înalt, nu vreţi să vă urcaţi pe taburetul ăsta şi să deschideţi uşile de sus?

---

[1] Trompe-l'oeil (fr.) – pictură care, de la distanţă, dă senzaţia reliefului. (n. tr.)

Mă execut. În partea de sus a şifonierului, zăresc o *vanity-case* şi o valiză mare Lancel, cu garnituri de lemn şi alamă. I-o descriu negresei.

– Lipsesc două valize de samsonit, declară categoric firava slujnică. De ce să le ia, dacă nu a pus nimic în ele?

Bună întrebare.

Pentru că nu-i pot răspunde, îi pun altele:

– În afară de Nenicu', mai avea şi altă legătură?

– Fostul ei soţ, Peter Mortimer, un *americhen* care produce filme TV. Continuă să se întâlnească deseori.

– Asta-i tot?

– Charly Genous, actorul. Turnează în producţii hard şi are un sex monstruos.

– L-ai văzut?

– Cum vă văd. Domnişoara îl suna câteodată, când era „în călduri"; se culca cu el chiar pe jos, în faţa mea, fiindcă în asemenea ocazii îi trebuia public. Într-o după-masă m-a obligat să mă duc după portăreasa din casa de alături, vă daţi seama? O portugheză care nu mai pridídea să se crucească şi să să se roage cât a ţinut ceremonia asta! Dar a rămas până la urmă, fiindcă îi dăduse cinci sute de franci! Acestea fiind zise, nu credeţi că domnişoara are pur şi simplu astenie nervoasă sau, cum a zis ea, „călduri"?

– Fiecare cu ce-l doare! filozofez eu.

– Exact, admite ea; io-s cu bananele verzi.

Îşi striveşte chiştocul de havană în scrumiera care trecea prin cartier, iar eu mă abţin s-o întreb în ce mod consumă bananele în chestie.

CAPITONT

Peter Mortimer seamănă cu un american aşa cum seamănă o poză în prim plan, a fundului meu, cu fundul meu. Hăndrălăul în costum nailon ultra-uşor, cu dungi albe pe fond azuriu, maxilar pătrat, ten cărămiziu, pistrui, privire de o indiferenţă morbidă în tonuri pale, degajă din toată persoana lui o extremă senzaţie de răceală, la care se adaugă un dispreţ profund pentru tot ce există la dreapta meridianului Greenwich.

Mă priveşte din dosul unei grămezi de aparate menite să uşureze viaţa oamenilor, după o iniţiere îndelungată şi incertă. El îmi citeşte legitimaţia, murmurând „Poliţia judiciară", ca omul care încearcă să-şi amintească numele unei loţiuni after-shave. Apoi, un indiciu trebuie că se precizează în creierul lui yankeu, căci mormăie: „Înţeleg..." cu un ton plin de subînţelesuri neplăcute pentru mine.

– Probleme? întreabă cu siguranţa de sine aăluia care nu are nimic să-şi reproşeze sieşi şi are totul de reproşat celorlalţi.

– Aţi fost căsătorit cu Thérèse Genitrix-Desqueyroux, actriţă?

– Atât de puţin şi atât de rău! De ce?

– Se pare că ar fi dispărut.

– Adevărat? În orice caz, la mine nu e.

– În ciuda divorţului, continuaţi să vă vedeţi?

– Nu trebuia?

Are râcă în glas.

– Dimpotrivă, consider că-i simpatic. Ceea ce m-a reţinut pe mine să mă căsătoresc a fost perspectiva de a da peste o femeie care să considere, într-o zi, divorţul nostru ca pe un început de vendetă. Aşadar, aţi păstrat relaţii cu ea?

– Îi plătesc o pensie; nu e prea mare, recunosc. În SUA, treaba asta m-ar fi costat mai scump. Pentru că fata are un temperament aprins, mă mai cheamă câteodată să iau asupra mea ceea ce numeşte...

– Căldurile ei?

– Ah! Sunteţi la curent?

Am marcat un punct în chestia care îi foloseşte ca stimă. Adaugă:

– Thérèse are mult, mult... Cum să-i zic?

– Temperament?

– Exact. Face câte o criză. Se opreşte brusc din treburi pentru că îi trebuie un bărbat; un bărbat anume. Câte odată eu, altă dată unul dintre colegi sau chiar medicul ori maseurul ei. I s-a întâmplat chiar să se lase încălecată şi de câte un şofer de taxi, care-i căzuse cu tronc. Când am descoperit chestia asta, vă daţi seama că mi-am luat catrafusele şi numele şi mi-am schimbat apartamentul! Zâmbeşte:

– O figură măreaţă! Va să zică a dispărut?

– Aşa se spune când oamenii îşi părăsesc domiciliul fără să mai dea vreo veste.

– De când a plecat?

– De vreo două luni.

– Servitoarea, negresa, nu ştie nimic?

– Floare-de-Mai? Nimic. O aşteaptă fumând nişte havane ca pe mână.

– Nici asta nu e prea tristă!

– Când s-au petrecut ultimele „călduri" pe care le-aţi ventilat?

Verbul îl amuză; îmi spune:

– Eşti destul de haios, pentru un sticlete.

– Nu există nici o contraindicaţie. Deviza mea e cea a piticilor din Albă-ca-Zăpada: „să munceşti fluierând". Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare: când v-aţi „văzut" ultima oară fosta nevastă?

El se gândeşte, apoi începe să-şi răsfoiască agenda în răspăr. Şi-o fi notat acolo coiturile? Probabil că sesisează întrebarea mea nepusă, pentru că-mi spune:

– Când au apucat-o ultimele ei călduri, aveam un cumpărător japonez în birou şi a trebuit să-l las baltă.

– Aşa de mare era zorul?

Dă din cap.

– Ştiţi, merită să trăieşti momentele de frenezie ale Thérèsei. Ce se petrece pe mocheta din salon face toţi banii şi l-aş fi azvârlit pe nipon de la fereastră, dacă ar fi trebuit. De fiecare dată, e numărul secolului. E sublimă în rut. Bun, zbenguiala noastră datează de la 4 aprilie.

– Ceva mai mult de trei luni. V-a spus ceva de vreun voiaj pe care se pregătea să-l facă?

– Nu.

– V-a spus ceva de Nenicu', un tip bătrân, bogat şi manierat, care era bun cu ea?

– Nici. Thérèse e foarte discretă în privinţa vieţii particulare, cu excepţia cazurilor când călca pe de lături, bineînţeles, dar astea erau nişte stări de criză pasagere.

– În perioada în care aţi fost căsătoriţi, a făcut vreo aluzie la un loc pe care îl iubea în mod deosebit sau pe care ar fi vrut să-l

cunoască?

– Da. Parisul.

– Ce-i asta, o butadă?

– Deloc: Thérèse este o mică provincială fascinată de capitală. La douăzeci de ani, şi-a pus în cui dreptul pe care îl studia la Bordeaux, ca să-şi încerce norocul la Paris. Când îi vorbeam de o plecare în State, îmi răspundea: „Du-te singur, îmi este imposibil să plec de aici". Parisul devenise idealul ei, viaţa ei, fericirea ei.

– Totuşi, lipsesc două valize din camera ei, murmur. Dar nici o haină, după cum spune Floare-de-Mai. Curioasă călătorie, cu valize, dar fără lucruri. Vedeţi dumneavoastră, Mister Mortimer, în toată chestia asta e ceva care nu ţine!

– Aşa s-ar zice, admite *americhenul*. Acum, mă scuzaţi, dar am o întâlnire pentru o tumare. Dacă aflaţi ceva nou, sunteţi bun să mă sunaţi?

– Contaţi pe mine, fac eu, ridicându-mă.

Îi întind mâna. El o priveşte ca şi cum nu şi-ar mai aminti la ce naiba o folosi, dar până la urmă o juxtapune pe a lui pentru *shake hands*[1].

– Pe bătrânul Nenicu' de care vorbeaţi, îl cunoaşteţi? întreabă Mortimer.

– Perfect.

– Este un tip cinstit?

– Mai cinstit decât el nu e decât Dumnezeu, deşi, uneori, în privinţa Lui îmi pun unele întrebări!

După ce îl las, mă îndrept, în pasul rapid al maşinii mele 600 SL, spre casa lui Charly Genous, episodicul iubit de culcuş

[1] *Shake hands* (engl.) – strângere de mână. (n.tr.)

al actriţei dispărute. La drept vorbind, nu aştept mare lucru de la vizita asta, dar în munca noastră nu trebuie să neglijezi nimic.

Omul stă într-un fel de loft[1] din cartierul Saint-Antoine; localul trebuie să-i fi folosit unui tapiţer, căci a fost prost curăţat şi au mai rămas bucăţi de materiale, scheletele unor scaune stil, seturi de eşantioane decolorate, în timp ce podeaua este semănată cu ţinte cu capul auriu, mici seminţe perfide şi fâşii de stofă. Mutatul „amantului profesionist" a constat în aducerea câtorva mobile uzuale şi a unei cantităţi de postere care îl reprezentau la şmotru, fornicând cu donşoare parşive prin intermediul unui sex care, dacă nu merge în totalitate pe urmele celui deţinut de Bérurier, nu se încadrează, totuşi, nici în normele curente.

Uşa dinspre palier este întredeschisă, *because*[2] o pisică, a cărei lădiţă cu rumeguş se află în afara apartamentului. În felul ăsta, animalul – un motan angora enorm şi castrat, care mi-l aminteşte pe Raymond Barre[3] prin calmul şi blândeţea lui – poate merge de la perniţă la latrina personală, fără să trebuiască să miaune după căcăstoare.

În timpul ascensiunii mele până la acest ultim etaj de imobil pântecos şi murdar, lipsit de lift, şi ale cărui trepte gem sub tălpi, îmi ajunge la urechi murmurul unei conversaţii: aceea a unui cuplu mobilizat de o gravă problemă gospodărească. Inteligenţa mea vie, care se situează net deasupra nivelului mării, îmi permite să înţeleg la iuţeală conţinutul dezbaterilor.

Să mă explic. Charly Genous, pe care prestaţiile video îl surmenează şi îl istovesc, nu mai are suficientă „putirinţă" să-şi satisfacă propria tovarăşă de existenţă. Ca urmare, ea realizează o legitimă ţâfnă şi, pentru a-i lua caimacul de tot gagiului ei, îi

---

[1] *Loft* (engl.) – atelier sau depozit transformat în locuinţă, studio artistic. (n.tr.)
[2] Din cauza. (engl.)
[3] *Raymond Barre* - politician francez, fost prim ministru. (n.tr.)

leagă fedeleş testiculele cu un şnur de piele. Acest fel de compresiune acţionează favorabil asupra respectivelor părţi ale extenuatului, care îşi recuperează un surplus de vigoare întru profitul partenerei sale. Doar că, procedeul generează o suferinţă greu de suportat, împotriva căreia Charly protestează. Însă matracuca lui face urechea pleaşcă şi bodogăne ca o lăptăreasă pungăşită.

Ea îşi cere dreptul, putoarea. În timpul operaţiunii, îi pune hăndrălăului caseta cu: „Vampirii voluptăţii" şi crede de cuviinţă să-şi turneze propria sa reluare. Vrea ca el să-i interpreteze aceleaşi secvenţe rock din superproducţiune. Tot! „Martiriul Sfântului Sebastian", „Fantomas i-o pune lui Juve", „Ţarina perversă", "Vulturaşul suge Fleoarţa", „Vinerile lui Robinsin" „Coolie automatul", „Cui rasatul Putenchin", „Trei măciuci şi-un caltaboş", „Un deşt în dos lângă grădină", „Canula visurilor mele", „Abatelui îi vine să-şi bată gura", totul, auzi vrea hapsâna asta, pe nume Hortense. Iar când – în film – toroipanul omului ei crapă finele striuri ale unui muşchi inelar, şi ea vrea tot aşa, ca o stoică amantă capabilă să-şi sacrifice fermitatea sfincterelor pentru o reconstituire plină de pasiune. O, sublimă femeie, care nu tolerează partajul decât dacă este echitabil!

Prin urmare, de atâta sculat, copulat, ejaculat, numitului Charly Genous nu prea i se mai scoală; omuleţul păros şi fără alte semne distinctive decât un sex planturos cu cap micologic, protestează pentru că îi sunt jughinite gogoloaiele, aşa cum torturezi trunchiul de hevea, ca să-şi dea drumul la sevă. El obiectează, căci domnişoarele din Avignon i-au devenit violacee din pricina laţului; iar urmarea va fi o avarie capabilă să-i arunce în aer cariera de actor hard, deposedat de parul cu care îşi câştigă pâinea, aşa că n-o să mai aibă altceva de făcut decât să-şi târâie beteşugurile prin birouri de plasare, unde, în mod sistematic,

cozile atârnă de disperare; da, asta profetizează bietul nătărău. Numai că devoratoarea rămâne insensibilă la argumente. Ea vrea bastonul profesionist al lui Charly peste tot, acolo unde l-a plasat, în interiorul damelor pasive, a căror meserie este să juiseze de îndată ce un învrăjbitor de dosuri a strigat „Motor".

Sătul de atâta chiombeală, am intrat şi m-am aşezat pe o pernă de puf (Hortense o face pe fulgi). Motanul gras vine să se frece de mine, torcându-mi bineţe. Coitul stăpânilor lui îl lasă rece, pentru două motive la fel de valabile: primo pentru că este pisoi, secundo pentru că e castrat. Fiecare cu belelele lui!

Aşteptăm. Cuplul urmează canavaua oferită de caseta în curs de proiecţie.

Ea comandă ca o ofiţereasă:

– Aici, mă faci capră şi mă mângâi la clito cu mâna dreaptă. Cu stânga mă apuci de sfârc!

– Nu pot!

– Da' cu Lucette Elseneur ai putut!

– E mai mică decât tine!

– Aşa-i, admite irascibila, atunci lasă-l încolo de sân.

Viteazul se agită. S-ar zice că le merge bine carburatorul. Hortense copiază gemetele de plăcere ale numitei Lucette. Amândoi se prefac, unul mai dihai ca altul. Şi, deodată, un ţipăt:

– Dar te-ai înmuiat!

Lovit de soartă, Charly îşi recuperează penisul şi se aşază pe marginea patului. Mă zăreşte, dar obişnuit fiind să reguleze în faţa unei întregi echipe de tehnicieni blazaţi, mă salută cu o înclinare a capului.

Mai mult: mă ia ca martor.

– Auziţi, face el, azi am turnat scena violului din „Ulanii dragostei". A fost nevoie de şaisprezece duble! Apoi, am trecut

la o ejaculare în prim plan, pe moaca unui comandant german. Vârful căştii lui îmi intra în găoază; nostim, nu? Boul ăla era prognat şi scârba lui de bărbie îmi masca lansatorul de baloane în faţa obiectivului; prin urmare, patru duble, până a fost mulţumit producătorul. Vă daţi seama câtă marfă prăpădită? Confratele meu care făcea pe friţul parcă primise o tartă cu frişcă drept în mutră! De notat că asta îl făcea şi mai impresionat! Da' nu contează că sunt frânt! Lu' gagică-mea i s-a făcut de pisică pe orez! Şi-mi opreşte circulaţia în biloaie ca să mă încoţopenească! Asta nu mai e viaţă!

Fata, care îşi trăgea un solo compensatoriu la ţitera bărboasă, continuând să vizioneze banda (dacă pot supune aşa), în care Casanova al ei împarte cu dărnicie, graţie, forţă şi supleţe ceea ce ei nu mai este în măsură să-i acorde, reuşeşte să îndruge:

– Dar cu cine vorbeşti, Charly?

– Cu domnul, răspunde el.

Ea îşi eliberează cele două degete cu care îşi aţâţa poftele.

– În ce problemă? mă chestionează, ducându-le maşinal la nas, pentru un rapid control al identităţii.

– Studiourile „Marele Orgasm" m-au însărcinat să-l contactez pe domnul Genous pentru rolul principal dintr-un film. Dat fiind că vor fi secvenţe de zoofilie, am dorit să ştim ce părere are, înainte de a începe negocierile.

– Depinde de animal, raspunde masculul, în provizorie sfârşeală.

– O capră; se turnează „Capra domnului Seguin"[1], în versiune hard. Dumneavoastră îl jucaţi pe Seguin şi sunteţi îndrăgostit de Blanchette.

[1] Aluzie la povestirea cu acelaşi nume de Alphonse Daudet. (n.tr.)

– Atunci e O.K.! Îmi amintesc de un film în care trebuia să i-o pun unei maimuţe; scârba mi-a zgâriat baloanele şi m-a pricopsit cu o boală de-am stat două luni pe dinafara studiourilor.

– Aveţi o meserie grea.

El urmăreşte plecarea fufei lui, care se duce să-şi termine treaba într-o încăpere mai liniştită.

– Toanta asta nu înţelege că, atunci când vin acasă, mi s-a luat de fofează şi nu mai vreau decât să mă uit la televizor, după o baie bună cu O.Ba.O.

Cască gura mare, îşi scotoceşte cu degetele prin ea şi scoate un păr negru îmbârligat.

– Dacă vă spun că mi-e lehamite de frichineală; tot mereu îmi rămân peri de la cur printre dinţi. Le plâng pe lesbiene.

– În afară de filme, am înţeles că faceţi şi ore suplimentare în particular.

El se dă cu fundul de pământ:

– Taci, nenorocitule! Dacă ar şti marţafoaica mea, ar fi sfârşitul lumii. Cum aţi aflat?

– De la Thérèse Genitrix, o prietenă de-a mea!

– Javra! Şi doar i-am spus că e strict secret.

– De fapt, camerista ei, negresa, mi-a făcut aceste confidenţe.

El bombăne nişte chestii rasiste pe care trebuie că le-a citit în *Lupta mea* de Jean-Marie La Gâche.

– Thérèse este spirt, fac eu pe informatul.

– Un caz! mă corectează Genous. Când i s-a făcut de o sculă, atunci trebuie s-o aibă imediat! Tre' să laşi toate baltă, ca s-o stingi pe Miss.

– Plăteşte bine?

– La cât câştigă ea, onorariul meu e o jale. O dată a trebuit

chiar să o creditez. Regulat pe daiboj; ce faţă am eu? În asemenea condiţii, ţi se duce faima pe copcă. Mai bine o faci de pomană, e mai clasă!

De multe ori, i-am spus să vină cu noi în filme „X"; dar se jenează că are pantaloni de cal[1]. Ce are a face asta? Dimpotrivă, în meseria noastră – după cum mă snopesc spunând celor de la studio – e o greşeală să selecţionezi numai mână de lucru calificată; e ceva banal. Imaginaţi-vă o oafă grăsană plină de celulită sau o nasoală ciolănoasă cu buză de iepure şi cu un strabism dei sar ocheanele din loc, ce prăpăd ar face! Aşa ceva, mai zic şi eu, ţi-ar excita populaţia! Un maldăr de muiere de o sută douj de kile care mi-ar pompa zdrângul sau ar dansa cu el într-însa? Dar boii ăia, nici nu vor să audă. Cu ăştia, ai parte mereu de blonda platinată perversă, cu ciorapi negri ajuraţi, care îi molfăie fofeaza unei amice, înainte de a încasa parul unui cadru superior care scoate o sculă din mapa diplomat, ca să-i electrizeze, în acelaşi timp, găoaza... Casa voastră producătoare n-ar fi interesată de un porno turnat cu tipi oribili, mizerabili, 'stropiaţi? Mamă, Doamne, un olog care i-o pune unei cocoşate ar face furori, să nu-mi ziceţi pe nume!

Sunt de acord. Numai că eu n-am venit să discut direcţiile posibile din filmul hard, aşa că aduc din nou discuţia la subiectul Thérèse Genitrix.

– Sunteţi amic cu Thérèse?

– Aia de ţipă când se regulează? glumeşte muncitorul cu membrul. Da' ce credeţi, ne-am cunoscut la Conservator. Eu eram la clasa de tragedie. Făceam prăpăd în *Britannicus* şi ea în Musset şi Marivaux. Juca subrete înţepate. Destinul nostru era la Naţional. Şi pe urmă, viaţa...

[1] *Culotte de cheval* (fr.) – grăsime pe abdodem, şolduri şi coapse. (n.tr.)

Îşi examinează sacoşele la fel de violacee.

– Să distrugi un om doar pentru un capriciu, fir-ar să fie. Ăsteia, dacă n-am fi avut un pisoi împreună, ce i-aş mai fi făcut bocceaua!

– E aşa de bogată Thérèse că-şi permite să aibă cameristă?

– Of! fostul trebuie că-i plăteşte o pensie; e american, deci cam nătărău. Şi, pe urmă, ştiu că, din când în când, mai spumuieşte nişte văduvi bătrâni. Când îi scad fondurile, se îmbracă în negru şi face cimitirele. I se mai întâmplă să repereze câte un mocofan în faţa unui mormânt proaspăt: un neghiob care se reculege la sarcofagul unei dispărute. Atunci, joacă *Dama cu camelii*.

Triumful ei e când se face că îi vine rău, că e sfârşită din cauza unei suferinţe recente. Se clatină, este obligată să se aşeze pe un cavou. Boşorogul dă fuga şi s-a prins în plasă! Un crab bătrân de şaptezeci de anişori, care mai poate încă ajuta o tânără drăguţă, se culege cu mâna, ca o pară coaptă. Thérèse are grijă să agaţe prin cimitirele selecte din cartierele selecte; vă daţi seama că nu ia caimacul prin Courneuve sau Kremlin-Bicêtre!

– Este o fată stilată.

– E o dulcică! completează Charly Genous.

CAPIŞTE

Vocea îmi părea că vine de pe altă planetă. Între întrebări şi răspunsuri era o pauză care tăia orice continuitate în conversaţie. Erau ani de zile de când nu o mai auzisem pe Cynthia, unica fiică a Babacului. I-o făcuse o nevastă americană, care o întinsese cu un cântăreţ italian, lăsându-i o adevărată frumuseţe în braţe. Nu-mi mai amintesc în care dintre poliţistele mele povestesc despre ea; timpul sclerozează memoria precum micţiunile prostata. Ştiu însă că am regulat-o vehement şi cât de mirată i-a fost, după aia, păsărica. Şi ea îl lăsase în plata domnului pe Achille, ducându-se după nu ştiu cine, nu ştiu pe unde. Aşa sunt tipele, ca pisicile care îţi torc pe socoteală, şi brusc se duc, răspunzând unei chemări ciudate, venite dintr-aiurea.

Am dat de ea datorită unei felicitări de Crăciun, pe care mi-o trimisese, dintr-o toană, din Rio, cu câţiva ani înainte. În privinţa asta, serviciul nostru pentru „străini" funcţionează bine.

A căpătat accent portughezo-brazilian, draga de ea. Mă face să mă gândesc la cel pe care îl are servitoarea noastră nou-nouţă.

– Tonio draaaagă! Ce surpriză minunată. Unde ai ajuns cu magnifica ta carieră? Tot comisar?

– Nu. L-am înlocuit pe tăticu' matale în fruntea prăvăliei.

Mă abţin să-i spun că nu e ceva de durată; în momentul în care am dat bunul de tipar, eram tot „Dom' director". Şi apoi, îmi spun că dacă drăguţa de ea nu ştie de promovarea mea, e din cauză că nu are o corespondenţă prea strânsă cu babacul ei.

– Da' asta-i minunat! Şi el ce face?

– Trăieşte cruda epocă a pensionării. Nu ai mai primit veşti de la tăticu?

– Relaţiile noastre au slăbit în ziua în care a refuzat să participe financiar la crearea buticului meu de mode. A greşit, merge din plin.

– Lovele sunt o otravă, îi răspund. Mă fericesc că nu sunt bogat. Cheltuiesc tot ce câştig fiindcă am un înalt simţ moral; nimic nu-i mai sinistru decât să tezaurizezi. Acestea fiind zise, n-ai nici o veste de la genitorele tău?

– Al meu... ce?

– Procreatorul tău, sinonimez eu.

Franţuzeasca ei se cam înnămoleşte aici, la poalele muntelui Corcovado.

– Nu, de ce? A dispărut?

– Niţel. Şi-a părăsit scumpa reşedinţă acum două luni şi, de atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

– Vreo femeie? întreabă Cynthia fără să se emoţioneze.

– Într-adevăr, care s-a evaporat şi ea. Am băgat Interpolul în afacere, dar n-a ieşit nimic la iveală. Ca să-ţi spun totul, dragă, sunt foarte îngrijorat.

– Eu nu, răspunde nepăsătoarea. O să se-ntoarcă din cine ştie ce lună de miere, jumulit şi cu coada între picioare, după ce va fi băgat de seamă că fata îi poftea mai curând gologanii decât farmecul.

Mândreaţa asta a moştenit firea lui mă-sa! Cu lăboanţele bine înfipte în planeta Terra, plină de grijă pentru ea, fundul ei, afacerile ei.

– Tot Casanova, pufneşte ea.

– Cu încă un rid pe la ochi.

– Acum doi ani, am citit într-un săptămânal franţuzesc deocheat că te-ai culcat cu cel puţin cinci mii de femei!

– Asta era acum doi ani, îi răspund, cifra s-a schimbat. Dar tu iubito, viaţa ta amoroasă e la fel de zglobie ca cea profesională?

– M-am măritat cu un bărbat frumos şi bogat, care face amor cu brio.

– Felicitările mele. De mult?

– De două luni.

Nădăjduiesc, pentru ea, că gagiul în chestie o să reziste până la sărbătorile de sfârşit de an.

– Să-ţi dau veşti despre Achille, când le voi avea?

– Mai bine dă-mi despre tine, astea mă interesează mai mult.

Vezi ce bine e să ai copii?

Înainte de a închide, îi şoptesc câteva scârboşenii de circumstanţă, cum că i-o pun, moralmente, prin faţă şi pe din dos, după ce-i pasc tufa. Ea râde.

În momentul în care sunt gata să închei convorbirea, zbiară:

– Antooi-oi-oine!

– Prezent!

– Ai verificat la bancă dacă tata şi-a retras banii înainte să dispară?

Închid de-a binelea. Doar n-o avea pretenţia boarfa asta de lux să mă înveţe cum să-mi fac meseria! Totuşi, tre' să-ţi fac o mărturiseală, pardon, o mărturisire. Nu, n-am verificat nimic de felul ăsta.

*

Împuternicitul acestei bănci private care administrează

piaştrii lui Achille detestă să-ţi vâri bucăţica de nas în mălaiul clienţilor săi. La Daubithok Incorporated Bank of Singapore este un sistem puţin cam elvetont. Nu atingeţi! Circulaţi! Invoc calitatea mea de director al Poliţiei, care se ocupă de dispariţia unui alt director pe cale de a ieşi la pensie; evidenţiez că, dacă acţionez singur, este tocmai pentru a evita orice indiscreţie; ameninţ o ţâră, fără a avea aerul că o fac, pe scurt, acţionez cu o asemenea diplomaţie, încât Mistăr Gologanoff începe să reflecteze, pentru ca, în fine, să cedeze. Se face nevăzut. Revine cu o mică ţidulă anonimă, pe care este o sumă tipărită de imprimanta unui computer.

– Ultima sa retragere datează de la 8 aprilie, şopteşte benedictinul.

Pudic, nu-mi enunţă faptele, preferă să mă pună să citesc.

Ceea ce.

Douăzeci şi cinci de mii de franci!

Cortexul îmi cedează. Unde ai vrea tu să se ducă Chillou cu asemenea sumă! N-a plătit el cu douăzeci şi cinci de mardei un voiaj în jurul lumii, pentru fufa de Thérèse; nici măcar n-a putut s-o ducă să viziteze în condiţii bune Montauban-ul. Îi mulţumesc întunericitului şi mă retrag pe domeniul meu de la Turla Ascuţită! Acum chiar că mă ia de-a binelea cu bâţâială pentru Babacu'.

CAPIU

Mare surpriză (sau mică stupoare): mi se spune că Bérurier este la standul de tir. E curios cum simte nevoia acest pocnitor de elită să-şi şlefuiască măiestria! Mă hotărăsc să mă duc la faţa locului, ca să-i admir faptele de vitejie.

Îl găsesc pe Pinaud, la intrarea în sală, cu mâinile peste clăpăuge, pentru a-şi proteja de vacarm timpanele deja fisurate de vârstă şi de intemperii (generatoare de otite). În fundal, pe linia de foc: Bérurier cel Gras, cu o cască insonorizantă pe etajerele de chiştocuri şi cu bătrâna lui găină pe deasupra, compostează o ţintă neagră de carton cu formă umană. Pinaud îmi urlă nişte chestii pe care nu le pricep. Ceea ce mă îngrijorează e că Huiduma, în loc să-şi grupeze boambele în regiunea inimii, le dispersează la nivelul taliei, ba la stânga, ba la dreapta. Să-şi fi ieşit în halul ăsta din labă? Lipsă de antrenament? Exces de Beaujolais de târg? Îşi goleşte încărcătorul, se relaxează şi râde larg ca o lună plină.

– Io cre' că merge! asigură el. Io-te, barosanu'. Pici taman la ţanc.

Ne *sheikăm handurile* şi Mister Messire îşi bagă flinta la loc, în teacă.

– Pregăteşti un număr pentru Gala Poliţiei, Sacdecâh?

– Nu. Mă-nduielez pentru două ceasornice, ai să-m fiţ martori tu cu Pindosache.

– Tu, duel?

– Testual.

– Contra cui?

– Brigadiru-şef Mortsimaty, ăla de i-am pus-o lu' nevastă-sa. Bou' s-a-ntors acas' taman când i-o trăgeam căpreşte lu' Lizica lui în bucătăria lor. Ie muierea lui a d-a doua, că întâia l-a lăsat pentru un băcan italian, d-aia ţine-atâta la ia. Da' Lizica, e ţâţă dă mâţă. Singurul iei defect ie că-i strâmtă-n fofează. L-am auzit pe Umflatu că vine, numa' că ierea 'mposibel s'te dezbârligeşti! Ca javrele, te-ai prins la schiţă? Degeaba to' am trasără ca apucatu', imposibel să-m espatriez pă dolofanu'. Să fi văzt moaca lu' Mortsimaty! Uliu! i-am loat faţa lui vanitosu' ăsta!

Tu şti că-n servici îi zice Mormor, atâta ie dă morocănos, vita asta. A vru' s'mă ia la jumulit, da'n ciuda că ieream în uniune cu viespea lui, l-am contrat cu-n dovleac în cutia cu fildeşi de-a slobozit patru, dân care doi dă aur că ierea tare fudul dă iei. Atunci, a potrăit...

– Pardon? i-o tai.

– A tropăit, traduce Pinuche, care înţelege mai bine decât mine dialectul bérurian.

Oratorul continuă.

– Iel mugea: „Ieşi 'mediat dân nevastă-mea! Ieşi dân Lizica, că de nu'ţ trimeţ un glonţ în piele!

– Calmos! i-am răspunsără io, stăi să mi se dăzumfle scula! Bineînţeles, că dacă io aveam, în loc dă paru' ăsta, un beţigaş ca al tău, după câte m-a informat Lizica, treaba ierea gata!

– Mă-ntreb ce mă opreşte să nu te omor, face el.

– Io ştiu to', Mormor: ie juruiţii! Apari la Curtea cu Juri şi s-a ales-bules dă strălucita ta carieră.

În timpu' pălăvrăgelii, Cocheta se resemna. S-o obligi să

lase bucăţica fără să-şi fi dat drumu' la supa de moţuri dă sparanghel, ie treabă grea. În fine, mi-am recuperat-o teafără şi nevătămată. Cân' iel a văzu' ce amploare avea gâgâlicea, Mortsimaty a căzu' jos.

– Şi ai luat toată asta-n dos, suspina iel la gagică-sa.

Ea s-a năpustit pă petesc[1]:

– Voiam doar să văd dacă-ncape, Iubi; simplă curiozitate feminină, foarte legitimă, înţelegi?

După aia am roit-o. Am crezutără că incidentu' ierea-nchis şi care nu-mi fu surpriza, a doua zi, să primes' vizita la ofiţeru' dă poliţie Dédémoult că vine să m-anunţe că Mortismaty mă provochează la duiel. Ăla crede că s-a-ntors timpurli la Trei Muşchiuloşi, tâmpitu'! Bun, tre' să m'ăc: are loc într-o carieră dezinfectată[2], lângă Poissy.

– Ei, maica mă-sii, sar eu, doar n-o să vă omorâţi reciproc pentru o sculă pusă! Vă interzic!

Bérurier se întunecă.

– Regre', Antoine, ie vorba dă o chestie dă onoare, dă care serviciu' şi adimistraţia n-are nici în cliri, nici în mânecă cu ea. Dacă ai împedeca duielu' ăsta, căcăciosu' ar fi-n stare să pretindă că io m-am dăsumflat. La drum!

*

Cariera în chestiune e vastă, zăcământul epuizat. Este un loc care, de acum, nu mai are nici o utilitate şi în care se reconstituie Anzii Cordilieri, pentru producţiile cinematografice de serie „B". Până şi fosta magazie de unelte e transformată în

[1] *Petesc* – pretext (Béru dixit). (n.tr.)

[2] *Dezinfectată* – dezafectată (Béru dixit). (n.tr.)

punct vamal sud-american sau în reşedinţă de şerif. Totuşi, impresia care domină aici e de singurătate, deşi se aud vuietele de pe autostrada de vest şi şuierăturile trenurilor. Un soare pe post de figurant cotropeşte acest univers alb; reverberaţia lui e puternică. „Domnii" sunt deja acolo: încornoratul e în cămaşă, cei doi martori în bluzon. Tuturora le cade faţa când mă văd debarcând.

– Ce bine dă mine, mormăie Grasu'. Îl bagi în sperieţi pă nătântolu' ăsta dă rahat, o să i se transpire labele!

Eu imperturbez. Strâng mâinile, declar că funcţia mea nu trebuie luată în consideraţie şi că vin ca simplu martor al Grasului. Adaug că îi consider pe cei doi duelişti ca pe nişte colaboratori de calitate şi îi îndemn să nu vizeze punctele vitale ale persoanelor lor. Ultragiile se pot spăla în sânge, dar după aia nu trebuie să fie şterse cu un giulgiu. Fraza este frumoasă, îi emoţionează.

Bérurier îşi leapădă haina, la rândul său, şi i-o încredinţează lui Pinaud. Ofiţerul de poliţie Dédémoult şi colegul lui Mazagranian (e de origine armeneşteană) numără cincisprezece paşi şi marchează fiecare extremitate a distanţei cu o grămăjoară de pietricele.

Dat fiind că sunt lăsat, în mod tacit, să prezidez duelul, îi invit pe cei doi bărbaţi să se aşeze spate în spate, aşa cum se obişnuieşte, şi apoi să meargă fiecare spre grămada lui de pietre, să se întoarcă – după ce a ajuns acolo – şi să tragă de două ori; pentru a evita orice gest fatal, noi am avut grijă să nu fie decât două gloanţe în fiecare armă.

– Porniţi, domnilor, fac eu, cu pieptul strâns de o îndreptăţită temere (un glonte se poate rătăci aşa de repede!).

Ei pornesc, cu mersul apăsat, cu chipul întunecat, cu anusul

ermetizat. Clipă solemnă. Cele şase inimi de bătăuşi bat de se rup. Brigadierul-şef Mortsimaty, mai înalt decât Béru, deci cu paşi mai mari, ajunge primul la semnul lui. Se întoarce, întinde braţul şi, gentleman, aşteaptă ca adversarul să-şi poziţia.

Mamutul o face şi strigă:

– Io'ţ las ţie onoarea, Jules; 'n de fapt, tu ieşti încoronatu'!

Fript de invitaţie, Mormor vizează.

Moment de extremă tensiune. Am omis să ţi-l descriu pe brigadierul-şef; îţi spun doar că e foarte înalt şi corpul lui are forma unei sticle de Perrier. Poartă 52 la pantofi, părul are culoarea pielii-de-vacă-pe-care-vaca-s-a-pişorcăit-din-gros, pieptănat à la Bourvil (la începutul carierei); nasul îi este cârn, pomeţii înfundaţi, ochii fără gene, care îl fac să semene ori cu o raţă, ori cu Niky Lauda după groaznicul său accident. Îşi cumpără costumaţia de la un croitor specializat în obezi, nu fiindcă ar avea o grăsime excesivă, ci aşa îi impune înălţimea; ca urmare, ţoalele îi flutură pe corpul de gigant cu rabat, ceea îl obligă să poarte bretele. Ăsta-i omul care, într-o fracţiune de secundă, îl va ucide, poate, pe Béru sau va fi ucis de el.

Grasu' e de un stoicism demenţial. El nu ştie ce-i aia primejdia. E aşa de sigur de steaua lui bună, că şi-ar păstra speranţa şi în faţa unui pluton de execuţie chinezesc.

Mormor nu mai termină cu ochitul.

– Ieşti sigur că-nchiz' ochiu' ăla bunu'? se hlizeşte Alexandre-Benoît.

Poc! Pălăria Grasului cade în pietriş. Majestatea Sa îşi duce mâna în vârful ţestei, unde se aşterne o crestătură care nu va întârzia să sângereze.

– Asta zici tu că-nseamnă că eviţi părţile vitale? strigă amicul nostru cu o voce pe cât de surprinsă, pe atât de nemulţumită.

Poc! răspunde cornutul.

De data asta, glonţul a ratat de-a binelea obiectivul.

– Te-ncearcă nervoza, tăticu'! îl asigură Béru. Bun, acu' io!

Se zgârciobeşte la corcoduşe dânsu'. Le trage aproape simultan: Poc poc!

– Ratat, se bucură Mortsimaty, livid.

Amuţeşte *because*[1] consecinţelor cu adevărat neprevăzute. Tu, care mă ştii, ai înţeles deja, fiindcă eu sunt de o inteligenţă fenomenală şi ştiu să-i furnizez cititorului meu detaliile prealabile care îi facilitează digestia. Ei bine, da, Iubi: cele două prune ale Dolofanului au desfăcut cataramele bretelelor lui Jules, astfel încât nădragii lui prea largi, cu buzunarele lestate de obiecte multiple şi grele, i-au căzut peste şalupe. Iar societatea puţin numeroasă pe care o alcătuim se prăpădeşte de râs, căci brigadierul-şef poartă, pe post de slip, o chestie cenuşie, zdrenţăroasă şi informă. Ştii pendulele alea vechi, cu balansier? Au două greutăţi: una care acţionează mecanismul orelor, cealaltă mecanismul bătăilor. În general, cea a orelor stă mult mai jos decât omoloaga ei pentru bătăi. Imaginează-ţi că tot aşa stau lucrurile şi cu fuduliile lui Mortsimaty. Gogoloiul stâng, care a avut probabil ceva de împărţit cu o orchită din trecut, îi cade până la genunchi, în timp ce geamănul lui a rămas ghemuit lângă tabela de afişaj. Şi are dimensiunea unei cireşe.

Prin larga deschizătură pentru cocoşel se zăreşte un fel de chiştocel de sculă, niţeluş mai mare decât un *gnocchi*[2] orfelin şi încovrigat într-o rămăşiţă de prepuţ.

---

[1] Din cauza. (engl.)

[2] *Gnocchi* – găluşcă gratinată de griş, cartofi sau varză (it.) (n.tr.)

Astfel că brigadierul-şef Mortsimaty e mort, că ridicolul ucide!

Nemilos, Bérurier îi înfige spada:

– Cân' văz panoplia ta, Mormor, mă gândes' că n-am făcut' dragoste cu nevastă-ta, ci pomană!

Ne despărţim la repezeală de confraţi, ca să ne ducem să băgăm la jgheab într-un han de pe lângă Houdan.

*

– Zmucitu' ăsta-i din cal[1] afară, mormăie Grasu' băgându-şi degetul în gaura din pălărie. O găină de nici doişpe ani, pe care am cumpărat-o ca să sărbătoresc înmormântarea lu' sormea, schiloada. Voi cum ziceţ', o fi reparabelă?

– Dar de ce s-o dai la reparat? obiectez eu. E o acoperitoare glorioasă, dragule. Crezi că mulţi sticleţi se pot plimba purtând un clop străpuns de glonţ?

– I-adevărat, cade cu spontaneitate de acord Elefantman. Or s'mă crează ierou.

Şi se linişteşte!

În timp ce consumăm o tocăniţă de pui cu vin alb, îmi pun cei doi asistenţi la curent cu ceea ce, *in petto*, numesc „Afacerea Chilou". Îi pasionează la nebunie. Babacul! Neuitatul! Cu ţeasta lui care luceşte ca proiectoarele de apărare antiaeriană în timpul nopţii! Cu frazele seci, cu ochiul de gheaţă. Şi apoi cu furiile lui care nu se mai termină, ca spaghetele pe care le învârteşti în jurul furculiţei şi care tot ies din farfurie!

După ce termin povestirea succintă cu referire la cuplul Achille-Thérèse, Pinaud o rezumă:

---

[1] Probabil cale (n.a.)

– Gagica pleacă cu două valize, fără să ia nimic la ea. Directorache scoate 25.000 de franci de la bancă, cu câteva zile înainte să dispară, şi fii-sa, care trăieşte în Brazilia, n-are nici o veste de la el de ani de zile. Nici urmă de ei la agenţiile de voiaj, la rezervările pentru avion, în gări. Maşina lui Achille e în garaj. Bérurier şterge farfuria goală cu ajutorul unui kil de pâine, împinge totul pe gât cu un Côtes-du-Rhone-care-se-lasă-în-voia-lui şi declară:

– Dacă n-ai avea de văzut fun inconvenient, io mă'c să ţiu dă şase la gagică acasă. Precis că ie nişte chestii dă aflat p'acolo.

– Voia la dumneavoastră!

– Ca la vodă...? glumeşte acest perfect umorist.

Pinuche întreabă:

– Ai pus telefonul directorului sub urmărire?

– Bineînţeles.

Ca ce mă ia, boul ăsta bătrân? Ca cum? Ca când?

– Mai ie dă făcu' doar anunţurile dă cătare, emite iar Coajă-de-banană.

– Ministrul se opune categoric. Pretinde că asta ar suna prost pentru fostul mare patron al Curcănăriei şi că suntem destul de mari ca să-l găsim şi fără.

– Are dreptate! decretează Sacdecâh. Ce fel dă fason am fi avutără. Văz d'aci formula: „Cătăm cu disperare pă tăticu'. Sticleţii Franţei."

– Ce nu putem face pentru Achille, putem însă face pentru tipă, care ea e o necunoscută, rectifică Găliganul.

– Are dreptate. Dar tare mai miroase ciudat povestea asta!

CAPIROGA

Două zile mai târziu, ne aflăm tot în punctul zero. Ministrul mă cheamă şi îmi cere mintenaş demisia. În lipsa Babacului, îl numeşte pe un prefect în locul meu şi mă învesteşte cu titlul (o fi vreo promovare?) de „Secretar de Stat însărcinat cu Serviciile Speciale"; asta, la iniţiativa Preşedintelui Republicii. Mi se ordonă să formez numitul serviciu în cursul zilei şi să comunic lista colaboratorilor mei până diseară. El are mutra aia echivocă de zile rele, în care zeflemeaua face casă bună cu reprobarea şi, subiacent, cu o umbră de interes. Exact ca un buldog care se întreabă unde e mai bine să-şi înfigă colţii: în tuhăz ori în copan? Adaugă, ca unul care râgâie după un caltaboş cam rânced:

– Dispariţia dublului dumitale fost omolog începe să fie cunoscută în culise, mi-ai face un mare serviciu dacă ai rezolva-o în patruzeci şi opt de ore.

L-aş contra eu cu un „e mai uşor de zis decât de făcut", dar mai bine să ai spinarea suplă, ca un mocasin italienesc. Pentru prima oară în cariera mea, mă simt golit; mai rău: incapabil. Auzi la mine, măi vecine! In-ca-pa-bil. Asta îmi dă un soi de ameţeală interioară. Implozie, ce mai!? Să fie din cauza acestei remanieri? A acestei destituiri fals compensate printr-o tartă mare pe bază de frişcă? Din pricina ineficienţei mele de a-l găsi pe Chilou? Sunt ca un prezervativ vechi, care a fost folosit şi apoi azvârlit pe fereastră. Am luat unul în bot, într-o noapte,

când mă preumblam printr-un cartier burghez plin de umbre şi suspine. S-a strivit de umărul meu şi, după aia, pe trotuar. I-am zbierat „Asasinule!" celui care, contravenind poruncilor Sfântului Părinte, se descotoroseşte de progenitura lui în devenire. Da, sunt un prezervativ regulat, inutilizat şi scârbos. Tre' să mă ascund! Formarea noii mele echipe? Canci! Pe cine oi fi vrând tu să aleg în afară de Béru, Pinuche şi domnul Blanc? Câţiva alţi colegi, mai puţin asemănători cu ceilalţi, cum era comisarul Rouchinatou sau micul Néacoutharé, al cărui nume nu mi-l mai amintesc şi care mi-a fost atât de util în nu mai ştiu care anchetă? De fapt, ştii ceva? Am nevoie să-mi vâr nasul în fund, ca să las slăbiciunea asta să-mi treacă. Pentru a face aşa ceva, n-am decât o adresă: a mea, cum zicea scumpul de Francis Blanche[1], care, cu cât bea mai mult Pernod sec, cu atât era mai spiritual. Necazul e că 'mica e în fundul departamentului Ardèche, la o soră de-a tatei, care se pregăteşte să dea ortul popii. Félicie este o însoţitoare de vis pentru cei ce pleacă în marea călătorie. Ea ştie să-i muribundizeze cu tact şi drăgălăşenie. Să crăpi în braţele 'micii e o fericire. Să laşi storul având frumoasa ei privire plecată asupra ta, când îţi iei un ultim bun rămas, este reconfortant până la cel mai înalt grad. Este o binecuvântare a cerului, căruia îi serveşte ca intermediar. Petrecătoarea de suflete! Te-ai prins? Mâna, ochii, vocea ei plină de bunătate. Cine oare o va răsplăti în acelaşi fel şi pe ea, când va veni ziua? Crezi tu că eu? Tare aş vrea... Dar mi-e frică tot mereu, în cursul îndepărtatelor mele tribulaţii, să nu păţească vreo porcărie în lipsa mea.

Mă întorc la Saint Cloud, în ciuda faptului că mi-e casa pustie şi că se luminează de ziuă. Noaptea trecută am dormit în

[1] *Blanche, Francis* – actor şi cântăreţ francez. (n.tr.)

garsoniera învecinată cu biroul meu. Aproape fostul meu birou, aş putea spune. Viaţa este ca o malaxare. Eşti amestecat într-un mixer mare. Nimic nu se opreşte: oamenii, locurile, sentimentele... Azi aici, mâine colo. Te prefaci că e un lucru normal, că te complaci aşa. Dar n-ai să-mi scoţi din cap ideea că adevărata existenţă este cea a ţăranului, născut în casa lui ancestrală, cultivând câmpia care o înconjoară şi, apoi, murind în culcuşul în care s-a născut, după ce şi-a cumpărat rablă şi teveu.

*

Casa asta a noastră pare deja în părăsire. Au fost de ajuns câteva zile ca să capete acest aspect melancolic. Un câine pe care-l părăseşti îţi face mutre când te întorci; la fel şi o casă de piatră.

Dacă ţi-aş spune: poarta scârţâie deja! Viţa de pe bolta noastră, cu toate că nu prea a fericită în regiunea pariziană, este plină de exuberanţă; ciorchinii s-au şi format, cu boabe verzi, care nu-s mai mari decât gămălia de ac. Câteva bălării râvnesc la curticica noastră.

Intru. Miroase închis. Respir adânc: prezenţa mamei se simte, în continuare.

Amintirile sunt ca o cutie cu biscuiţi râncezi, găsită în dulap. Te crezi obligat să ronţăi unul şi să-l consideri bun, cu toate că are gustul schimbat. Cu tot soarele de afară, o lumină palidă luminează încăperile. Mă duc în bucătăria care, pentru Féloche a mea, este ceea ce duneta e pentru un comandant de navă. Găsesc nişte cutii cu şuncă şi deschid una. Scormonesc cu furculiţa prin ea. Savuros! Bătrânul meu Sarda e cel ce mi-o trimite. Aspic piperat. Fără pâine. Mi-e târşă să cobor în pivniţă,

să încep o sticloanţă de molan. Un gât de porto, băut direct din sticlă îmi ajunge. Brusc, îmi spun că ceva o să se întâmple, este iminent. Uneori, primesc semne de felul ăsta. Premoniţie. Când eşti un supraabundent al dozei, tre' să te aştepţi la asta. Efectiv, iată că sună ţârâitoarea solitară şi îngheţată. Ciudat! Sunetul nu mai este acelaşi. Are în el ceva ca o sfârşeală. Precis că a sunat mult în casa goală şi a devenit afonă. Mă apropii de aparat cam pe ocolite. Pui pariu că e mama care-mi anunţă decesul cumnată-sii? O să mă întrebe sfioasă dacă „întâmplător, fără să-mi tulbur prea mult viaţa profesională, pot să mă duc la înmormântare. Că tanti Maryse e, totuşi, soră vitregă cu tata", şi toate chestiile astea. Iar eu, care nu mor de dorinţa să-mi cazez prostata într-o biserică de ţară, la care se ajunge pe un drum pe care ţi-l fac cadou ţie şi pneurilor tale, o să-i răspund „că vai, mămico, nu ne mai vedem capul de treabă la Curcănărie, am ajuns să dorm la birou, mă înţelegi?" Iar ea îl va înţelege pe jigodia de fii-su, sărăcuţa, pentru că asta este existenţa ei: să „înţeleagă" tot şi, prin urmare, să accepte tot ce vine de la mine!

Ridic strecurătoarea.

– Da?

Sunt o droaie care, când ridică receptorul, ori îşi spun numele, ori spun „Alo". Deseori, eu fac „Da" ca şi cum m-ar striga cineva. O voce care nu-i aparţine mamei. O voce care abia se aude: atât de firavă, încât trebuie să-mi holbez timpanele ca s-o captez. Cu toate astea, o recunosc şi, atunci, cerul îmi pică în cap: e a Babacului! Mă pricepi sută-n sută, amice? Tataia! Tunsu'! Chilou! Omul care, în momentul de faţă, îmi distruge mentalul. Să nu-ţi vină să urli că am simţit nevoia să mă întorc acasă tocmai acum? Acum crezi în presentimentele mele, faţă palidă?

– Şefu'! exclam eu. Da' unde naiba sunteţi?

– Nu ştiu, răspunde Şifonatul.

Are creierul pe moaţe sau ce naiba? Să nu ştie unde este, când îmi telefonează din locul în chestiune?

– Dar de unde sunaţi?

– Din Paris, fiindcă n-a fost nevoie de prefix.

– Nu e scris numărul pe aparatul pe care îl folosiţi?

– Nu.

– Staţi: alerg la telefonul din rablă ca să cer să-l pună sub urmărire, aşa o să vă putem repera.

– Dă-i zor, şi aşa e o minune că am reuşit să sun.

Pun receptorul jos cu băgare de seamă şi o iau la picior. Execut nişte paşi de trei metri. Inima mea bate darabana, cum zice Giscard. Un val de sentimente gâfâitoare, confuze, îmi cuprinde cupola. În ce stare jalnică pare a fi Carol Quintul ăsta al meu în retragere! Un om de valoarea lui!

Îmi pescuiesc zornăitoarea. Măi să fie, că greu mai obţin serviciile competente. Îmi spun că ar fi trebuit să încerc să pun niţel la punct bulibăşeala asta, în timpul „domniei" mele. Dar prafacerile administrative sunt nişte utopii care eşuează întotdeauna. Se înfiinţează ăia noi, cu mânecile suflecate, să se înhame la treabă. După o lună, îi găseşti în haină şi cravată, cu zgaibaracele sub birăul lor ministerial. În largul lor, Azor! Aţi zis reforme? Ce reforme? Până la urmă, reuşesc să-mi plasez directivele şi mă întorc cu o sută la oră. Dar nu mai e cazul să înhaţ receptorul! Aud chiar de la intrare sunetul ascuţit care arată că legătura s-a întrerupt.

CAPILAR

În strada François Mauriac, la domiciliul Thérèsei Genitrix-Desqueyroux, Bérurier este cel ce vine să-mi deschisă. E îmbrăcat cu un maiou de corp din reţea, cu pălăria lui găurită şi cu şosete asemenea. Ochiul său neguros îmi dă de gândit că e pilit. Suflarea sa (care nu-i *Winterfresh*[1]) îmi confirmă faptele.

– Ah! tu eş'! reuşeşte să îngâne, fraza fiind scurtă şi nevând nici o piedică vizibilă pentru dicţie.

Dă drumul unui vânt de bun venit şi închide uşa.

– Ieream în plină treabă! mărturiseşte Mareşalul.

Dacă mi-ar fi plăcut calamburile aş fi zis „măre, şalul!", dar prea ar fi sunat a banchet al băieţilor „Voioşi ca şoimul cel uşor". El închide uşa pe pipăite, căci are unele perioade nu numai de obscurantism, ci chiar de orbire totală, şi mă trage în apartament, răsturnând în trecerea lui trombească o graţioasă consolă ale cărei labe te făceau să te gândeşti, înainte de a se sparge, la cele ale elefanţilor ţânţari creaţi de Salvador Dali[2].

Delicata mobilă suportă o Diană de alabastru despre care n-aş mai putea spune dacă era zeiţa vânătorii sau o precupeaţă de chifle aperitiv. Cu Béru, trebuie să te aştepţi întotdeauna la orice, totuşi sunt oarecum surprins când descopăr în camera actriţei

---

[1] Numele unui deodorant. (n.r.)

[2] *Salvador Dali* (1904-1992) – pictor spaniol foarte cunoscut. (n.r.)

trei persoane, dintre care două, după toate aparenţele, n-ar avea mare lucru de făcut acolo. E vorba de Trandafir-de-Mai, servitoanta de culoare, de Berthe Bérurier şi de Charly Genous, croitorul profesionist. Observ că mobilele, inclusiv patul, au fost îngrămădite în alcovul alăturat, iar aşternuturile: saltea, somieră, cuvertură, ruloul de la căpătâi, perna au fost întinse pe podea, pentru a crea o pistă de regulat de vaste dimensiuni. Protagoniştii sunt goi cu excepţia lui Charly, care poartă un pansament la mâna stângă. Şi ei sunt la fel de beţi, dacă socotim numeroasele sticle goale puse de-a lungul pereţilor. Pentru moment, terţetul copulează într-un mod destul de josnic; dar a fost vreodată graţios acest soi de exerciţiu, chiar şi practicat de Romeo şi Julieta, Paul şi Virginia, Rivoire şi Carret[1], Roux şi Combaluzier[2]? Bestialitatea unui act rămâne ceea ce e, indiferent cine ar fi eroii. Tabloul vivant la care asist i-ar umple de fericire pe producătorii lui Charly Genous. Copiii s-au culcat? Da? Atunci, ascultă. Berthe stă întinsă, frumoasă ca un Botero[3], formând cu jamboanele un V de la victorie. Floare-de-Mai îi serveşte o limbă de viţel umplută, în genunchi, teribilele ei mamele confundându-se cu enormul tender al Bérurierei. Charly o lucrează căpreşte, cu o frumoasă lentoare de meseriaş care ştie să se controleze, ţinându-şi mâinile bine înfipte în cărnurile sumbre ale cameristei. O mişcare de hulă cuprinde terţetul. Cele două doamne spun „da" într-un perfect consens. Acel „da" al regulatului de mare spectacol, care aprobă acţiunea în curs şi totodată o stimulează.

---

[1] Personaje din romanul *Răspuns de nota zero* de San-Antonio. (n.tr.)

[2] Fabricanţi de ascensoare. (n.tr.)

[3] *Botero, Fernando* – sculptor de origine columbiană, a creat în stil cubist. (n.tr.)

– Bou' ăşta mi-a lua' ocu' când mă 'ceam să-i dăşchiz! mârâie Grasul. Vej' bi'e că avea poftă să-ndoape pă neg'oteică'n loc s-o lase pă Be'ty să-i guşte tija. Da' cin' p'eacă'n şat... Tu şşti ce z'ce-n Bib'ie? Hei! Cha'ly, cu'u ăşta ma'e s'chiamă că vino-napoi, amişe! Aveam o pâine de t'ei kile la cupto', mandea, 'nainte să fac pe po'taru? ştai: împărţim cortegiu-n două şi tu o s-o calci pe fufa mea; cu ecşepsia la culoa'e, apa'atu-i la fel! Poa'e doar că neg'esa e mai puşin dilatată-n inel dacâ' călăţeaşa mea, că ea mă p'actică dă jdă ani... Se aruncă în această grămadă de fleică mai mult sau mai puţin fragedă:

– Aşa faci tu filaj acasă la dispărută? îi spun eu.

– Da' şe-oi fi v'utără să fac în timp şe aştept? N-am ştiut nicio'ată să brodez şi nici nuiele n-am ca să 'eparez şcaunele.

În acest timp, partuza reîncepe, impulsionată de Maestro.

*

N-o să se schimbe în veci Porc-oşteanul ăsta. Potol, păsărică şi prostie, iată cei trei „P" ai siglei sale. Sătul de avânturile lor comune, ies din cameră şi mă duc în salon. Scurtul telefon al Babacului m-a dopat. Faptul că îl ştiu în viaţă îmi stimulează energia. Trăieşte şi e la Paris; va trebui să-l recuperez! După cum se vede, este sechestrat, de vreme ce nu ştie unde se află. În ce scop? Nu mai are înaltele lui funcţii administrative şi nu a scos sume mari de la bancă. În concluzie, treaba e „organizată" în jurul Thérèsei Genitrix. Dar de ce, doamne iartă-mă, a plecat asta cu două valize mari şi goale? Încerc să reconstitui aventura lui Achille. Acest straşnic amator de păsărică o întâlneşte pe frumoasa Thérèse şi şi-o anexează. Mare amor din partea Babacului. Îi propune s-o ia în călătorie şi ea acceptă. Totuşi, nu face nici un fel de rezervări. Dar poate că trebuiau să plece

cu niște prieteni? Adică la bordul unui iaht sau al unui supersonic privat? El a avut întotdeauna relații sus-puse, Tataia. Puștoaica care nu visează decât Parisul probabil că a cedat tentației, având în vedere condițiile speciale! Visez, nu? Depăn ipoteze... e singura cale de a ieși din imobilitate. Să zicem că ea acceptă să plece. Babacul îi oferă, atunci, două superbe valize Vuitton, dar, din greșeala comisionarului, acestea ajung prea târziu și ea e deja plecată cu valizele personale. Stai, cu ce bilet și-a trimis cadoul Scalpatul? „Pentru ca să mă duci tot mai departe". Asta ar da de înțeles că EA A ORGANIZAT CĂLĂTORIA, nu? Ești de acord, Nestor?

Iată-i împreună. Și, deodată, o mare daravelă se produce: este sechestrat Tataia! Cine îl sechestrează! Thérèse? Puțin probabil. Au fost răpiți împreună? Dispariția lor comună ne face s-o credem. În ce scop? Mister. Din doi, era vizat UNUL singur, celălalt nu a făcut decât să îndure fatalitatea partenerului său. Ce interes putea prezenta, pentru orice ar fi fost la mijloc, acest cuplu de ocazie. Această toană a unui boșorog pentru o teatralistă de mâna a treia?

Cât de slabă și palidă era vocea lui Achille! O adevărată voce de bătrân necăjit. Ce utopie să mă gândesc că ar fi putut sta din nou în fruntea Poliției! Și-a trăit traiul, scumpul și bătrânul moșneag. Acum, s-a zis. Pentru cine bat clopotele? Într-o bună zi, ușa se închide în urma ta, parcă trântită de curent, dar ești chiar tu ăla care a tras-o după el, prostovane! Tu, singur-singurel, mânat de instinct.

*

Floare-de-Mai era în concediu când stăpână-sa a întins-o de

aici. Toate toaletele i-au rămas în *dressing*, dar ia-i valizele de unde nu-s. Şi, atunci, întrebare primordială şi paroxistică: ce a luat cu ea? Aş da chiar şi placa dentară a contesei de Paris ca să ştiu.

Trebuie să fi fost ceva voluminos. Sau numeros! Şi Antonio cel mult iubit scotoceşte prin locuinţa actriţei. Actriţă! Uite; îmbrăcăminte de scenă. Asta trambala. Juca ori urma să joace în vreun film cu costume? Dacă ar interpreta Jeanne d'Arc sau Marie-Antoinette, ar fi avut ceva de cărăbănit. Dar, la drept vorbind, în general, costumele nu li se încredinţează actorilor, doar dacă nu or fi fost probleme cu probele. Mă întorc în arenă. Partuzeta se desfăşoară cu acelaşi avânt.

Fleur-de-Mai strigă „stai" (cu un t), dar Béru înţelege „sai" şi procedează în consecinţă, astfel că Tuhăz-sister are toată sala maşinilor contuzionată. Atunci, mamutul strănută din supapă urlând un triumfal „Vuaaa" de flăcău ce trece în frunte, peste linia de sosire (nu contează care, toţi fac la fel). În schimb, Bertha continuă să înmagazineze scula psalmodiindu-şi eternul „ui! ui! uuui!" acaparator. Flăcăului Charly începe să i se supraîncălzească membrana. Îmi strigă:

– Ăsteia nu trebe' să-i promiţi nimic!

– Puternic temperament, confirm eu. Cum se face că eşti aici?

– Negreaţa-negreţelor mi-a telefonat pentru o urgenţă; credeam că e vorba de Thérèse, dar ea îi vorbise de mine doamnei...

– Mai repede! imploră Thénardiera.

El îi zice partenerei sale:

– Dacă mai ai mult, trebuie să mă ung; am o turnare mâine şi nu mă pot prezenta pe platou cu un membru violaceu! Partenerele mele fac pe delicatele şi refuză să pompeze o sculă îndurerată.

– Asta e: unge-o! strigă Béruriera în delir.

Bérurier, nemulţumit, bodogăne:

– Ştii că-s pă cale să devin geloznic, Graso; ai aieru' că te-a bătut fericea dă cân' te lustruieşte gagiu' ăsta?

– Are cadenţă! pledează infidela.

– Da' ce, io n-oi avea?

– Nu-i acelaşi lucru.

Jignit, el se întoarce spre negresă.

– Da' tu, muscă mare, cum ţi s-a părut şedinţa nostră de caltaboş alb?

– Delicioasă, gândureşte neagra columbă.

– Mulţam, te-ntrebai doar ca să-mi iau o piatră după inimă. Mă serveşti cu-n deşt dă Bordeaux, dacă tot avurăm un regulat dă gală?

Ieşim din arena stelelor.

Coitul lui african pare că l-a scos din mahmureală, aşa că îi relatez telefonul ratat al Tataiei.

– L-o chestera[1] carevaşilea? se minunează el.

– Asta este evident.

– Cu fufa d'ici-şa?

– Probabil.

– Şi-o fi-n Paris chiar?

– Aşa cred.

– Ce-ai avutără-n gând să faci, Antoine? Nu poci să răscoleşti toate imobilele dân capitalie!

– Nu, asta nu putem face.

– Aşadarrr!

– Aşadarrr, o să-mi vină cu siguranţă una dintre ideile alea

[1] Asta-i pentru „sechestra", îţi dai seama. (S.A.)

luminoase care îl deosebesc pe omul normal de un Bérurier biped.

El nu reacţionează, căci Floare-de-Mai se întoarce din cambuză înarmată cu o drăgălaşă sticlă de Mouton-Cadet plină de bune intenţii.

Destupat, gustat, băut.

Charly Genous se târăşte încoace cu scula sa necăjită, proaspăt vitrificată.

– O să fac un duş, anunţă el, ca după orice prestaţie.

– S-a găsit numa' bine să facă pe filfizonu'! bombăne Béru care are uite-aşa o dantură contra lui, cum zice scumpul meu Van Cauvelaert.[1]

Floare-de-Mai intervine:

– Faceţi mai bine o baie, domnule Genous, fiindcă nu mai e perdea la duş.

– O.K.! atâta pagubă.

Exit artistul.

Bem din nou. Senzaţia împuţită de „totală inutilitate", pe care o târâisem cu mine înainte s-a modificat. Acum mă simt într-o stare de „veghe sufletească"[2]. Chilou! Scumpul şi bătrânul Puţăbleagă! A avut ocazia să ţârâie la telefon şi m-a chemat pe mine. Semnificaţie: nu vrea să se răspândească ştirea despre această afacere, altfel ar fi apelat direct la Poliţie!

Un bob zăbavă, frumosul meu bătrân, „discipolul" tău, cum îţi plăcea să-mi spui pentru ca să mă umflu în pene, o să te găsească.

– Apropo, Floare-de-Mai, ai primit multe telefoane de la ultima mea vizită?

---

[1] *Van Cauwelaert, Didier* – scriitor contemporan francez de origine olandeză. (n.tr.)

[2] În original „veillée d'âme", calambur care face aluzie la „veillée d'armes", noaptea de dinaintea investiturii unui cavaler, pe care acesta şi-o petrece rugându-se în biserică. (n.tr.)

– Oameni de la teatru, mama domnişoarei, care stă pe lângă Bordeaux şi e îngrijorată că nu-i dă nici un semn de viaţă...

Îl auzim pe Genous, care cântă de-şi rupe bojocii, în timp ce face baie. Operă, mă rog frumos! Marea arie din „Tumba-n tur"[1]. Continuă cu *La Tosca*:

Bariton cu timbru de tenor, s-ar părea:

Al meu vis eşti numai tu,
Toooscaa, eşti tu...

Mă apucă pandaliile. Mă năpustesc în baie, în timp ce el îşi frichineşte la chiuvetă modulatorul de frecvenţă.

– Am oroare de băi, îmi zice el, nu fac decât duşuri.

Cel-Antonio-al-visurilor-tale se duce chiar la duş, pentru a examina bara perdelei.

Aceasta e fixată în trei puncte: la cele două capete şi la mijlocul susţinut, cu o sârmă, de tavan. Inelele ce ţin perdeaua şi care îi permit să culiseze sunt la locul lor, prevăzute cu agăţătorile care le aparţin. Fâşii de plastic verde aderă la majoritatea acestora, ceea ce arată că perdeaua a fost smulsă, în loc să fie scoasă tacticos cârlig după cârlig.

– Am observat, îmi spune Genous, că în clădirile astea vechi, chiuvetele sunt fixate întotdeauna foarte sus, aşa că, atunci când ai înălţimea medie, trebuie să stai în vârful picioarelor ca să-ţi speli coada. Generalul de Gaulle n-avea asemenea probleme; dar, oare, îşi spăla scula la chiuvetă?

Îl las să-şi detartreze bigudiul sperios, ca să mă întorc în salonul în care Bérurier îşi porcăieşte jumatea, cum că, participarea la o partidă de jamboane e una, dar să-ţi facă o plăcere

[1] Aluzie la opera *Trubadurul* de Verdi. (n.tr.)

aşa de evidentă e alta. Are şi el demnitatea lui de soţ de apărat, or aceasta i-a fost călcată în picioare de nevastă-sa (călcată ea însăşi, dar nu în picioare).

În timpul dezbaterilor, o încolţesc într-un colţ imens pe grăsana Floare-de-Mai.

– *Darling*, povesteşte-mi, te rog, despre valize.

– Ce valize?

– Alea pe care le-a luat domnişoara.

– Păi, erau două valize mari.

– Ce culoare aveau?

– Aproape albe, de-alea Samsonit, le ştiţi?

Te cred că le ştiu. Sana ştie tot!

– Când te-ai întors din concediu apartamentul era gol, parcă aşa mi-ai zis!

– Şi repet.

– Perdeaua duşului era încă la locul ei?

Dă din umeri.

– Nu-mi amintesc. Dar, dacă stau să mă gândesc, mi se pare că nu mai era.

– N-ai fost mirată de dispariţie?

– Domnişoarea avea de multe ori câte o furie şi atunci spărgea sau rupea diferite lucruri.

– Călduri, furii... Nu prea stătea bine cu nervii, nu? Cine îţi plăteşte leafa de când a plecat ea?

– Nimeni; dar am încredere; nu m-a înşelat niciodată, nici măcar cu o centimă.

– Are maşină?

– Nu. Nu ştie să conducă.

– Fotografia femeii din cameră este a ei?

– Bineînţeles.

O înşfac.

– Am s-o aduc înapoi, promit.

Viteazul Charly se întoarce de la scalda lui, cu scula pregătită pentru isprăvi viitoare.

– Bun, dar asta nu-i tot, zice, cine îmi plăteşte onorariul?

Cum răspunde doar mutu', i se adresează lui Bérurier:

– Dumneavoastră? Face o mie de franci.

Majestăţii Sale să-i sară ocheanele din găvane, nu alta.

– S-avem pardon? Io nu precep nimic dân ce pălăvrăgiţi.

– Vorbesc de onorariul meu.

– Ce onorariu?

– Pentru şedinţa de priaj; doar nu v-o fi dând prin minte că eu vin chemat la comandă, ca să regulez pe gratis!

Oh! de-aţi vedea uluiala monstrului marin! Cască o gură aşa de mare, că-i vezi ficaţii! Trebuie să spun că sunt excesiv de hipertrofiaţi.

– Ce fostu-mi-s-a dat s-auz? tună el; 'mnealui cere plată pă numerele lui dă măciucă. Are un mădular dă felcer dă ţară şi vrea să spargă piaţa cu cotoru' ăla dă varză! Şi încă pă o mie de mangoţi! Da' ştiu că nu-şi suflă mucii pă pulpană[1]. Atunci mandea cât ar trebui să ceară, cu un toroipan ca ăsta de-l am?

Charly, care nu înţelege să se lase exploatat pe daiboj, devine rău:

– Hei, Grăsane, calmos! Să nu-ţi imaginezi nici o secundă că ţi-am escaladat vaca aia grasă de plăcere! Eu nu-s sadic! Treacă de la mine, pentru negresă: ăsta e comisionul ei. Dar pentru matroana ta am realizat o prestaţie de arhiduce, toată

[1] Joc de cuvinte intraductibil; expresia la care se face aluzie este: *ne pas se moucher du pied (du coude)* – a avea mari pretenţii. (n.tr.)

lumea e martoră. Şi a avut o satisfacţie de mare lux, nu-i aşa, scumpă doamnă? O mie de parai, păi, e derizoriu când faci să juiseze un asemenea maldăr de grăsime; dar s-ar afla, aş fi exclus din sindicat. Hai, scoateţi mălaiul, până nu ne înveninăm relaţiile.

Fără o vorbă, Bérurier se duce să-şi caute legitimaţia de poliţist în străfundurile hainei şi i-o prezintă regulatorului profesionist.

– Tocma' pres'punând că relaţili noast' să-nveninesc, io te arestez pentru prostituţie, tăticu'.

Aici, holbeală la Charly.

Adresându-i-se Florii-de-Mai, mârâie:

– Un gabor! Auzi, tu, Bulgăre-de-Nea să-mi faci şi altă dată tot aşa!

Se întoarce în cameră, ca să-şi pună harnaşamentul. Béru îl urmează.

– S'crez' tu c-ai scăpa' numa' cu-atât, îl avertizează justiţiarul. Mi-ai infamat soţia tratând-o dă vacă grasă şi dă maldăr dă grăsime; ca soţ nu poci să las să treac' aşa dă uşor. Închiz ochii că ai făcut-o să juiseze, da' insultili, nicio'ată un soţ demn de numele ăsta n-o s-o tolereze.

Şi-i atinge ţapului o căpăţână de miel. Numai că celălalt e campion la karaté. Îi plasează Grasului o priză fulgerătoare şi-l trimite la naiba, pe saltea.

– Acte dă violentare asupra lu'un ofiţer dă poliţie! mugeşte Cornutul patentat. Simţ c-o să se lase cu nasoale!

Aici intervin eu:

– Stoooop! Calmaţi-vă!

Autoritatea mea le impune.

– Sunteţi sigur că lucraţi în producţiile porno? mă penepusă-masă-ntreabă Charly Genous.

Nu răspund nimic. Brusc, atenţia îmi este atrasă de ceva care nu cadrează cu tapetul. Mă apropii: e vorba dė o gaură. Fotografia Thérèsei, pe care tocmai am luat-o, fusese pusă peste ea ca s-o astupe. O gaură făcută de un glonte. O lărgesc cu ajutorul briceagului şi recuperez, fără prea mare greutate, proiectilul. De 9 mm, calibrul omului grăbit (s-o termine).

CAPITAL

– A întrebat de dumneavoastră un tânăr, mă informează plantonul. Vă aşteaptă alături, de mai bine de două ore. Trebuie că e vreun gargaragiu, domnule director. Când i-am cerut să-şi spună numele, mi-a zis că-l cheamă ca pe dumneavoastră.

– Barbandos, fac eu, cunoşti un cuvânt de şapte litere, care conţine doi de „u"?

– Nu, domnule diector.

– E cuvântul „ruptură". Ar trebui să-l ştii, fiindcă ai una superbă în cămaşă, lângă subsuoară. Eu ştiu că e deosebit de cald, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai pune vestonul, până când doamna Barbandos îţi va reda demnitatea de funcţionar gras plătit!

Şi mă duc să deschid uşa sălii de aşteptare. Pe cine găsesc eu acolo? Pe Toinet, puştiul adoptat de mine, citind un număr din *Paris-Match* datat aprilie 1984.

– Zău dacă mă aşteptam să fii tu! exclam.

S-a schimb mult copilul teribil. Tre' să spun că se face anul de când nu l-am mai văzut. Fiindcă la liceu nu se azvârlea în tun învăţând, l-am băgat într-o reputată dugheană de pregătit bacalaureaţi, din estul Franţei. Misiunea torţionarilor din stabilimentul în chestiune: să-i calmeze un pic„impetuozitatea" (eufemism) şi să încerce să-l ducă până la încheierea ultimei clase.

În orice caz, l-au hrănit bine.

– Ai încasat pe puţin trei kile? îl interoghez.

– Cinci.

– Acolo nu făceai sport?

– Prea mult: după aia eram rupt de foame.

Îl iau cu mine în sus, pe scară; el mă urmează în birou. Curios: acum, am impresia că mă găsesc în prezenţa unui bărbat.

– Stai jos, iepuraşule.

Se strecoară în fotoliul din faţa mea.

– Trai neneacă! face el, aruncând o privire de jur-împrejur. E marfă!

– O să mă mut: am fost onorat cu o promovare retrogadantă.

– Ai fluierat în biserică?

– Nu. În ziua de azi nu sunt mătrăşiţi funcţionarii care greşesc, ci ăia care muncesc prea mult. Să zicem că am rămas prea în direct cu viaţa: lor le trebuie unii pe post de planoare. Nu te întreb despre şcoală, presupun că te-ar supăra.

– Am terminat-o.

– Ai hotărât singur?

– Sunt major: optâşpe şi ceva!

– Proiecte de viaţă!

– Unul singur.

– Mercenar în Africa? Furt cu mâna armată? Proxenetism?

El păleşte. Nasul său drept se încreţeşte ca acela al purtătorilor de binoclu de altădată.

– Eşti dur, murmură. Mulţumesc pentru primire!

– Făceam goange. Ei, care e proiectul tău?

– Vreau să devin sticlete, ca tine!

Această hotărâre neprevăzută mă tulbură; o emoţie dulceagă mă apucă de beregată.

Toinet adaugă:

– Ştiu perfect de unde vin, bătrâne. Părinţii mei erau nişte răufăcători pe care tu i-ai dărâmat. Fiindcă eram singur pe lume, m-ai adoptat. Ciudată chestie. Dar, în fine, ăsta sunt!

– Cum ai aflat!

– Mi-a povestit moş Béru, într-o zi, când era matol de nu mai putea nici să urce scara de la el de-acasă.

– Tăntălăul ăsta bătrân! E mult de atunci?

– Te cred: să fi avut abia vreo doişpe ani.

– Probabil că te-a traumatizat!

– Da, m-a apucat un fel de dorinţă de răzvrătire, de ură faţă de societate.

– Şi mai ales faţă de mine.

– Nu; ţi-am înţeles rolul. Ca să nu-ţi ascund nimic, în anii care au urmat am vrut să devin gangster; să refac firma babacilor mei. Şi, apoi, anul ăsta s-a petrecut ceva greu de explicat. Departe de mama Félicie şi de tine, mi-am dat seama de tot ceea ce aţi făcut voi pentru mine. Tu, rotiţă din angrenajul legii, ţi-ai împlinit datoria anihilându-mi părinţii; şi, după aceea, tu, om de suflet, ai consimţit să faci sacrificiul de a mă adopta pe mine, puiul de ganster. Bătrâne, eu te-am văzut dintotdeauna plecând să dai piept cu crima, liniştit şi sigur de tine, cu un curaj nebun şi cu o tristeţe până la Dumnezeu. Asta cred că e conştientizare. Aşa devii bărbat, nu? Am întrevăzut viitorul delicventului care aspiram să fiu: suferinţa pe care ţi-aş fi pricinuit-o, ruşinea, o viaţă de rahat la pârnaie şi tot restul. Antoine, voi m-aţi luat de când eram în scutece; voi sunteţi adevăraţii mei părinţi. Genele pe care le cărăbănesc cu mine nu-s obligatoriu ele ale unui răufăcător. Tata şi mama provin din familii onorabile. Ei sunt accidentul genetic; nimeni nu spune că trebuie să dea obligatoriu

naştere unui neam de lichele. Un puşti nu vine pe lume programat, ci se formează prin exemplu, prin oamenii pe care îi întâlneşte, prin învăţătură. Eu am citit mult la ocna în care m-ai băgat.

Tace, mă priveşte şi, imitând vocea lui Fernand Raynaud[1], strigă:

– Nenişorule! De ce plângi?

Îi întind braţele, iar el ocoleşte biroul mare şi urât şi vine să mă îmbrăţişeze. Oare nu-i asta prima sărutare adevărată pe care ne-o dăm unul altuia? Rămânem îmbrăţişaţi îndelung.

– Băieţaşul meu, bâlbâi. Oh! băieţaşul meu, cât de fericit poate fi omul când îşi lasă inima să vorbească!

El se desprinde.

– Aşa că asta-i, zice el, o să mă fac curcan şi o să fiu San-Antonio II.

– Dar vremea unora ca Bérurier a apus, iepuraşule, în ziua de azi trebuie să ai bacul ca să fii sticlete.

– Ei, pe dracu, eşti sigur?

– Precis!

Scoate din buzunar o apărătoare de plastic în care îşi ţine cartea de identitate; strecoară înăuntrul acesteia două degete îndoite ca un cleşte de homar şi trage o mică şi cenuşie tăietură de ziar.

– Asta a apărut azi dimineaţă în *Est-Republicain*, îmi spune.

Tăietura poartă un titlu: *Lista elevilor care au trecut la bacalaureat*. La rubrica: „promovat cu menţiunea bine", un nume este subliniat cu roşu: al lui!

Mâna îmi tremură aşa de tare, că sunt nevoit să pun hârtioara pe birou.

---

[1] *Raymond, Fernand* – actor francez (n.tr.)

– Scârbă mică! îngân eu, ai trecut! Fir-aş al nabii, ai trecut!

– Cu mare uşurinţă!

Îl întreb:

– Eşti sigur că n-ai trimis pe careva în locul tău, că n-ai cumpărat subiectele, că...

Lui îi sare ţandăra:

– Stai aşa! Eu ţi-am spus că vreau să fiu sticlete. Pur şi simplu, mi s-a aprins beculeţul şi m-am pus pe şmotru ca nebunu'! Am muncit de mi-am scuipat bojocii şi aşa am ajuns să descopăr că nu-s tâmpit.

– E minunat! De ce nu ne-ai spus nimic? Noi ne gândeam că târnoseai mangalu' în hardughia aia; 'mica şi cu mine ne şi resemnaserăm.

– Fără festivisme înainte de a fi ajuns la potou; am preferat să vă fac o surpriză frumoasă acum, când mi-am pus sacii în căruţă.

– Chiar că te-ai schimbat, Toinet!

– Da' ce credeai! Potenţial, eram deja, numai că nu ştiam.

– Acum ai să faci dreptul, că tot eşi lansat, şi, după ce îţi iei licenţa, ai să intri la şcoala de comisari.

El clatină din cap şi se aşază (sau se pune) pe biroul meu.

– Auzi, Antoine-cel-Mare, chestia cu lansatul s-a terminat. Ce am făcut în anul ăsta, nu aş fi capabil să fac decât o dată în viaţă. Eu mă simt om de acţiune, iar studiile mă bagă-n cofă. Ţi-am luat patalamaua şi acum îţi spun: „Stop!". Cu poziţia pe care o ai, să nu-mi spui că nu poţi să-mi pui o pilă!

– Dar n-ai decât optâşpe ani, puştiule!

– Copii minune se găsesc peste tot, Antoine; o să devin Mozartul Poliţiei.

Reflectez. Echipa aia „de excepţie", pe care dom' ministru

mi-a cerut s-o creez, poate include şi elemente de excepţie. Q.E.D.[1]

„Şi de ce nu?" mă întreb în sinea mea. Iar pe el:

– Între timp, vrei să fii secretarul meu, bacalaureatule?

Îmi întinde mâna lui încă adolescentină.

– Bate laba! murmură el. Eşti un şef! Al meu!

[1] Q.E.D. (Quod era demonstrandum) (lat.) – ceea ce era de demonstrat. (n.tr.)

CAPISTERE

După aceea, i-am telefonat lui Félicie, care a fost nebună de bucurie. Cu atât mai mult, cu cât, contrariu tuturor aşteptărilor şi pronosticurilor medicale, cumnată-sa se simţea mai bine. În ajun, mâncase o felie de şuncă bine mărunţită şi se uitase la „Întrebări pentru campion", la teve, căci era îndrăgostită de Juliens Lepers, al cărui păr creţ şi privire candidă o topeau. 'Mica spera să se întoarcă repede. Şi, cum fericirile, ca şi nenorocirile, nu vin în general singure, ne-a anunţat sosirea unei noi fete în casă, în acest caz fiind vorba de fiica primarului din comuna în care stă tanti: o tânără „foarte bine", ştiind totul despre gospodărie (o ajutase pe maică-sa să-i crească pe ceilalţi opt copii) şi credincioasă până-n vârful unghiilor.

Această ultimă precizare nu prea ne-a entuziasmat, fiindcă preferam să aibă un fund frumos şi fără fiţe.

– Pe asta mi-o laşi mie! a declarat Toinet.

– Ea alege, am dat-o eu cotită.

L-am pus pe puşti la curent cu ciudata anchetă care îmi picase în cârcă. El s-a arătat mai mult decât interesat.

– Tu ce crezi, bătrâne?

– Că pipiţa Babacului a fost omorâtă, ciopârţită şi dusă în alea două valize mari ale ei. Am dat ordin celor de la serviciul lui Mathias să se ducă să caute nişte eventuale urme de sânge în

baia donşoarei. Sigur că, după două luni, sarcina nu-i uşoară, dar Roşcovanul şi nepoată-sa sunt nişte genii ale analizelor.

El mă întreabă:

– Altceva?

– Circulară pe la toţi şoferii de taxi din Paris, pentru ca să spună dacă-şi amintesc de o persoană care căra două valize mari, acum două luni, pe strada François Mauriac.

– Fiindcă tu crezi că un tip lestat cu un corp măcelărit ar lua o caleaşcă?

– Totul este de imaginat în domeniul crimei; ai s-o afli, dacă vocaţia ţi se confirmă.

– Şi după aia?

– Acum este examinat glonţul pe care l-am recuperat din zid, domnule Mare-Inchizitor! Pe lângă asta, o să reproduc în mari cantităţi poza Thérèsei Genitrix. Va fi difuzată prin mass media: teve, jurnale.

Telefonul zbârnâie; e mama, care nu reuşeşte să-şi amintească dacă-mi place burta de Ardèche. O asigur că se află pe locul trei sau patru, în lista mâncărurilor după care mă omor. Asta o umple de încântare: un măcelar din Aubenas meştereşte unele fenomenale. La întoarcerea ei, o să ne prepare o masă sublimă, pentru a sărbători bacul lui Toinet. Bun, nu mai poate să vorbească, fiindcă sună de la tanti Henriette, care nu e bogată; din moment ce încă n-o mierleşte, nu e cazul să-i umflăm notele de plată cu discuţii extravagante. Logic.

Când închid, bacalaureatul meu nu mai e acolo. Va reveni. Între timp, trebuie să mă duc la ministru, şi să-i înşir moşi pe groşi, pentru ca să aibă răbdare. Numai că telefonul sună din nou. Acum e Béru. Pare zdruncinată, Porcina.

– Ah, ieşti acolo-şea, gagiu'! Domnu' fie înlăurat! Tre' s'te-ntorci aci dă iestremă urgentare, a lua'lacu'foc!

– Da'ce...?
A şi închis.

*

Prin faţa imobilului, oamenii gurăcăscăunează cu aer de conspiratori şi cu voci de ordonatori de pompe funeste (Grasu' dixit). Înăuntru, s-a adunat chiar o mică gloată, în mijlocul căreia se agită Alexandre-Benoît.

– Ah! strigă el când mă zăreşte, iote-l pă patronul' ăl mare!

Oamenii se dau deoparte, lăsându-mă să trec. Şi ajung la miezul problemei, adică la cadavrul Florii-de-Mai. A căzut, îmi explică Grăsanu', în cuşca ascensorului cu capu-n 'naintare. În prezent, mutra ei este cu totul bizară; parcă-i tasată. Craniul zdrobit e plat, gâtul i s-a scurtat. Sângele îi picură din enorma ocarină tumefiată, care seamănă cu un rât de scroafă. Un picior îi este în unghi drept, un braţ sub ea, iar gura îi stă căscată.

– Nici nu poţ' să-ţ' dai seama ca cum a putut' să tragă un zbierăt, îmi spune Huiduma. L-am încă-n cuştile cu miere. Crez că vecinii a ieşitără cu tonţii în acelaş' timp.

Îmi explică: fiindcă nu mai era vin, s-a hotărât că ea se va duce la băcăneaţă, ca să comande vreo două lăzi, pe cheltuiala prinţesei absente. Şi iat-o că pleacă din apart.

– Nu prea văz ce-a putut' să să-ntâmple, explică Burtoiul-cu-picioare. Pen' ce să fi fostu-sa aplecată pă deasupra la balustradă? De ce să-ş' fi perdu' iechilibru? Sigur că pilise binişor cu iechipa noastră fină şi, după şedinţa plenară dă găurică, ierea blegoasă; da' d'aci, pân' să dea cu nasu-n gol...

– Poate că o fi fost ajutată? sugerez eu.

– Să poa', nu neagă el, da donşoara nu ierea uşurică la

manipulat, băiatu'. Pen' ca să faci vânt la aşa o bucăţică în casa la scări, io unu' n-aş fi ştiut pă la care căpătâi s-o înhaţ. Ai ginit la gleznele ei? Cât copanele mele! Şi avea stabilitate mulţumită la suta ei şi douăj dă kile. Un zdrânci, ierea ca cum i-ar fi da' bonjur.

– Dar dacă i-au făcut de petrecanie cu una peste dovleac?

– Dacă ar fi miruit-o, n-ar fi putu' zbiera mai rău decât sirena la o uzină!

– E adevărat.

– Nu, io, vezi tu, crez că-n urma urmelor, ea a auzit ceva-şilea la parter şi s-o fi fost aplecat ca să vază ce ierea aia. Şi a loat-o cu ameţeală, că mai ierea şi ciupită.

Idei alcalino-pământii îmi deranjează cerebelul. Un lucru este sigur: grasa nu s-a sinucis. Un sinucigaş care sare pe geam (sau ceva similar) nu răcneşte în timpul căderii, şi, apoi, servitoarea asta obeză respira numai bucuria de a trăi.

Mă caţăr până la palierul Thérèsei Genitrix. La stânga ascensorul, la dreapta scara. M-ar mira ca Floare-de-Mai care – deşi respira numai bucuria de a trăi, o respira cu dificultate – ar fi ales să coboare-n jos, pe scări, când liftul îi stătea la dispoziţie. Ca un adevărat câine alergător, încep să examinez scrupulos locurile. Detaliu interesant: o bucată de lemn-dulce, copios molfăită la un capăt, aproape să semene cu o pensulă mică, zace pe covorul de pe scară. O depun în batistă şi strecor totul într-una dintre buzunări. Este de ajuns acest indiciu, pentru ca ideea să-mi fie clară: grasa negroteică a făcut un curs particular de paraşutism fără accesorii. Obiectul acestui asasinat? Ştia (poate fără să-şi dea saama) ceva ce Poliţia nu trebuia să afle.

Jos, viaţa continua: salvarea vine să ia cele o sută şi ceva de kile de fleică încă proaspătă; locatarii se răs pân des (pardon:

se răspândesc) şi, dat fiind că poarta se închide automat, portăreasa nu poate, prin urmare, să intre la loc în marea lojă a Franţei[1].

Bérurier apare din nou. Bustul lui de Bacchus rufos se iveşte prin uşa cu geam a cabinei Otis[2]. Iese – burta lui deschizându-şi singură uşa – bese în regimul bas-bariton şi ecouri languroase repercutează acest muget.

– Dă-m' lăboanţa ta, gagiu', am un cadouaş pentru tălică.

La ce bun să-l contrariez; îi prezint dextra mea desfăşurată, iar el depune în ea acest element propriu oricărui roman poliţist care se respectă (şi chiar celor care nu-l respectă pe cititor): un nasture.

– Grăsana ţânea asta-n mâna cu care stătea ea culcată d'asupra, mă informează Şerlac Haloimăs.

Nasturele este sidefiu, bordo deschis, de dimensiune medie. S-ar potrivi mai bine unui veşmânt feminin decât masculin.

Hop! În pozunar la marele şef!

Foarte bine: ne îndreptăm către versiunea capcanei; numai că are o lipsă. Cine ar fi putut prevedea că Bérurier o va trimite pe grasă după molan în momentul ăla? De altfel, ar fi oare de conceput ca un agresor potenţial să stea ascuns multă vreme pe un palier unde trec oameni? Cu toate că... Da, cu toate că... Perfect, oricine... Locatarii de deasupra iau liftul, prea puţin grijulii să ia-n papainoage etajele. Or, numitul ascensor, fiind instalat după ce s-a construit imobilul, formează un fel de nişă îngustă între cuşca lui şi zidul apartamentului, ceea ce face ca utilizatorul scării, oricare ar fi el, să nu poată observa omul ce s-ar ascunde aici, decât dacă ar lua-o spre uşa Thérèsei Genitrix. Lucru puţin probabil.

---

[1] *Loge* (fr.) – cabină. Jocul de cuvinte face aluzie la loja masonică. (n.tr.)

[2] *Otis* e cel ce a inventat ascensorul pentru soacră-sa, care avea gută..

– Bun, îmi zice Umflătura, mai ie fun motiv pentru ca să mai rămâi p-acilea?

– Niciunul.

– Păcat, mi-ar fi cam plăcu'; biată Floar'-dă-Mai; gagica asta, dacă ne-am fi continoatără relaţili, aş fi somato pân' la urma urmelor. Îs cert şi sigur că cu un aşa tender ca al iei, ierea făcut s-o guste pân ochiu' dă bronz.

Îl părăsesc în timpul acestui soi de discurs funebru, pentru a le face o vizită locuitorilor de pe etaje. Treaba nu-i peste măsură de grea: nu-i decât un locatar pe etaj, iar imobilul le are în număr de cinci.

*

La cinci, le găseşti (o dată cu mine) pe domnişoarele Oumplétot, Julie şi Mathilde. Încă nu-s chiar fete bătrâne, ori, astfel, au fost dintotdeauna. Vitezele şi muncitoarele gemene îşi poartă cu voioşie cei treizeci şi cinci de anişori. Sunt croitorese şi confecţionează nişte delicioase rochii de mireasă, pe larg reproduse în jurnale. Lucrează ajutate de o ucenică parcă ieşită dintr-un cântec de stors lacrimi din 1900, iar eu, fin psiholog, îmi spun că această Floare-a-destinului trebuie să fie iubiţica lor. Mi le imaginez foarte bine tutuind-o la clito, pe rând, în timp ce ailaltă îşi interpretează un solo la harpă. Dar, aşa cum zicea bietul Chazot[1]: n-am eu grija asta. Le produc legitimaţia mea, o dată cu un mare efect, şi le cer versiunea lor asupra faptelor. În duet, ele îmi povestesc groaznicul ţipăt care a zguduit imobilul. Amântrei au coborât scara privind pe deasupra balustradei la corpul nenorocitei din fundul abisului.

[1] *Chazot, Jacques* – dansator şi coregraf francez. (n.tr.)

– Cu toate că era negresă, ne-a cutremurat, mă asigură domnişoara Julie.

Sora ei adaugă că, „de altfel", în ciuda negrelii sale, era o fată cumsecade. Un sigur defect: mania ei de a fuma havane. Împuţea tot imobilul. Le întreb dacă au zărit pe „cineva" pe scară; cineva care ar fi putut coborî sau, dimpotrivă, ar fi urcat. Dar, cu excepţia locatarilor de la 116, nu au întâlnit pe nimeni străin de bloc. Aici, în casa asta renovată, plină de farmec, oamenii nu sunt numeroşi şi au o comportare agreabilă. Toată lumea se cunoaşte şi se apreciază. Apoi, îmi orientez interogatoriul înspre Thérèse Genitrix-Desqueyroux. De data asta, întâmpin o anumită rezervă. Păi, ele n-au ce să-i reproşeze, doar că e prea gălăgioasă, uneori, când face dragoste. Atunci, se umple toată casa de ţipetele şi măscările pe care le strigă în timpul extazului. Este jenant pentru familia Martin care stă sub ea şi are doi copii de doisprezece şi respectiv cincisprezece ani. Mai ales vara, când ferestrele sunt deschise, s-o auzi zbierând „vârâ-mi-coada-aia-a-ta-groasă-de-împuţit", poate deranja o familie chirachiană, a cărei progenitură frecventează şcolile religioase. Familia Martin i-a scris vinovatei, apoi administratorului imobilului, care a răspuns că el nu are calitatea să-i împiedice pe administraţii lui să urce în al nouălea cer când le vine. Nostimă mentalitate, nu? Îmbogăţit cu această documentaţie, le părăsesc pe cusătoresele de vis, pentru a coborî un etaj. De data asta, mă primeşte un bărbat. Maestrul Damphdé-Oustouroï, personaj corpolent, cu părul negru abundent şi cârlionţat şi privirea părintească. Are pielea palidă, cu o turmă de superbe puncte negre în regiunea nazală. Poartă o cămaşă roz şi un pantalon bleumarin acompaniat de nişte pantofi albi, datoraţi verii care ne-a picat pe cap. Accent sudic: poate algerian?

Legitimaţia. El dă din cap, mă lasă să intru, înfierând-o pe tâmpita de secretară, care e în vacanţă, şi pe tâmpita de nevastă-sa, care este tot aşa.

Îl găsesc cam fazan pe gagiul ăsta. Detest „jivinele joviale", inşii cu gură bogată care folosesc cuvintele grele pentru a avea un aer degajat şi sunt gata să-ţi spună „bătrâne", de când te văd prima oară, bătându-te pe umăr.

– Natural, veniţi pentru sinuciderea negresei ăleia grase.

– Nu, rectific cu răceală, vin în legătură cu asasinarea femeii ăleia grase de culoare.

Îmi trimite flash-ul unei ocheade furibunde.

– Asasinat! Da' nu vă pierdeţi timpul. Sunt martor şi vă stau la dispoziţie pentru depoziţie.

– Martor la ce?

– Am fost, incontestabil, primul care s-a aplecat asupra cadavrului.

– I-auzi, asta-i pasionant; nu-mi povestiţi şi mie, maestre?

– Plecam de acasă şi mă găseam în lift, când am auzit un urlet demoniac. Ajunsesem, practic, la parter. M-am repezit şi mi-a fost de ajuns o privire ca să înţeleg că nu mai puteam face nimic pentru ea.

Dau din cap.

– O întrebare subsido-poliţistă, maestre, nu aţi zărit pe nimeni în imobil?

– Înainte să se storcoşească ea, nu. După, bineînţeles, toţi locatarii care erau acasă au alergat şi ei.

Îmi privesc ceasornicul Pasha.

– La ce oră a avut loc decesul?

El zăboveşte într-o evaluare pe care eu am făcut-o deja, bazându-mă pe timpul care mi-a trebuit ca să ajung, plus cel cât m-am conversat cu Béru şi cu surorile Oumplétot.

– Aş zice cam în urmă cu vreo patruzeci de minute, răspunde maestrul Damphdé-Oustouroï.

Se confirmă.

– Aş fi indiscret dacă v-aş întreba unde vă duceaţi când vă pregăteaţi să părăsiţi imobilul?

Chicoteală de curcan curcănind.

– Şi v-aţi şi întors?

El îşi încreţeşte nasul.

– Ei, nu vă jucaţi cu mine de-a Colombo. Nu ştiu dacă aţi asistat vreodată la terciurea unei amărâte, dar asta îţi cam taie macaroana.

– Chiar dacă-i vorba de o negresă?

– Ei, nu, da' chiar vă faceţi de lucru cu mine! exclamă maestrul.

– Vă tachinez doar. Prin urmare, aţi lăsat adulterul pe mai târziu?

Dă din tărtăcuţa pe care, dacă te uiţi bine, poţi găsi stigmatele unei hepatite virale în curs de evoluţie.

– Vai, dar folosiţi nişte cuvinte! Totuşi, sunteţi încă tânăr, nu?

Apoi, dornic să isprăvească odată cu scaiul de mine, reia:

– M-am urcat înapoi în casă şi mi-am turnat un whisky mare; paharul e încă pe chiuvetă, în bucătărie; şi, după aia, mi-am contramandat randevu-ul ştrengăresc; nu pot să sufăr când nu sunt la înălţimea situaţiei.

– Aceste scrupule vă onorează şi mărturisesc că vi le împărtăşesc, maestre. O cunoaşteţi pe Thérèse Desqueyroux-Genitrix?

– Teatralista aia mică de dedesubt? Aia care urlă când şi-o trage?

Se hlizeşte.

– Da, o cunosc. Ba chiar i-am şi pus-o. Prima dată era în hol, într-o noapte, când ne întorceam simultan la cuib. Era înfierbântată şi mi-a apucat instrumentul înainte să-mi spună bună seara. Drăguţă fată, nu e lipsită de talent, dar, în privinţa sexualităţii, e un caz.

– V-aţi mai destrăbălat şi altă dată cu ea?

Sare în sus.

– Ia ascultaţi! Nu vă privesc pe dumneavoastră isprăvile mele amoroase! Zău dacă ancheta asta nu se transformă în inchiziţie, pe cuvântul meu!

– Aveţi perfectă dreptate, maestre, vă rog să mă scuzaţi, dar mă dau în vânt după discuţiile despre chestia aia. La revedere şi pe curând.

CAPOTROCU

Descensionând de la etajul patru la doi (al treilea fiind al lui Thérèse Genitrix), îmi spun că mecla maestrului nu mă inspiră. Trebuie să mă aplec peste curriculum vitrificat-ul (Béru dixit) acestui ins. Are în el o trăsătură de negustor de piei de cloşcă care mă incomodează.

La al doilea: sufletu'! Familia Martin e la băi, la mare, cu progenitura, deci nu-i priveşte drama. Continuu coborârea. Primul etaj. O persoană brună şi ţâţoasă, cu o superbă aluniţă catifelată pe obrazul drept îmi deschide: doamna Dermot, o kinezi extrem de terapeută. Halat alb, cu nimic altceva pe dedesubt decât un slip, ochi jucăuşi, zâmbet frumos modelat, amabilitate ieşind prin toţi porii (chiar şi parii), gropiţe peste tot, al căror recensământ complet mi-ar plăcea să-l efectuez. Miroase a soluţii pentru frecţii, ceea ce explică, fără îndoială, dorinţa mea subită de a o frecţiona.

– Domnul?

– Poliţia! Scuze pentru deranj, dar aş vrea să vă pun câteva întrebări nevinovate, fac eu ochindu-mă la perechea ei de plămâni care te fac să te gândeşti la orice, în afară de ouă-ochiuri.

– Vă supăraţi dacă aşteptaţi cinci minute în salon? Termin o clientă...

– Am timp, o asigur.

Sala de aşteptare e mare cam cât patru cabine telefonice,

mobilată numai cu trei fotolii de nuiele şi o măsuţă joasă, plină cu reviste de geografie, ceea ce denotă din partea maseuzei o certă vocaţie culturală. Pe pereţi, poze luate din respectivele reviste şi înrămate sărăcăcios. Înhăţ un număr consacrat vieţii indienilor de pe malurile lacului Titicaca (8340 km²), din America de Sud. De partea cealaltă a uşii, o aud pe coana Dermot anunţând-o pe insa la care frământa „că e poliţia, în legătură cu subiectul despre care discutam adineauri". După ce şi-a prevenit pacienta, se crede obligată să schimbe vorba şi o întreabă dacă, până la urmă, fiică-sa va divorţa? Interogata, o anume Marguerite Hépespontch, 51 de ani, locuind pe strada Lyon 18, văduva unui majur din garda republicană, mort într-un accident pe 16 aprilie, anul trecut, când se întorcea de la o vânătoare în Indre-et-Loire, de unde era de fel, mamă a două fiice, dintre care una lucrează ca lesbiană la un anticar şi cealaltă s-a măritat (tâmpita!) cu un funcţionar la ambasada Iranului (ai citit *Niciodată fără fiica mea?*), şi care trăieşte singură (mama) în tovărăşia unui bişon maltez (e drăguţ, dar face mare murdărie, cu părul ăla lung şi alb). Ea a încercat (tot mama) să-şi ia un amant (singurătatea, scumpa mea, e groaznică), dar maimuţoiul nu vroia de la ea decât să-i spele boarfele (era de-a dreptul scârbos, să nu-ţi povestesc ce slipi avea!) şi să halească pe de-a moaca[1], aşa că, biata Marguerite a preferat în cele din urmă să rămână singură cu căţelul (da, e o femelă, dar a operat-o, ca să-şi păzească pernele), chit că, atunci când o muncesc simţurile „din cale afară" (tot pe mamă), se duce într-un cinema hard de lângă gara Saint-Lazare, unde găseşti întotdeauna o sculă de luat în primire. (Îşi ia la ea o grămadă de şerveţele; prima dată a fost luată prin

[1] Ia uite, am găsit titlul cărţii.

surprindere, foarte mulţumesc! Era un portughez, scumpa mea; nici nu-ţi dai seama în ce hal se slobozesc oamenii ăştia. Totuşi, în fond sunt europeni, nu?)

Ea cere:

– Dacă ai putea să-ţi concentrezi eforturile asupra genunchiului drept? Azi-dimineaţă, când m-am sculat, l-am auzit trosnind şi, de atunci, simt o durere când îl îndoi. Ca să revenim la povestea noastră, Marie-Louise: nu, fiică-mea ailaltă nu divorţează, în orice caz nu încă; au copii, mă înţelegi? În schimb, i-a spus lui Aminoula că nu o să plece niciodată în Iran. Ai citit *Niciodată fără fiica mea?* Da, e adevărat, te-am mai întrebat.

Şi poate că am să te uimesc, dar indienii de la lacul Titicaca îşi construiesc nişte insule din stuf, tâmpiţii, cu o colibă deasupra. E mai comod la pescuit. Pesemne că nu se tem de reumatisme, ai? În ciuda promisiunii, terapista nu mă primeşte decât peste vreo douăzeci de minute, timp în care m-am edificat pe deplin în privinţa vieţii atât de morale a Margueritei Hépespontch. Degeaba seamănă viaţa altora cu pereţii unei căcăstori de gară magrebiană, căci, pe plan uman, prezintă întotdeauna un anumit interes.

Tu ţi-ai petrece concediul cu un indian de pe lacul Titicaca? Nici eu, totuşi sunt simpatici năvlegii ăştia, care îşi fabrică insule vegetale artificiale, când, de fapt, nu-i chiar aşa de rău nici pe pământul tare, în ciuda prezenţelor împuţite pe care trebuie să le suporţi.

– O clipă, doar să mă spăl pe mâini şi sunt a dumneavoastră! promite atât de necugetat drăguţa coană Dermot.

Profit de asta ca să abandonez revistele geografice şi să mă aventurez până în sala de masaj. Mă holbez la masa de piele, pe care o poţi înălţa şi coborî cu o pedală, la taburetul turnant.

– Nostim, fac eu, vorbind cu mine însumi.

– Găsiţi?

– Mă face să mă gândesc la nişte chestii deocheate, îi mărturisesc.

Ea chicoteşte, totuşi jenată, şi apoi stânjenită de singurătatea în care ne găseam, dintr-o dată.

– O iau razna, îi spun, Marie-Louise, îmi povesteşti?

– Cum de îmi ştiţi prenumele?

– De la iniţialele M.-L. de pe cartea de vizită şi, apoi, de la doamna Hépespontch, care te-a strigat aşa adineauri.

Râde.

– Credeam că e flerul poliţistului! Bine, ce vreţi să vă povestesc?

– Cum ai văzut-o căzând pe femeia aceea.

Protestează:

– N-am văzut-o: am auzit-o.

Mă aşez pe taburet şi, în joacă, apăs pedala. Masa coboară. Când ajunge la nivelul feselor ei, îi ordon printr-un gest să se aşeze. Ce docili mai sunt oamenii cumsecade în faţa unuia poruncitor! Ea se aşază pe marginea mesei, fără a pierde câtuşi de puţin timpul.

– Prin urmare? îi spun.

– Ei bine, o masam pe doamna Jégou care are boiangeria de pe stradă, când, deodată, se aude un răcnet nemaipomenit!

Îşi acoperă amândouă urechile şi scutură din cap, pentru a alunga amintirea acestui ţipăt.

– Ce oribil! Ce oribil! Cred că „ASTA" o să-mi rămână în cap până la ziua de apoi.

Mă abţin să fac observaţia că e puţin probabil să trăiască până în acel moment fatidic făgăduit de Sfânta Noastră Maică,

Biserica. Prefer să-mi aşez mâna mea cea mai apucătoare pe coapsa ei. Este moale, dulce şi caldă. Pe cuvânt, asta-i carne numai bună de iubit! Gogu ăla al meu, cu cap rotund, începe să facă frumos în nădragi.

– Şi apoi, drăguţa mea Marie-Louise?

– Ne-am repezit pe scară, doamna Jégou şi cu mine.

Izbucneşte într-un râs nervos şi se explică:

– Îmi vine să râd fiindcă biata doamnă Jégou, care era goală, şi-a pus doar prosopul în faţă, aşa că i se vedeau fesele, dar nu şi-a dat seama imediat.

– Şi ce ai mai văzut în afară de bucile boiangioaicei?

– M-am uitat jos. Am recunoscut-o imediat pe sărmana Floare-de-Mai strivită pe dale.

– Era singură?

– Absolut singură.

– Continuă, draga mea.

În ceea ce mă priveşte, continuu să-mi plimb dreapta pe coapsa ei pufoasă.

– M-am repezit să văd ce e.

– Erau şi alte persoane pe scară?

– Cred şi eu: cu un asemenea ţipăt!

– Cine?

Îşi închide ochii. Oare pentru a reflecta ori pentru că îi mângâi deja umflătura cu resort din chiloţei?

– Păi, reuşeşte ea să scuipe, erau lesbienele alea două de sus cu ucenica lor; apoi godacul ăla grăsan cu mutră vineţie care stă la Genitrix de vreo câteva zile... Mai era doamna Jégou, în fundu' gol, de care tocmai v-am spus. Rusoaica aia bătrână de dedesubt s-a înfiinţat mai târziu, fiindcă nu prea se mai ţine bine pe picioare. Şi mai era maestrul Damphdé-Oustouroï.

– A ajuns după tine?

– Nu. Când am ajuns jos, era deja acolo. Se pare că era în lift, când s-a prăvălit Floare-de-Mai. În timp ce ne uitam la biata fată, a venit lume de afară, fiindcă un tip punea nişte imprimate în cutiile noastre de scrisori, când s-a produs chestia asta, şi a luat-o la fugă strigând în gura mare! Ştiţi cât sunt trecătorii de amatori să caşte gura la mortăciuni. Într-o clipă, jos se umpluse de oameni. Apoi, după puţin timp, aţi venit dumneavoastră. E curios, dar v-am observat imediat. Totuşi, eu sunt o femeie serioasă, măritată, am un băieţel. Dar un bărbat ca dumneavoastră, să fim cinstiţi, atrage privirile. Aveţi *look*, ce mai.

Da' ce faceţi, mă răsturnaţi pe masa de masaj! Pot să vă jur un lucru: că e prima oară când mă culc pe ea. Aşa, cum stau, se vede bine tavanul. Cred că se formează o crăpătură, nu? Vedeţi, începând de la lustră? E una acolo, nu-i aşa? Aşa mi se părea şi mie; o să-i spun lui Justin să vină să o lipească. O râcâie, lipeşte peste ea un fel de bandă pânzată şi o vopseşte pe deasupra. Ei, vă atrag atenţia că îmi scoateţi chiloţii. Şi nu vă ştiu nici măcar numele, nici cum, nici ce fel. Cum? Antoine? Îmi place. Ca Antoine de Caunes? Uite, ăsta e un nostim. Şi seducător, unde mai pui! Ei, Antoine, nu sunteţi cuminte! Da' ce îmi faceţi! Ei, bine, dacă o iei chiar aşa! Eu o pornesc din loc cât ai zice peşte, cu o limbă în pădurea neagră! Clitoridiană cum sunt!

Nu! Antoine! Asta-i nebunie curată! Eu ţip! Când termin, fac ca grasa de adineauri. Bărbată-miu îmi pune perna pe faţă, când dormim la părinţii lui. Oh! Oh! acolo!... Nu! nu mă face să termin singură, scumpule: gândeşte-te şi la tine! Ai fi nedreptăţit. Ştiu că mă poţi lua după aia, dar separat nu mai e acelaşi lucru! Ah! eşti drăguţ că te opreşti; crede-mă, e mai bine. Stai, să-mi împing fundul înainte. Uite-aşa, îţi convine? Oh! Ia uite

aici! Ai fost bine înzestrat de natură! E mult de când n-am mai luat una de calibrul ăsta! Crezi că Antoine de Caunes[1] avea una la fel? Nu ştii? Nu cumva e o chestie legată de prenume?

Ia-o binişor, iubi; fără să fiu strâmtă, totuşi nu-s un centru de primire. Ah! da! Ah! da! Aşa, e perfect. Nu te ambala prea tare, din cauză că masa mea este pliantă, pentru deplasări la domiciliu, şi are picioare şubrede! Pregăteşte-te, că nu pot să aştept mult. Te-am avertizat: eu sunt clitoridiană. După o limbă umplută, naiba mă mai ţine! Oh! ce drăgăstos eşti Antoine! Antoi-oi-oi-ne! Oa-a-a-a-ne!

Urlete!

Imitându-l pe bărbată-su, dau să-i pun surdină; însă cu mâna, în lipsa pernei.

Ea are un episod de zgomote pulmonare. Suflarea îi este răguşită, se bâţâie cu picioarele de o parte şi de cealaltă a mesei, care mi se pare că se clatină şi se înclină la tribord.

– Ei bine, izbuteşte să articuleze, în cele din urmă, asta se cheamă să fiu luată pe nepusă masă, Antoine! Pe capul bietei mele mame, dacă nu-i prima oară când mi-o trag pe masa de lucru.

Constatând starea acesteia din urmă, îmi spun că s-ar putea să fie şi ultima.

– Eşti cu adevărat grozav, Antoine! Toţi din poliţie sunt ca tine?

Îi răspund că, într-adevăr, majoritatea sunt la fel.

– Vezi tu, îmi spune încurcată, mi-ar plăcea să ne revedem. Azi, lucrurile s-au petrecut aşa de curios, că nici măcar n-am putut profita de frumoasa ta coadă şi e mai mare păcatul de aşa

[1] de *Caunes, Antoine* – animator de televiziune. (n.tr.)

un instrument de lucru! E o jivină frumoasă, pe care aş vrea s-o răsfăţ un pic înainte de-a o înhăţa. S-o mângâi, s-o pupăcesc, dacă înţelegi ce vreau să spun!

– Pe deplin, o asigur.

O nedorită sonerie pune sfârşit audierii martorei mele. Este doamna Roseador, de ocupaţie menajeră portugheză, care vine pentru reeducarea piciorului pe care şi l-a rupt. Era urcată pe un taburet, spălând un geam mare, când vântul a suflat tare, dintr-o dată, şi a trântit cealaltă parte, care a răsturnat scaunul bietei Preciosa Roseador. Auzi, tu! Şi n-are asistenţă socială: muncea la negru! Ce mizerie, nu? Nu-i de ajuns că e portugheză şi că-i creşte măraru' subsuoară de zici că-i conopidă!

Pupic de la-revedere-pe-curând şi plec.

Mă lovesc nas în nas cu maestrul Damphdé-Oustouroï, care, de data asta, pleacă pe bune din imobil.

– A mers bine ancheta? mă întreabă cu acel aer uşor sardonic, care mă face să-l privesc ca şi cum m-aş pregăti să-i administrez cinşpe bocanci în plină mutră.

– Ai impresia că niciodată nu merge cum trebuie, scumpe maestre, îi răspund, dar până la urmă reuşeşti să-ţi atingi scopul.

El îmi vorbeşte pe şoptite:

– Îmi permiteţi: între noi, bărbaţii, nu încape jenă. Vă atrag atenţia că aţi ejaculat pe cracul pantalonilor.

– Nu mai spuneţi, spun, fără să mă emoţionez; aşa mi se întâmplă de multe ori, când vorbesc prea repede.

– Vreţi un şerveţel?

– Nu, mulţumesc, am şi eu; am şi tampoane care îndepărtează petele: organizarea este una dintre forţele Poliţiei.

Iese din clădire.

Eu voi suna la ultima uşă: aceea a doamnei Alexandra Iurovici.

CAPSOMAN

Există persoane care fac mult pentru a participa la existenţă. Oameni aparte, care nu le seamănă altora, fascinanţi. Doamna Iurovici este una dintre aceştia.

E o doamnă atât de bătrână, încât nici nu mai merită să vorbeşti de vârsta ei. Atât de ridată, încât dacă i-ai călca mutra, faţa i s-ar face cât o umbrelă deschisă. Atât de roşcată, încât autoportretul lui Van Gogh seamănă, în comparaţie, cu Piccadilly Circus în ceaţă. Atât de fardată, încât paleta-eşantion a stabilimentelor Ripolin te duce cu gândul la aceea a unei case specializate în accesorii funerare... Deşi trăieşte în Franţa de la sfârşitul lui octombrie 1917, această delicioasă persoană vorbeşte o franceză de-ţi ţiuie urechile. Vine să-mi deschidă sprijinită în două bastoane sculptate. Măciulia unuia reprezintă un cap de răţoi din argint, iar cealaltă un cap de... sculă, doamna Iurovici îndrăgind jucăriile ştrengăreşti. Surâs de carnasieră al bătrânei zgripţuroaice, redusă la vegetarianism.

Eternele prezentări:

– Îmi pare rău... poliţia... îmi pot permite să...?

Auzi colo! Asta-i mană cerească pentru scăpata din Revoluţia din Octombrie, văduva unui francez bogat dar foarte mocofan, pe care accentul şi libertinajul nevesti-sii l-au tot uimit, până l-au dus la cimitirul Père-Lachaise.

Intrare şontâncăită într-un salon care ar fi făcut deliciul lui

Sarah Bernhardt. Fotolii joase şi lătăreţe ca nişte broscoi, draperii cu franjuri, obiecte de argint, fildeş, acaju. Fotografii şterse ale unor personaje şi mai şi. Îmi vorbeşte de tatăl ei (a cărui memorie o sodomizez în gând). Era general. Portret al unei căzături cu epoleţi, în sprijin. Îl înghit pe tăticu'; apoi vine mămica, iar portret, al unei grăsane cu ochi de junincă. I-o tai:

– Scuze pentru întrerupere, prinţesă.

Asta o scurtcircuiteşte. Prinţesă! Nu zice nu. O-nhaţă. E bună de luat.

– Sunt strâns cu uşa de timp, pledez, dar aş fi foarte fericit să mai trec pe aici, să vă văd şi să vă aud vorbind de Sfânta Rusie.

Mă închin ca ortodocşii, cu degetele unite, ca şi cum aş lua între ele nişte sare Cérébos, şi invocând Sfântul Duh pe umărul drept. Asta o răscoleşte, ca şi titlul de prinţesă.

– Majestate, solicit înaltei voastre bunăvoinţe o relatare proprie a dramei care a însângerat acest imobil. Ar fi prea mult dacă i-aş cere enormei voastre bunăvoinţe o povestire suc-centă a faptelor?

Mai serviţi-ne-o o dată, prinţesă! Pentru a enşpea oară, mă fericeşte cu „groaznicul" urlet, cu oamenii care se strâng în jurul cadavrului gras şi negru, balenă eşuată, hăcuită de elicea unui mare vas!

Ea se înfiinţează, ultima din imobil, la punctul de cădere, cu toate că era mai aproape. Dar cu lăboanţele ei paradite, era fatal! Tocmai mânca icrrre, pentrrru că rrregim disociat face la ea, când s-a petrrrecut lucrrrul acela îngrrrozitor!

În timp ce ia rusnăceşte, eu îmi frec gulia cu mănuşa din păr de cal, pentru ca să fac ideile să ţâşnească, şi singura care se constituie (este mai mult o certitudine decât o idee) este următoarea: dacă Floare-de-Mai a fost ucisă, atunci a făcut-o

cineva DIN imobil. Or, în casa asta locuieşte în prezent un singur bărbat: maestrul Damphdé-Oustouroï. El se găsea pe casa scării în momentul dramei. Este simpatic ca o diaree verde, puternic ca un turc, şi probabil cinstit ca un martor al apărării unui mafiot. Cu toate astea, nu prea mi-l imaginez ascuns pe palierul negresei, aşteptând eventuala ieşire a acesteia. Gata, arhibaba s-a pornit iar pe sporovăit. Mă calcă pe biluţe cu Sir de Montignac (omul care se îngraşă făcându-i pe alţii să slăbească). A pierdut deja patru sute de grame în şase luni. Dacă ar slăbi mai mult, ar dispărea pe sifonul căcăstoarei, când trage apa. Cel mai greu, cu genul ăsta de clientă, este să i te smulgi din gheare. Ele ori regulează, ori trăncănesc, în funcţie de vârstă. De la o vreme, şi ca pentru a-mi spori supliciul, o chestie mică şi tare, de sub mine, îmi zgârie cu insistenţă fundul. Strecor o mână discretă, sub fundul nădragilor şi, cu aceeaşi discreţie, scot o aşchiuţă de lemn-dulce. Lovitură de cinel sub scăfârlia lui cel Antonio. Zdrâââng! Iau sălbatica hotărâre să-mi liniştesc conştiinţa.

– Vă place lemnul-dulce, Majestate? spun cu un ton ştrengăresc, înălţându-mi descoperirea. Asta îmi aminteşte de copilărie: mestecam în clasă, în timp ce învăţătorul se strofoca să ne înveţe conjugarea verbelor ălora parşive din grupa a treia!

– Oh! doamne Dumnezeule, aş fi cu totul incapabilă, zbiară supravieţuitoarea masacrului de la Ecaterinenburg; ştiţi de ce? Din cauza dinţilor!

Îi privesc placa de folosinţă îndelungată, cu incisivii aliniaţi, ca un şir de mici balerine de la Operă, la bară. Mamaia şi-a măturat proprii săi fildeşi acum o jumătate de secol, când făcea curăţenie; acum, baba funcţionează cu vinil şi nu mai riscă să spargă nuci!

– Probabil că vă vin copiii în vizită, adaug pe un ton la fel de indiferent.

– Din fericire, nu am urmaşi, declară ea. Soţul meu a avut oreion. Copiii îţi distrug viaţa!

– Şi, atunci, al cui este acest lemn-dulce? mă încăpăţânez eu.

N-ar trebui, dar curiozitatea mă munceşte.

Ea îmi răspunde ridicând evaziv din umeri. Marii Caterina i se fâlfâie. Bucăţica asta minusculă de lemn uscat şi galben ocupă tot atâta loc în viaţa ei, ca şi cucerirea liotei lui Abd-el-Kader de către trupele ducelui d'Aumale. Trebuie să plec fără să fi dezlegat acest mister.

– Omagiile mele înfăşurate în respect, prinţesă, îi sporovăi eu părăsind-o.

În secunda în care mă aflu din nou în hol, iată doi infirmieri care se înfiinţează târâind de o targă. Evenimentele din imobilul ăsta se desfăşoară, categoric, cu viteza simplonului, cum zicea un şef de gară. Îi urmez, pentru a afla mai mult.

Nu escaladează decât un etaj şi se îndreaptă spre scumpa mea terapistă, doamna Dermot. Ea e într-un hal fără hal! Vreţi să ştiţi ultimul cuvânt? Clienta ei, doamna Preciosa Roseador şi-a rupt şi al doilea picior, căzând de pe masa pe care o hârbuisem noi cu regulatul. Tot protecţia socială, sărmana. Recunoaşte că unii oameni chiar sunt ghinionişti. Două picioare rupte, unul după altul, portugheză clandestină, asigurare ioc şi, era să uit: anexita secolului, fetiţa de 14 ani însărcinată până-n sprâncene, plus un bărbat şomer; te-ai prins câtă fericire?

Zărindu-mă, Marie-Louise izbucneşte în suspine lungi, exact ca ale viorilor toamnei[1].

---

[1] Aluzie la versurile lui Verlaine: *„Les sanglots longs/Des violons/De l'automne"* (Suspinele lungi ale viorilor toamnei) din poezia *„Chanson d'automne"* (n.tr.)

– Eu sunt de vină! îşi-asumă-ea-totul. Trebuie să-i ofer o compensaţie: n-o să-i iau bani pe masajul de azi.

Apoi, îţi spun eu urmarea: cel Antoine, de-a dreptul prizonier al acestui imobil, în loc să se ducă la întâlnirea cu ministrul lui, căruia i s-au lungit urechile de tot în ministerul din piaţa Bellevache, se caţără iar la etaj. De ce nu mi ţi-am folosit măcar o dată liftul? O să trebuiască. Uite: la coborâre!

Fac pe goanga care urcă, urcă, urcă până la patru. Dacă ai o sculă de canar, dar o memorie de elefant, îţi aminteşti că e al avocatului. Şi n-ai uitat că scumpul maestru a ieşit din casă în momentul în care eu ieşeam mozolit de la maseuză.

I-a venit rândul scumpului şi micului meu sesam să intervină.[1]

Eu, care, la mate, eram prea puţin dotat pentru fracţii, în schimb sunt supradotat pentru efracţii. Dacă aş fi avut nefericirea să-l întâlnesc pe bunul rege Louis XVI (în cursul unui dineu printre capete, de exemplu), ne-am fi cufundat, probabil, într-o conversaţiune despre lăcătuşerie. Întotdeauna am fost fascinat de cheie. În special de cea a visurilor. Această tijă metalică, pe care o introduci într-o gaură şi o întorci, mi se pare magică. Cu cât tatonezi mai mult, cu atât mai bine! Există o beţie în chemarea unei broaşte necunoscute, pe care va trebui s-o convingi şi s-o învingi prin forţa măiestriei şi a răbdării. Ştii că eu vorbesc cu broaştele în timpul acţiunii? Le şuşotesc cuvinte de dragoste, fraze care le îmblânzesc: „Lasă-te în voia mea, scumpo... Încetişor... Vezi că e bine, fetiţo? Mă simţi, da?... Niţel mai adânc?... Uite... Eşti sigură că eşti gata... Simţi butucul, *darling?*". Le

[1] Cititorii neliniştiţi îmi scriu, întrebându-mă ce m-aş face dacă aş pierde acest preţios auxiliar al efracţiilor mele. Îi liniştesc: mi-am comandat o duzină şi le-am pus bine, într-un loc sigur.

vrăjesc pe putorile astea. Le subjug, le perseverantez. Ca să înţeleagă mai bine că nu vor avea ultimul cuvânt. Că ele sunt acolo doar pentru a-i da unui bou iluzia securităţii. Nimic altceva. Şi că până şi cele mai îndărătnice îşi vor găsi naşul. O broască nu-i altceva decât o feciorie. Broasca maestrului Damphdé-Oustouroï nu-i o ţâfnoasă, fii pe pace. Se prinde la iuţeală că a luat-o în fund; atunci se lasă (şi ea plasă).

Iată-mă iar în anticameră. Din punct de vedere arhitectural, aceste apartamente sunt identice la toate etajele. Intrare, living, două camere. O încăpere imprecisă pe care o poţi interpreta în funcţie de necesităţile profesionale: birou pentru un liber profesionist obişnuit, sală de radiologie pentru un doctor sau atelier de croitorie pentru o cusătoreasă. În ea va debuta percheziţiunea mea clandestină.

CAPELMAISTRU

Plăcerea tulbure pe care o încerc, când cotrobăi prin lucrurile altora, să fie oare legată de un anumit sadism? M-am întrebat de multe ori. În orice caz, e o formă de viol. N-aş vrea să-mi scandalizez cititorul declarând aici că înţeleg plăcerea pe care violul le-o produce unor indivizi solitari, care trebuie să-şi compenseze, printr-un act de violenţă, incapacitatea de a comunica. Partea pe care o presupun agreabilă într-un viol nu constă în josnica satisfacţie, ci în preambul. Aducerea unei femei îmbrăcate la starea de femeie „despuiată" generează o succesiune de atitudini şi imagini susceptibile să satisfacă multe libidouri.

Conştient de acest fapt, am ales explorarea părţii celei mai subtile şi mai puţin periculoase din acest act reprobabil: violul prin seducţie. Iau ca exemplu recenta demonstraţie a felului în care am tras-o în ţeapă pe terapista de la unu, mai adineauri. Ea nu mă aştepta; nici eu. Împrejurările ne pun faţă în faţă. Undele noastre sar unele asupra altora şi se îmbârligă. Eu o iau în primire cu toată tehnicitatea de care dispun. Ea suportă momentul, apoi gagiul şi parul lui. Şi iată o frivolă în plus adăugată în palmaresul campionului coţăielii fantastice.

Ca să-ţi revii, după acest semi-viol, iacătă că săvârşesc un al doilea. Unul adevărat! Violul unui domiciliu. Şi la un avocat! E ţapănă, hai? Nici urmă de mandat de percheziţiune. Ia gândeşte-te că scumpul maestru se iveşte inopinat; poate să mă

împuşcărieze; să mă destituie pe viaţă; să-mi smulgă de la pept toate decoraţiile pe care nu le am; trai-lai-lai şi lai-lai-lai! Biroul lui e tare ordonat; nema bulibăşeală. Dalloz, alte books-uri de drept, într-o bibliotecă cu uşi grilăjuite. Clasoare clasice, burduşite cu dosare care se pun contra, legate în chingi: *Achtung!* Chestie serioasă. Ordinea alfabetică, te rog să constaţi. Un birău de epocă, Louis al Curulea, cu colţuri de bronz, care cică reprezintă nişte zeiţe lascive. Un singur sertar. Şi înăuntru? Rechizite mărunte: hârtie cu antet, capsator, cutie de agrafe, set de creioane, markere şi trec peste restul.

Pe o masă metalică: faxul, robotul trăncăfonic, un copiator. În spatele susmenţionatei mese cu rulete, purtătoare de modernism: un seif foarte tradiţional. Un Bauche, cred. Sau poate Fichet? Ori Roux-Combaluzier. Cum? Ce ziseşi? Roux-Combalouzier nu fac seifuri, ci ascensoare? Ei şi? Ascensorul nu e tot un fel de seif, brânzoiule?

Mut masa ca să-l privesc în plină figură. Rahat! E cu cifru, sigurul caz în care sesamul meu declină invitaţia, din motive de incompetenţă. În ce mă priveşte, punctul meu tare nu e extratactilul. Am cunoscut puşlamale supradotate care le veneau de hac celor mai sofisticate sisteme, aşa cum un integramist dezleagă cuvintele îmbârligate din *Figaro*. Singura tentativă pe care o pot executa este data de naştere a clănţăului grăsan. Numărul oamenilor care şi-o programează pe lada lor cu comori este stupefiant. Gagii nu stau bine cu imaginaţia.

Frunzăresc dosarul cu inscripţia „Asigurări", al avocatului. Cât ai zice peşte (mi-e foame), fac cifrul 8-1-1947. Ciuciu! Ultima tentativă: 8-1-47! Am baftă. Şi încă de-aia porcească, sper! Aud un uşor „clac" aprobator. Cetatea se predă. Dacă tu

chiar crezi că am geniu, scrie-i lu' mămica, o să-i facă plăcere să constate că oamenii gândesc ca ea! Iată-l pe faimosul Sana îngenuncheat în faţa lădoiului. E de dimensiuni foarte mijlocii şi are două rafturi. Pe cel de sus e un album cu copertă din imitaţie de piele, destinat să primească în el poze. Al doilea raft este, logic, cel mai încărcat: adăposteşte un singur dosar de alt tip decât cele aranjate în clasoare. Din piele, cu încuietoare. Reapariţie a sesamului, pentru ceea ce reprezintă floare la ureche. Examinez rapidos, nu înţeleg nici cât negru sub unghie, îndes foile în desaga mea, încui la loc şi pun dosarul înapoi pe raft.

În momentul în care mă pregăteam să închid seiful, un impuls (în engleză *impulse*) mă împinge să mă uit în albumul cu poze. Vrei tu să fluieri pentru mine, Veniamine? Eu am un herpes la gură. Mersi. Asta chiar e ceva straşnic! C.D.C.S. (clişee delimitate de calitate superioară).

Categoric. E prea frumos, îl păstrez!

*

Plantonul (năduşind pe sub haină) mă interpelează:

– Domnule director!

– Mdaaa?

– A venit un ştafet de la ministru cu un plic pentru dumneavoastră, pe care m-a însărcinat să vi-l predau în mâinile proprii.

– Scumpe amice, vei fi cumva jignit când îţi voi fi dat cuvântul meu de om că ştafeta este feminin? Se spune o ştafetă, chiar şi când aceasta are cizme, cască de motociclont, şi îi put picioarele.

Înhăţ plicul cu antetul Internelor.

– Cât despre a-mi remite acest mesaj în mâinile proprii[1], pentru asta ar fi trebuit să ţi le speli pe ale dumitale, după lectura ziarului.

Îl las mofluz şi urc spintecând cu sălbăticie epistolia ministrului. Îţi livrez conţinutul in extenso sau în partibus, dacă ai vreo preferinţă.

Nici un preambul, nici măcar „Domnule".

Surprins, foarte surprins de a nu fi primit nici o veste de la dumneata. Succesorul dumitale îşi va prelua funcţiile mâine, la orele 14,30; te rog insistent să-l primeşti, pentru a-i face onorurile Casei.

Îţi semnalez că un canal de televiziune a telefonat serviciilor mele pentru a întreba dacă este exact că predecesorul dumitale a dispărut.

Salutări.

„O poveste de dragoste care se sfârşeşte prost!" îmi spun eu. Nu suntem, totuşi, antipatici nici unul, nici altul!

În orice caz, pe moment nu se mai pune problema să-mi formez faimoasa brigadă specială. Şi atunci? Devin iarăşi comisar sau demisionez? În ultima variantă, oare în ce mă voi transforma? În meseria mea nu prea există mult loc pentru artizanat.

Pătrund în biroul MEU pentru una din ultimele dăţi. N-am deloc inima grea. De fapt, mi-am petrecut timpul fugind de el, de când l-am dobândit. Eu, unul, sunt o piatră care se rostogoleşte. Nu fac muşchi, dar măcar mă distrez! Iau loc pe tronul meu şi îmi aşez în faţă prada, adică: un frumos album de

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *mains propres* (fr.) înseamnă atât mâini proprii, cât şi mâini curate. (n.tr)

fotografii, un dosar pentru decriptat, un nasture sidefat de culoare bordo, o bucată de lemn-dulce molfăit şi o alta intactă. Zbârnâitoare pe interior.

– Mathias! Vii până la mine?

– Am sosit.

Nu întârzie mult, trebuie că a sărit treptele.

– Ai lăsat uşa deschisă? mă mir eu după ce intră.

– Asistenta mea mă urmează.

Asistenta, nepoata şi amanta lui!

El se repede la mine.

– Ce-am auzit? Îţi părăseşti funcţia, Antoine?

– La radio? îl întreb.

– Da, şi la teve; tocmai a sunat nevastă-mea. Va să zică, e adevărat?

– Din cap până-n picioare.

– Şi ce-ai să devii?

– Un funcţionar mazilit, dragul meu. Au mai fost şi alţii şi vor mai fi încă.

Două rubine de talie frumoasă îi ies din ochi şi, ştii ceva? Sunt lacrimi!

– Este profund nedrept, declară el. Dacă tu pleci, îmi dau demisia!

– Nu te prosti, Ruginiule! Ai optâşpe plozi, dintre care, jumătate sunt mici.

Intrare a nepoatei – asistentă-metresă. În serviciu, a fost poreclită *Red Dahlia* pentru că seamănă cu această floare roşie. Vine din concediu şi soarele trebuie să fi părut cam gălbejit când o lumina de sus.

Ca răspuns la întrebarea mea, Mathias îmi spune că a explorat cu minuţiozitate baia Thérèsei Genitrix şi că, efectiv, au descoperit urme de sânge, grupa 0, care îi aparţine actriţei.

În timpul ăsta, uşa micului poligon regulatoriu încorporat, pe care bietul Chilou îl amenajase alături, se deschide şi o fabuloasă fată goală iese de-a-ndaratelea, tot întrebând pe cineva rămas înăuntru.

– Unde zici că e telefonul?

– Aici! îi răspund.

Ea face un salt de căprioară, deci care poate fi calificat drept „cabriolă" şi se întoarce cu faţa, fără să încerce să-şi mascheze farmecele care sunt numeroase şi certe. Îi arăt blocul trăncăfonic, de pe biroul meu, cu un zâmbet deschis şi masiv, care le obligă pe doamne să-şi stoarcă chiloţii.

– Pardon, zice ea, nu ştiam!

O tipă uşor *colorată*, în tonuri bronz pal. Gabarit manechin, privire care bate în căprui-cu-reflexe-aurii. Gură aproape neagră, ca şi sfârcul admirabililor ei sâni. Mititica asta e triumfală. Zâmbetul său strălucitor spune că a cucerit lumea şi că va trece la planetele de la periferie.

Mă pregătesc să întreb care sunt motivele care o fac să-mi ocupe viitorul meu fost birou, dar apare, la rândul său, un cineva care mă dispensează de orice întrebare: Toinet! În pielea goală şi el, superb în adolescenţa lui pe sfârşite, cu un frumos membru care ţopăie, cu coastele puţin proeminente, cu fese de Apollo, cu pântec plat şi, în centrul lui, cu un îndrăzneţ ochi de ciclop, cu păr încă blond, care i se învolburează pe piept, antebraţe şi gambe. Le zâmbeşte roată, tuturora.

– Bună ziua, domnule Mathias. Bună ziua, domnişoară! Dumneavoastră sunteţi nepoata?

Se apropie, magnific în lipsa lui de pudoare, strânge mâinile laboranţilor mei.

– Ţi-o prezint pe Murielle, îmi zice mie, luând-o de talie pe

cea încântătoare; este martora care l-a văzut pe asasinul actriţei.

Auzind asta, fisa îmi face ţac!

– Stai, zic eu, nu da grămadă băiatu', învăţă-te să povesteşti în linişte lucrurile, fără să inversezi ordinea factorilor, cum se zice la Poştă.

Procedez expres la dregerea vocii.

– La începutul după-amiezii ai dispărut în timp ce răspundeam la telefon; unde ai fost?

– Ei bine, în strada François Mauriac.

– Ce să faci acolo?

– Să anchetez! Nu mi-ai spus tu că o să fac parte din trupa ta de elită? Am vrut să încep imediat.

– Ce să începi, 'tu-i maica mă-sii?

– Păi, ancheta mea! asta mă omor să-ţi zic.

– Ancheta TA?

Ce ziceţi, nostimă situaţie: perechea asta frumoasă şi goală, în faţa a doi roşcovani cu halat alb.

– Ancheta TA, dacă vrei, bătrâne! rectifică efebul. Doar n-o să ne luăm porumbelul de pe foc unul altuia... Va să zică, m-am dus acolo, în faţa imobiliului. Era tămbălău din cauza unei sinucideri şi toate persoanele adunate parcă erau apucate de nebuneală; Murielle trăncănea înconjurată de oamenii din cartier. Am văzut că vii şi m-am ascuns, ca să nu te deranjez de la investigaţiile tale.

– Eşti drăguţ.

– Acum deschid o paranteză: Murielle este studentă la facultatea de limbi orientale. Părinţii ei sunt de origine pakistaneză şi ţin un restaurant... pakistanez, în faţa casei Thérèsei Genitix. Au un apartament deasupra localului lor. Murielle, care

e al naibii de studioasă, îşi petrece orele în care nu are cursuri lângă fereastra camerei ei, învăţând.

– Am înţeles deja tot, zic. De la acest post de observaţie...

– Nu-i strica efectele gagiului, bătrâne! Se ştie că ai tărtăcuţa supradotată. Deci ea şi cu mine facem imediat cunoştinţă. Atomii complementari.

– Este ceea ce cred că înţeleg, îl ironizez.

– Când aud că stă peste drum, încerc marea cu degetul: presupun că a văzut pe careva ieşind din casa „crimei", acum două luni, ducând două valize albe şi grele.

Abordez chestiunea şi – miracol – îşi aminteşte lucrurile foarte bine. Pe loc, îi cer să vină aici, ca să-i pun întrebări; tu nu eşti, timpul trece, eu îi arăt delicioasa garsonieră de alături.

– Şi, cum lucrurile vin unul după altul, iată-vă minunat de goi, conchid. Cred că voiaţi să daţi un telefon, domnişoară Murielle!

– Da, părinţilor, să le spun să nu-şi facă griji; o să mă întorc târziu.

Ea îl vaporizează pe Antoine bis cu o privire înamorată.

Antoine mă întreabă:

– Ai putea să-mi deschizi un credit, ca s-o scot pe Murielle în lume?

Zâmbesc afirmativ.

După ce i-a băgat-o, acum o scoate; normal!

*

Prin urmare, lucrurile se derulaseră ca la Déroulède.

Luna mai, într-o dimineaţă, către ora prânzului. Murielle tocmai făcea o pauză. Fiindcă nu-şi luase micul dej, a coborât

să-şi facă un sanduici cu krahma-koudour (cu pâine de porumb este delicios). I-a venit ideea să mănânce în pragul uşii, ca să-şi mai aerisească meningele. Era o vreme primăvăratecă, cum nu afli decât la Paris, atunci când Parisul se hotărăşte să zâmbească. Nebunie!

În timp ce halea, o furgonetă mică şi roşie de la Mesagerii-în-Oraş, a dat colţul străzii în trombă şi a răsturnat un scuterist. Din fericire, băiatul purta cască, aşa că i s-a stricat doar pârţâitoarea. Şoferul furgonetei (un tip tânăr) şi accidentatul erau gata să se ia la pumni, apoi tonul a coborât şi au făcut, în cele din urmă, singurul lucru normal: o constatare pe hârţoagele lor de asigurare. În tot acest timp, Murielle şi-a terminat gustărica şi a urcat în cămăruţa ei. Aşezându-se din nou la lucru, ea a văzut furgoneta care s-a oprit în faţa numărului 116. Nepriceputul şofer care o conducea s-a făcut nevăzut în imobil. Ea nu i-a acordat o atenţie deosebită, dar, după zece minute, a auzit iar vociferări din stradă. Era vorba tot despre boul de şofer, pe care un domn bătrân îl făcea mitocan pentru că îl trântise jos cu valizele alea albe şi mari, ţinute ca naiba şi bălăbănite. Mesagerul lu' peşte avea capsa pusă şi îşi înjura a doua victimă în aşa hal, încât trecătorii, revoltaţi, au vrut să-l cam înghesuie şi, în special, să nu-l mai lase să treacă. Celălalt şi-a trântit valizele în furgonetă şi s-a topit strivind degetele care îi apucaseră portiera. De aceea, incidentul s-a întipărit în memoria lui Murielle (este născută în Franţa şi poartă un prenume de pe la noi).

– Fiule, îi spun lui Antoine II, Dumnezeu te-a trimis astăzi.

Îi dau un bilet de 500 de mardei pentru a-şi trata cucerirea şi îi sfătuiesc pe porumbei să se îmbrace căci, aşa cum spunea buna mea mamă-mare: „De la picioare răceşti".

– Cred că ăsta o să fie unu' bun, murmură Mathias, după ce au ieşit ei din birou.

Nu ştiu dacă face aluzie la isprăvile lui poliţiste ori amoroase. Aşteptând să aprofundez această chestiune, îi înmânez dosarul şterpelit de la avocat.

– Studiază în amănunţime chestia asta; dacă reuşeşti să-ţi faci o părere, ţine-mă la curent.

CAPRIFOI

– Despre partea mea-n ce mă priveşte, declară Béru, îs doo categorii dă animale: ălea drăguţe, şi pă care le mănânc, şi ălea rele, şi pă care le termen.

Această abordare nu prea lasă mult loc supravieţuirii speciei, fac eu remarca.

El dă din umeri.

– Excepţionez câinele, admite el; iezicstă neşte potăi brava, fideli camarazi ai omului şi toate chestiile ălelante. Dacă n-are prea mulţi purici, io-l tolerez; da' nici nu trebe să-m' vie să-mi dea cu limboiu' pă mine sau chiar să-m' umfle carnaţu' meu cu usturoaie.

Conversaţia asta s-a declarat într-o fundătură de la periferia de nord, fundătură la capătul căreia se află un pavilion de piatră, pe care nişte proprietari neglijenţi sau puţin avuţi nu l-au tencuit. Aici am fost întâmpinaţi de nişte gâşte care, chiar dacă nu-s cele de pe Capitoliu, nu fac mai puţin o hărmălaie în draci, la apariţia noastră; în special o scârbă de gânsac[1] (să mă scuze Maurice şi Jean-Michel, pe care îi venerez) s-a dat în graba mare la gambele greoaie ale Majestăţii Sale.

Béru consideră intolerabil acest gen de agresiuni, astfel că

---

[1] *Jars* (fr.) = gâscan. Joc de cuvinte generat de identitatea de pronunţie cu numele familiei de muzicieni Jarre. (n.tr.)

se descotoroseşte de afurisita jivină, împănând-o cu un plumb în caroserie. Dovleacul gânsacului s-a făcuţ ţăndări, dar, pusă în mişcare de provizoria supravieţuire a unui sistem nervos de toată încrederea, pasărea se fofilează într-un colţ umbrit.

– Ei, nu ţi-e bine, sac-de-poşircă!? am explodat.

– Legitimă apărare! a răspuns gâscanocidul, băgându-şi arma la loc.

Din fericire, prin spatele casei trece o stradă foarte circulată, iar detunătura pistolului s-a pierdut în zarva zumzăitoare.

– Vrei să zici legitimă apăsare! îl corectez. Când am venit să te iau o luaseşi deja pe ulei!

– Nu trebe să iesagerăm! Doar dac' am loat una mică cu Séraphin Dâra, premarele dân Sân-Tholomaqu'-Vechi, carele ie-n trecere pân Pantruche[1]!

Gâştele continuă să ne ocărască până lângă casă, ca şi cum ar fi vrut să ne linşeze pentru uciderea masculului lor.

Noaptea stă să cadă peste această periferie lipsită de graţie, care pute a gaze de eşapament. Un motor de 500 cm^3, de origine japoneză, îi ţine companie, într-un şopron, unui Renault 11 destul de bine atins.

Ciocănim la o uşă cu geam, dotată cu o perdea provocatoare. O voce de bărbat tratată cu trăscău se sloboade:

– Ce căcat vrei de la mine?

Pentru a răspunde acestei îngrijorătoare întrebări, ne deschide o doamnă. Prezintă o juma' de secol de viaţă devastată de obezitate, la care se adaugă o colecţie de fibroame. Are o meclă de vrăjitoare grăsună, o privire gata să se lichefieze sub efectul alcoolului şi pute de-ţi vine să borăşti toată haleala de peste zi.

[1] *Pantruche* (arg. fr.) = Paris (n.tr.)

– Şe v'eţi? întreabă, punctând totul cu un sughiţ de gladiator.

– Să vorbim cu domnul Ernest Cheşpire.

Adaug pe un ton confidenţial:

– Suntem de la Poliţie.

– Da' ce-a mai făcu' găozaru' ăsta? se întreabă pe sine şi pe noi, în acelaşi timp (Apoi, către interiorul casei): Neste! ie aci doi curcani care te cată; iar ai făcu' tâmpenii, tâmpitule?

– De unde-ai mai scos-o şi p-asta, curvo?

Organul tatălui:

– Respect-o pe măta, căcăciosule, că dacă nu, altfel, îţi dau borşu' pă nas!

Din nou vocea fiului:

– Faci gât, boşorog tâmpit? Ia vezi să nu-ţi ating eu una la moacă, Dobitofini!

Profit de lipsa de hotărâre maternă, ca să fac ceea ce se face întotdeauna într-o carte, adică: împing de tot uşa şi intru. Nimeresc peste un decor scos din Zola, epoca „Crâşma". Casa, netencuită pe dinafară, nu-i tencuită nici pe dinăuntru şi încerci o impresie de-a dreptul bizară când vezi pereţii din piatră brută, ai odăii comune. Câteva mobile jalnice se înscriu în spaţiu şi par să accentueze mizerabilismul locului. Deasupra unei mese, la capătul unui fir, spânzură un bec de o sută de waţi. Când ne-am înfiinţat noi, cei trei membri ai acestei prestigioase familii îşi luau masa de seară. Aceasta se compune din mezeluri în celofan, luate de la supermagazin, un brânzoi Calandos care arde gazul în cutia lui, o pâine şi un kil de molan. Totalitatea tacâmurilor se compune din: trei cuţite ştirbe şi trei pahare nespălate de când au fost golite de muştarul conţinut înainte. Tatăl este demnul soţ al nevestei sale. Fiul este un derbedeu de mahala: tatuaje delirante, cercel,

tricou negru cu croiala mânecilor americănească, blugi găuriţi, centură lată, de piele, ce reprezintă un vultur american (vulturii americani sunt lipsiţi de nobleţe şi au ochiul mai bleg decât vulturul european, cum e ăla al Habsburgilor, de exemplu). Văzându-mă că înaintez, flăcăul Ernest îşi înfige bine amândouă coatele în faţa de masă de muşama şi pescuieşte o felie de mortadela decepţionată, din hârtie. O rulează ca pe o clătită şi o mănâncă lacom.

– Scuzaţi deranjul, încep, avem ceva de vorbit.

– Aţi depăşit ora! face el sec şi fără să mă privească.

Ostilitatea lui o alarmează pe scumpa-i mamă.

– Neste, nu fi căpos! îl sfătuieşte doamna Chespire, mama.

– Auzi, grăsană împuţită, ţine-ţi fleanca ori te fac să-ţi strănuţi placa! îi recomandă fiul.

Ceea ce mi pare o insolenţă, nu? Sau exagerez? Crezi că asta e o dovadă de conformism din partea mea? Ştii, părinţii mei m-au crescut în respectul bunelor maniere. Probabil că asta îmi frânează integrarea în noul stil. În orice caz, nu numai mie. Urmaş al unui neam de ţărani, Béru îmi împărtăşeşte punctul de vedere. Cu o formidabilă lovitură de călcâi în picioarele scaunului pe care stă obrăznicătura, îl trimite la naiba. Interlocutat, răul se scoală cu privirea scânteietoare, ca a oribilului său vultur.

– Da' ce, eşti sonat? behăie.

Mamutul îl înhaţă de ceafă, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i atingă o căpăţână de miel şi îi trăzneşte o lovitură cinstită, cu dovleacul, drept la muie. Ernest cade în patru labe, cu faţa spartă peste tot.

– Nu credeţi că procedaţi niţel cam tare? întreabă tatăl.

– Nu, răspunde Béru, căci n-am să tolerez niciodată ca un băiat să-i pălăvrăgească în halu' ăsta lu' mă-sa lui, în faţa prezenţei

mele. Dacă căcatu' ăsta'n ploaie dă fii-tu vă face să clănţăniţi dân fildeşi, io, unu', nu mă-mpresionez.

– Aţi făcut rău, lăcrimează mama.

Ah! mamele, scumpele, tandrele şi incorigibilele noastre mame!

– Nu dăstul, declară Formidul.

Se apleacă, îl prinde pe nemernic de centiron şi se apucă să-l târâie ca pe o valiză.

– Mai ie fo odaie-n bârlogu' vostru, babacilor, pen'ca să ne conversăm în linişte cu derbedeu' ăsta?

Tataia indică o uşă. O deschid. Este CAMERA. Căci nu mai există alta. Două paturi aşezate în unghi, nişte scânduri închipuind un şifonier şi, apoi, o împuţiciune de nedescris.

– N-am avut timp să fac curat, se plânge doamna Chespire. Dacă aş fi ştiut că veniţi...

– Nu vă faceţ' probleme, o îmbărbătează Grasu', aşa-i şi la mandea.

Îşi trânteşte „clientul" pe patul de fier, ale cărui mizerabile cearşafuri se umplu mintenaş de sânge.

– Acum lăsaţi-ne, îi spun nefericitei matroane.

– Da' n-o să-l mai bumbăciţi?

– De unde aţi scos-o că l-am bumbăcit? strigă un Bérurier uluit. Da' biata mea insă, n-aţi văz't nicio'ată ce-i aia să bumbăceşti pe carevaşilea, adică, vreau să zic, pă bune!

Mai mult sau mai puţin liniştită, ea se retrage.

Amicul meu se aşază pe al doilea culcuş.

– Acu', tu ieşti la rând, bătrâne! mă invită el.

Îi adresez un zâmbet de mulţumire. Nu-i altul mai bun ca el la „prepararea" unui client. Îmi pun coatele pe tăblia sudică a patului.

– Ernest, atac eu, o să te surprindă; după aceste semne de enervare, o să ai cu adevărat, o bucurie de nespus. Sunt convins că ai pe conştiinţă o droaie de păcate grele. Ei bine, aşa sticlete cum sunt, ţi le fac cadou. Nu mă interesează. Aştept de la tine doar cel mai lipsit de importanţă dintre lucruri: o mărturie. Să discutăm frumos amândoi, ca doi oameni inteligenţi.

Asta nu-l înveseleşte. Aşteaptă.

– Acum o lună, încă mai lucrai, Nestou. Pentru un serviciu de mesagerie rapidă din Paris. Conduceai o furgonetă, însă cu atâta fantezie, încât ai avut cel puţin opt accidente în cincisprezece zile; plus două încăierări care au necesitat intervenţia Poliţiei, fiindcă eşti tare al dracului, amice. Bineînţeles, patronul ţi-a făcut vânt, şi fără lichidare, căci descoperise că făcuseşi la stânga banii din casă. Norocul tău că n-a făcut plângere, altfel, cu palmaresul pe care ţi l-ai constituit deja, ai fi intrat la răcoare câtăva vreme, drăguţule. Dar, îţi repet, asta nu-i treaba mea, eu nu fac comerţ cu amănuntul. Am nevoie numai de o informaţie în legătură cu o chestie care nu priveşte viaţa ta pungăşească. Îţi mai aminteşti când te-ai dus să iei, în timpul slujbei tale, două valize albe, foarte grele, din strada François Mauriac numărul 116? Ca să-ţi împrospătez memoria, ai ciocnit un scuter când dădeai colţul *street*-ului.

– O-kai! O-kai! O-kai! O-kai! se zoreşte el, în timp ce încearcă să-şi oprească borşul, înţeleg prea bine.

– Bravo! Cursa asta, continuu eu, nu a fost consemnată în registrul patronului, pentru că aveai nostima particularitate de a factura în propriul tău cont comenzile telefonice pe care le luai singur; atunci când maimuţoiul ăla se ducea să bage la ghiozdan.

Zâmbesc; el pledează:

– Mă plătea ca pe chiori, trebuia să trăiesc şi eu.

– Nu eşti la spovedanie, tăticu', aceste mici ciordeli nu mă afectează. Ceea ce aştept să aud este CINE ţi-a dat cele două valize şi UNDE le-ai livrat; vezi, n-ai de ce să-ţi munceşti devla! Cum ne-ai lămurit, cum ne-am topit, moş Biciuşcă şi cu mine.

Don Juan-ul mahalalelor-dormitor glăsuieşte:

– Le-am luat de la o femeie bătrână, roşcată ca naiba, care stă la parterul imobilului, avea un nume rusesc.

– Foarte machiată, baba?

– Tot carnavalul din Rio, doar ea singură.

– Ţi-a plăcut cursa?

– Da, m-a atins chiar cu un bacşiş pe cinste; nici nu mă aşteptam, în general, boşorogii sunt zgârciobi.

– Şi valizele unde le-ai livrat?

– Le-am dus în două casete pentru bagaje, de la gara de Nord, cheile mi le-a dat odată cu mangoţii.

– Ce-ai făcut cu ele, după ce-ai încuiat valizele?

– Le-am lipit cu scotch sub telefonul din cabina care era în faţa casetelor. Baba pregătise chiar şi ruloul de scotch.

– Nu ţi s-a părut bizar aranjamentul ăsta?

– Rusnaca mi-a explicat că nepotă-su i-a cerut să facă aşa. Fiindcă mi s-a părut dusă cu pluta şi-mi dăduse şi cinci sute de mardei, nu mi-am bătut capul să pricep.

– Prin urmare, ai făcut ce ţi-a cerut?

– Afirmativ!

– Altceva?

– Nu văd ce-ar mai fi.

– Când te-ai dus să iei valizele, era cineva la babă?

– N-am văzut pe nimeni. Tre' să spun că n-am stat mult.

– Valizele erau grele?

– Al dracu'.

– Tu ai luat comanda, nu-i aşa?

– Ştiţi doar.

– Cine a sunat pentru cursă, un bărbat sau o femeie?

– O femeie.

– Ce fel de voce? Tânără, bătrână, cu accent, fără accent?

– Cum vreţi să mai ţin minte? Sunt două luni de atunci şi la mesagerie se primesc la telefoane cu nemiluita; nu se mai termină!

Ce mi-ar mai putea spune acest mare pungaş de rahat?

– Crezi că dacă ţi-ai pune glagolia la priză, ţi-ai aminti de numerele celor două casete?

Se hlizeşte:

– Te cred, erau 6 şi 9. Vă daţi seama: 69! Ştergeţi-vă pe mustăţi!

– Ei bine, asta-i tot, puştiule. Dacă pot să-ţi dau un sfat, ai grijă de palmaresul tău câtăva vreme, fiindcă anul viitor rişti foarte tare să depui mărturie la curtea cu juri, Ernest.

Asta îl face să se simtă pierdut! Bâiguie:

– Eu! Să depun mărturie la juraţi, şi ce să le spun?

– Nimic altceva decât ce mi-ai povestit mie, Nestou. În felul ăsta, faci o mică repetiţie, în vederea zilei când o să apari acolo ca vedetă!

Noaptea, gara de Nord e frumoasă ca un film de Marcel Carné. Oameni „care nu-s ca ceilalţi" ard gazul, aşteptând un ultim tren, un obol sau mai ştiu eu ce ori pe cine... Parisul nocturn este o epopee!

Casetele 6 şi 9 sunt disponibile.

De două luni încoace, faimoasele valize trebuie să fi fost, cu siguranţă, mult întrebuinţate. Nu speram nimic, dar ţineam

să văd, aşa, fiindcă sunt sticlete şi am nevoie să concretizez locurile şi protagoniştii afacerii.

Între timp, bătrânul Chilou este în continuare scos din circuit, tot rumegându-şi speranţele; căci el socoteşte că viteazul cavaler Bayard din serviciul lui îşi va pune doxa la contribuţie şi se va înfiinţa acolo unde se află pus la păstrare. Béru îşi târâie papucii bodogănind. Sacul ăsta fără fund are mereu acelaşi motiv de suferinţă: foamea. Ferice de animalele ca el, care nu au în viaţă decât o grijă: să îmbuce. Dormitează, apoi pleacă la vânat; halesc şi adorm la loc. În perioada împerecherii se reproduc şi se cufundă iute înapoi, în ciclul halelii.

– Bun, îmi zice el, pă astă-seară am termenat-o ori ce naiba? Am nişte şalupe ca plumbu', gagiu'! Cu tine, omu' nu mai stă locului! Amicu Dâra, primarele dân Sân-Tolomaqu-Vechi, mi-a adus o gamelă de măruntaie, sper că javra aia dă nevastă-mea mi-o fi lăsat şi mie. Să-nnebuneşte după ea, calica; halitoare cum o ştiu, se prea poate să şi-o-ndese pă toată-n corp. Cinci kile! Anu' trecut mi-a făcut figura cu burta: a crăpat douăşpe porţii. Am crezut că o să să spargă, dar m-am bucura' dăgeaba: o lingură de bicarbona' dă sodă şi ietete-o pusă iar pe picere!

Îl sfătuiesc să se ducă să lingă cratiţa cât mai are timp. Şi mâine mai e o zi.

– Atunci, pe mâine, Grasu' !

*

Ştiai că am să o iau din nou pe drumul crucii, înainte de a mă duce acasă? Parcă aş cânta *Bolero* de Ravel, cu scârba asta de imobil! Vin, plec, mă întorc din nou în el... Papapapam, papapapam, pampam.

La ora asta miazănoptică nu-i greu să parchezi. Un loc liber pe cinste, chiar în faţă la 116. Mă vâr cu măiestrie. Aceste 600 SL sunt uşor de manevrat pentru 2 tone 600, cât au.

Opresc motorul şi mă pun pe gândit. Fără aer condiţionat, geamurile se aburesc de la respiraţia mea. Fenomen de condensare, o să-ţi explic. De ce stau la picioarele imobilului, punând pe picioare un plan? Pentru că aici este locul acţiunii. Aici, unde s-au petrecut omoruri şi alte crime. O afacere cum nu-i alta. Mai „poliţistă", te rog să remarci. Cu conotaţii gâgo-creştineşti. Pe falsa banchetă din spatele bolidului meu am albumul sfeterisit din cufărul maestrului Damphdé-Oustouroï. O fi observat dispariţia, scumpul maestru? Puţin probabil: nu-ţi petreci viaţa umblând întruna la seif, doar dacă nu cumva eşti Harpagon. Să vezi ce mutră o să facă atunci când o să constate că a fost uşurat de el! Îl iau şi acţionez lămpiţa cititoare de hărţi. Am umblat pe şest până acum, aşteptând să fim linştiţi, dar pot să-ţi spun că această colecţie de poze e închinată Thérèsei Genitrix-Desqueyroux, mai exact „căldurilor ei". Mamă, ce frumoasă operă porno ar ieşi din ea, dacă i-aş pune explicaţiile potrivite! Un adevărat documentar asupra academiei actriţei: fofoloanca ei în prim plan, calmă, sub bucle, apoi aceeaşi, cu buzele inferioare deschise pe o căscătură ante-mergătoare. Restul se desfăşoară după logica unei deşănţări erotice. O vezi pompând un toroipan, agitându-l înainte de a-l servi, plasând-l pe rând, în fofează şi în cercul vicios. Luându-l pe sus, pe jos, de-a călare, în trap englezesc, în galop căzăcesc. Apoi se trece la prestaţii mai îndrăzneţe, cu parteneri multipli, impetuoşi, şi, în general, bine înzestraţi.

Îi recunosc pe Charly Genous, regulatorul profesionist, pe maestrul Damphdé-Oustouroï în persoană (cu melesteul

mediocru), pe alţi domni necunoscuţi de mine, cu bâta bătătoare şi cu perversităţi mai mult sau mai puţin clasice. O adunătură de halitori, sodomiţi, regulatori multipoziţionari, frecangii la patru mâini, alintători subtili.

În afara partenerilor masc., sunt şi partenere fem. Acestea din urmă, mai puţin numeroase, dar mai vehemente cu mincinoasa. Printre aceste doamne, le recunosc pe cusătoresele de la cinci; ceea ce dovedeşte că locuitorii acestei case întreţineau efectiv, aşa cum au găsit ei cu cale să cadă de acord, relaţii excelente (inclusiv sexuale). Flăcăul maestrul este un mare porcan, care a strâns în linişte mărturiile „căldurilor" Thérèsei. Cu ce intenţie? Simplă preferinţă porcoasă? Sau, mai bine zis, dovezi ale „frivolităţii excesive" de care dădea dovadă vecinăsa? Iar capul lui mandea este pertinentizat de o întrebare: „Cine a făcut aceste clişee?" Dintr-o dată, un răspuns logicizează în acelaşi dovleac al meu (poate un piculeţ mai în dreapta decât întrebarea de la nivelul bulbului): „Miss Floare-de-Mai". Cine alta decât ea se afla la faţa locului, în timpul acestor liturgii ale desfrâului? Să fi pozat deliraţiile stupefiante ale drăgălaşei Genitrix-Desqueyroux fără ştiinţa acesteia sau deliberat? În orice caz, era în cârdăşie cu avocatul, de vreme ce el este deţinătorul „documentarului".

O umbră ciocăneşte în geamul meu opac; îl cobor, acţionându-l electric, pentru a lua contact cu Toinet care este însoţit tot de mica lui pakistaneză.

– O aduceam acasă pe Murielle, îmi zice el, când ţi-am recunoscut rabla. Ce învârteşti pe-aici, aştepţi ceva invitaţi?

– Am venit să reflectez, îi răspund.

– La ce?

– La François Mauriac.

– Nu crezi că fiul lui, Claude, are mai mult talent decât el?

– Ba da, fac, încântat să constat că ştia opera lui Claude Mauriac.

– Dar lui nu trebuie să-i spuneţi, asta l-ar necăji; spre deosebire de ceea ce-şi imaginează oamenii, fiii care îmbrăţişează cariera părinţilor lor au oroare să fie consideraţi superiori acestora din urmă. Într-o zi, i-am spus lui Claude Brasseur[1] că îl preferam lui Pierre; era gata-gata să-mi şteargă una peste bot.

Toinet întrebă:

– Mă duci acasă?

– *Yes*, bacalaureatule.

O duce pe Murielle într-un colţ întunecat, pentru hiperpupatul de la revedere. Fără caterincă, băiatul ăsta ar putea fi cu adevărat fiul meu! După ce-şi duce la îndeplinire despărţirea, vine şi se instalează lângă mine, pentru ca să mân măgarul; dar o forţă cenuşie ca un gust de fiere mă reţine.

– Ce-ţi tropăie prin bilă? murmură adoptatul meu.

– Un mister pe care nu-l pot elucida mai devreme de mâine, Tonache.

Îi povestesc „interviul" nostru cu Ernest, fugacele mesager.

– El m-a asigurat că a luat faimoasele valize albe de la baba rusoaică de jos. Şi trebuie să fie exact, căci nu putea să născocească acest personaj.

– Tre' s-o interogăm pe muiere.

– Nu, c-o să mă jenez! Dar nu înainte de mâine: e ora unu şi un sfert!

El rânjeşte:

– Doar ştii prea bine că n-ai să aştepţi, bătrâne. Ca dovadă, eşti aici! N-ai venit tu încoace ca să tai frunză. Te ştiu eu.

---

[1] *Brasseur* – familie de actori francezi; Claude este fiul lui Pierre Brasseur. (n.tr.)

– Dar o să asmută mulţimile!

– S-o crezi tu: dacă e rusoaică, îi place fantezia.

Se gândeşte:

– Ştii ceva, Antoine? Înainte de a te duce la ea, ar trebui să-i pui zbârnâitoarea în urmărire.

– Zău?

– Cugetă. Dacă văduva asta e compromisă în toată chestia, după vizita ta tardivă o să dea năvală să-şi pună la curent eventualii complici.

Mă întorc spre acest frumos adolescent numai gropiţe. Uite unu' pe care o să-l pape gagicile, te anunţ eu, şi încă de jos în sus!

– Ştii că eşti înzestrat, Toinet?

– De când mă tot screm să te fac să înţelegi! ripostează el cu modestie.

În timp ce „iau măsurile" preconizate de „fiul meu", acesta îmi pune sub nas vârful degetelor lui.

– Miroase! îmi ordonă. Parfumurile Arabiei, bătrâne! Ador păsăricile care miros frumos, tu nu?

– Ba da, îi răspund. E o trăsătură de familie!

CAPESMETU

Coana Iurovici dă o reprezentaţie de noapte. Dacă ai vedea-o cu ochii ei înfăinaţi, de cucuvea pe care îţi aţinteşti proiectorul! Cămaşă de noapte din satin verde ca smaragdul, boneţică de dantelă albă cu băieri verzi, papuci cu pene de struţ, capot de catifea bleu-triumf, cu guler lat, de hermină. Are aerul unei bătrâne împărătese a Rusiei, căreia tocmai i s-a deschis sarcofagul. O incontestabilă măreţie se degajă din persoana ei. În loc să considere de prost gust vizita mea incalificabil de târzie, ea exclamă, recunoscându-mă:

– Ah! Dumneavoastră sunteţi. Ştiam eu!

Iar eu, în uimire:

– Ce ştiaţi, Majestate?

– Soneria! Parcă era ceva cunoscut. M-am gândit imediat că dumneavoastră sunteţi!

– Premoniţie, Alteţă?

– Nu, dar câteodată am prrresimţiri.

E o nebunie câţi oameni posedă (sau pretind că-l) acest dar al ghicitului. Beleaua e că ei afirmă asta întotdeauna „după", niciodată înainte.

– Intrrră, drrragă băiete, intrrră repede. Să-ţi prrrepar puţină cafea?

– Fără să vă fac complimente, Înălţimea Voastră, m-ar împiedica să dorm.

– Atunci un deget de rrrachiu de prrune?

Mă face să mă gândesc la *Arsenic şi dantelă veche*[1]; cele două bătrâne îşi otrăveau invitaţii, chiar cu rachiu de prune, nu?

– Mai bine nu, este ora la care nu mai pun nimic în gură; aşa mi-a prescris doctorul.

Baba nu-i rusoaică degeaba; cum aude cuvântul „doctor", i se aprinde becul şi vrea să afle totul despre problemele tale: tensiunea arterială, colesterolul, dacă rahatul îţi este perfect mulat şi are dimensiunile reglementare. O opresc, tăindu-i macaroana cu autoritate:

– Auziţi, doamnă Mare-Ducesă, vă daţi seama că, dacă am luat iniţiativa să vă scol din somn la această oră necuviinţoasă (cu accentul pe care-l cară după ea, pot să faci garagaţă fără probleme), am un motiv grav. Iată care-i baiul Magnificentă Suverană: vă amintiţi că aţi făcut apel la un transportator, acum vreo două luni?

– Ce transportator? nu înţelege ea.

– Adică un serviciu de mesagerie la domiciliu. Le dai telefon să treacă să ia un lucru de la tine de acasă, ei vin şi îl livrează acolo unde doreşti.

Ea dă din cap şi apoi pocneşte din degete.

– Oh! da! Valizele Thérèsei!

Dau drumul unui pic de adrenalină.

– Îmi puteţi povesti faptele, Majestatea Voastră Feculentă?

– E vorba de două valize albe care îi aparţin Thérèsei.

– Sunteţi prietenă bună cu ea? observ eu în treacăt.

---

[1] *Arsenic şi dantelă veche* – titlul unui film clasic american, al cărui rol principal era interpretat de Gary Grant. (n.tr.)

– Mult iubesc pe ea. E foarte şarrrrmantă fată. Actrrriţă eu fost şi îi mai dau câte un sfat.[1]

Trebuie să fie pasionante sfaturile unei bătrâne sfârleze ca madam Iurovici. Jocul ei de scenă trebuie să merite o reconstituire istorică. Poate că o fi existând înregistrări ale declamaţiei sale pe plăci de gramofon marca „Vocea stăpânului"?

– Cine v-a dat valizele, Prinţesă?

– Păi, chiar ea.

De data asta, vezi tu, primesc în mutră cea mai mare tartă cu frişcă.

Totul se mişcă, totul se clatină. Doxa mi se înnoadă ca o codiţă de cireaşă prelucrată de o limbă de lesbiană.

– E hai, doamnă Iurovici (o destitui, momentan, sub efectul pernicios al stupefacţiei), vreţi să pretindeţi că Thérèse ÎN PERSOANĂ v-a adus valizele?

– Nu pretind, afirm, tinere prietene!

E o umbră de parapon în replica ei, în ciuda faptului că întrebuinţează cuvântul „prieten". Această babornită a stepelor nu trebuie să fie călcată pe ţâţe, pentru că altminteri se îmbăţoşează la iuţeală!

– Dar, Regina mea Venerată, pentru ce s-ar fi umerit să care până la dumneavoastră bagajele, de vreme ce venea un comisionar să le ia?

– Fiindcă pleca în călătorie chiar atunci, cu maşină sporrrt. Nu loc pentru valize. Trimetea la ele gara de Nord, iar nepot al ei urma să-i ia din casete, a doua zi, şi să aducă, mda? Bani ea lăsat pentru mesager şi un bacşiş gras. Am şovăit să dau lui,

---

[1] Nu vă scriu cu accent rrrusesc tot dialogul babei, pentru că te bagă-n boale, dar poţi să-l rectifici chiar tu, dacă te amuză. Diferenţa dintre hârţoagele mele şi albumele de colorat e că în albumele de colorat n-ai găsit niciodată vreo fărâmă de geniu.

căci tipul mutră de pungaş! De ce mă întrebaţi toate astea? Valizele pierdute? N-ar fi de mirare, mesagerul arătat foarrrte rrrău!

– Nu, nu, fiţi pe pace, valizele au fost depuse cu bine în casete. Tânăra dumneavoastră prietenă, Thérèse, v-a povestit ce călătorie face?

– Ea spus realizator de cinema cu mult talent. Vrut la ea făcut să joace.

– În patul lui! rânjesc eu ca prostul.

– Eh! schelălăie Mamaia, dacă trebuie culcat, te culci. Pentrrru asta e făcut fese! Nu trebuit să scape afacerrrea!

– Şi dacă asta nu duce la nimic?

– Atunci ai încasat-o în fund, amice! Nu-i nici o nenorrrocirrre.

*

Îl pun pe puşti la curent, iar el e la fel de uluit ca şi mine.

– Crezi că te-a dus cu preşul?

– Am impresia că nu, totuşi n-am încredere în ea.

Ne întoarcem la Saint Cloud pălăvrăgind. Chestiile curcăneşti îl entuziasmează la culme pe Toinetul-meu-plin-de-bacuri! E mort de surexcitare. „Flirtul aprofundat" cu tânăra studentă pakistaneză nu i-a calmat freneziile.

– Nu suni la masa de ascultare, ca să vezi dacă ea a reacţionat?

– Ei trebuie să mă informeze, în caz afirmativ.

Cum el continuă să-mi tot zgândăre ampenajul gogoloaielor, înainte de a ne băga în cârpe, sbârnâi la goroveţii de la „Urechea ciulită". Nimic!

– Va să zică a spus adevărul, deduce Antoine II.

– Aşa cred. Întrebările mele n-au tulburat-o nici cât negru sub unghie.

Oftează:

– Dacă în valize nu e Thérèse Genitrix atunci cine altcineva a fost asasinat?

– O să aflăm noi, până la urmă.

– Şi asta nu te mobilizează mai mult de atât, bătrâne? se răzvrăteşte Avântatul. Eu unul mă întreb cum am să reuşesc să mai adorm!

– Poate culcându-te într-un pat şi închizând ochii, după ce faci întuneric în cameră, îi sugerez; în orice caz, asta e una dintre reţetele mele preferate şi am aplicat-o întotdeauna.

CAPODOPERAT

Cât e de bine când poţi să verifici – după favorurile pe care ţi Le acordă – marea generozitate a lui Dumnezeu, şi să-I mulţumeşti cu umilinţă.

Întorcându-mă la Paris, a doua zi, cu Toinet lângă mine, am impresia că face parte din echipa mea de o veşnicie şi nu mă mai uit la el cu privirea aia neclintită cu care îl acopeream doar în urmă cu un an. Acest copil de răufăcători, sămânţă a violenţei, mereu la limita faptelor reprobabile, această puşlama care nu se simţea bine decât în tovărăşia javrelor de la şcoala lui, care învăţa puţin şi prost, care trecea de la tandreţe la cinism, ca un biciclist de la soare la umbră, mă chinuia. Avea elanuri frumoase, dar dădea atâtea semne de răzvrătire! Vânat de periferie – deşi a noastră era una înstărită – mă făcea să aştept, din partea lui, în fiecare moment, o boacănă! Şi acum, iată-l complet mântuit, copt, cuminţit, conştient că are un destin de împlinit şi că acesta trebuia să fie alb ca zăpada; nu pentru el, ci pentru noi. Este miracolul pe care Félicie a mea îl va înfăptui întotdeauna prin dragostea ei – fără să lase impresia că ar face ceva – în bătălia purtată de forţele Binelui.

E niţel cam sforăitor cel Antonio? Mai mult San decât Antonio? Nu te formaliza: asta compensează restul. TOT restul!

În timp ce-mi conduc 600 SL-ul, Toinet examinează albumul şi comentează fiecare imagine:

– Oh! ia uite, da' putoare mai e Thérèse asta. Ai văzut ce şi-a căscat cutia cu minuni. Parcă-i tunelul de sub Marea Mânecii. Ce-i mai plac mângâierile! Urbi et orbi! Şase! Făcăleţul părosului ăstuia urât zici că-i King-Kong copil! E boală curată să-ţi placă regulatul în asemenea proporţii. Spuneai că o apuca din senin şi atunci îi trebuia carne de urgenţă?

– Aşa mi-au explicat Floare-de-Mai şi Charly Genous.

– Avocatul e tipu' ăsta burtos cu râma aia bleagă?

– El însuşi.

– De ce crezi tu că a făcut albumul ăsta ton *abogado?* (A învăţat la şcoală spaniola, ca a doua limbă.)

– Probabil că-i plac suvenirurile de genul ăsta.

– Nu cumva şantaja pe cineva cu aceste imagini pioase?

– Pe cine să şantajeze? Figurează chiar el în trupă, tipul cu scula de aramă turnează filme porno; unul dintre protagonişti este băiatul de la măcelărie şi celălalt este poştaşul care aduce recomandatele; crezi că gagii ăştia or avea lovele?

– Lipsesc, observă Toinet.

– Despre ce vorbeşti, fiule?

– Despre poze. Uite...

Frunzăreşte iute albumul.

– Sunt spaţii goale, dar colţurile adezive care fixau pozele au rămas la locul lor. Au fost scoase din lot unele clişee.

Categoric, puştiul ăsta continuă să mă epateze; îmi calcă pe urme. El pune cartea cu poze înapoi, în spatele rablei.

– Prin urmare, astăzi termini cu funcţia ta de mare şef peste curcani?

– După-masă îmi primesc succesorul, ca să-i prezint Marea Colivie.

– N-ai o strângere de inimă?

– Mă calcă pe nervi pentru că trebuie să fac pe mondenul, altfel mi se fâlfâie!

– O să fii obligat să opreşti ancheta, mai ales în ce NE priveşte?

Mă întorc spre el şi-i zâmbesc:

– Aiurea, omuleţule! Ai mai văzut tu dulău înfometat care să-şi lase osul cât timp mai are pe el puţină carne?

– Ah, bun! Şi cum o să te descurci dacă nu mai ai la dispoziţie angrenajul poliţienesc?

– O să-l pun în funcţie pe ăla din capul meu, nu-ţi face griji.

– Cine-i boul care te înlocuieşte?

– Un bou. Genul ăla de prefect-de-încredere al noului guvern; te-ai prins la schiţă?

– Politica e întotdeauna în direct cu administraţia?

– Dacă n-ar fi, n-ar mai fi politică.

După acest schimb de vederi a cărui seriozitate nu-ţi poate scăpa, ajungem la Turnul Picnit. Plantonul meu pe post de topor de oase zbiară de îndată ce trec pragul:

– Domnul Mathis, directorul laboratorului, vă căuta cu efervescenţă, domnule director. Cere pentru ca să vă urcaţi direct la dânsul, să vă facă o comuniune de cea mai înaltă importaţie.

Mă opresc în faţa lui, ceea ce-l face să pălească precum Siberia când soseşte decembrie.

– N-ai să-ţi poţi păstra funcţia cu asemenea carenţe de vocabular, Barbandos, îi spun. Îţi acord o ultimă şansă: învaţă Larousse-ul pe dinafară în loc să citeşti *Paris-Turf*. Pentru săptămâna viitoare ai să mi-l studiezi pe „A", de la cuvântul „abaca", până la cuvântul „aloetic", şi unul şi celălalt privind plantele; o să te pun să mi le reciţi!

Escortat mereu de Toinet, care îşi rânjeşte fasolea, mă duc la Mathias. Rar îl poţi găsi inactiv pe Arămiu! Şi totuşi, stă cu spatele lipit de lunga bancă metalică pe care roboteşte şi o ţine strâns îmbrăţişată pe asistentă-amantă-nepoată. E nasoală de-ţi spulberă biloaiele, dar el e nebun după ea, mă frate! Trebuie să fie plăcut să iubeşti o femeie nasoală. Să nu-i mai vezi sluţenia şi să te îndopi cu calităţile ei intrinuscate, ce fericire delicată.

– Antoine! Oh, Antoine! îmi zice, repezindu-se să mă efuzioneze. Dacă ai şti! Dacă ai şti! Ai avut mână bună când ai descoperit dosarul ăsta. E de o importanţă ca-pi-ta-lă!

– Ai putut să-l decriptezi?

– Nu eu, ea, *Red Dahlia!* Fata asta minunată e un geniu. Mi-am pierdut noaptea să buchisesc textul ăsta care părea incoerent. Ceea ce îl face ermetic e că foloseşte cuvinte obişnuite, fraze normale, dar care nu spun nimic. Am încercat totul: să citesc un rând din două, apoi unul din trei etc. Nimic! Am încercat să-l defrişez păstrând doar un cuvânt din două, din trei, patru, cinci, şase şi aşa mai departe. Tot nimic! Am procedat la o abordare pe dos. Zero! Am...

Îi ating braţul:

– Bătrâne Vână-de-bou, dacă te-ai opri din enumerarea lucrurilor care n-au mers, ca să-mi spui soluţia, n-am câştiga ceva timp?

– Iartă-mă, revine el la realitate; ea singură, cu frumoşii ei ochi roz, cu dulcea ei mustaţă roşcată, cu sânii ei mari şi căzuţi şi cu adorabilul ei fund de brutăreasă; ea, sublima, e cea care a descifrat enigma! Ea, delicioasa, răpitoarea, a cărei inteligenţă radiază...

Glorificata, pudică, se bâlbâie:

– Stai, nene, te rog. Veniţi, domnule director, traducerea

pe care am făcut-o după acest document e aici, pe masă, aşezaţi-vă şi citiţi-o!

Eu o ascult docil, impresionat de autoritatea acestei urâtanii savante. Din cele câteva pagini despre care ţi-am spus acolo unde a trebuit, nu a rămas decât una. Dar ce zic? O jumătate. Douăzeci de rânduri dactilografiate. Dar ce rânduri! Citindu-le, simt cum mi se descreţesc perii de sub braţ. Citesc din nou, apoi o a treia oară, aproape că le învăţ pe dinafară. Aş putea să mă duc să cânt acest text pe scenă la *Olmypia*, dacă mi s-ar plăti un onorariu convenabil. Mă gândesc intens la ce s-ar fi întâmplat dacă prodigioasa mea inteligenţă nu ar fi venit de hac combinaţiei seifului!

– Micuţo, fac eu către nepoată, traducerea originalului v-a fost inspirată de domnul în Dumnezeu (nu pot spune în „persoană", când e vorba de Domnul).

Ea modestizează din pleoape, dar e udă, sunt convins (o să-i spun lui unchi-su să verifice).

– Prin ce miracol ai reuşit să descoperi ce i-a scăpat unui mare profesionist ca unchiuleţul dumitale?

– Şi nu i-a luat decât un sfert de oră! întăreşte Roşcatul.

– Din cauza cifrelor care figurau în documentul iniţial, răspunde graţioasa asistentă cu coapse de scroafă premiată.

– Toate numerele care sunt înscrise acolo formează grupe de trei şi patru cifre. Prima indică rândul, a doua litera, în afara cazului în care numărul are patru cifre; atunci, înseamnă că amplasamentul literei depăşeşte zecile şi trebuie să o iei pe a doua şi pe a treia. Cât despre a patra, aceasta indică ordinea cuvântului care este pe cale de a fi format; foarte simplu, nu-i aşa?

– Foarte simplu, spun eu ameţit, nu mă îndoiesc că mă voi prinde la cea de a patra demonstraţie.

Toinet, care şi-a îngăduit să facă cunoştinţă cu textul, tropăie pe loc de nerăbdare.

– Grăsanul tău de avocat, îmi face el, ţi-ar fi dat prin minte o chestie aşa de enormă?

– Nu chiar, sunt eu de acord.

– Ce faci? Îl salţi?

– Fără grabă, Puştiule. Aşa crezi tu că se procedează? Nici un judecător de instrucţie n-o să-ţi elibereze vreodată un mandat de aducere contra unui avocat, numai pentru că acestuia i-a fost furat din seif un document scris într-o păsărească de neînţeles, căruia o adorabilă laborantă crede că i-a găsit o descifrare priceputa doar de ea. Mi-ar râde în nas! M-ar crede diliu!

– Păi dacă tu nu faci nimic!

– Cine îţi spune că n-o să fac nimic?

Un plan sticleşte în cutia mea cu idei. Îl apuc de coadă, pentru ca să-l arăt acestor domni. Este îndrăzneţ, deci va fi eficace.

– Şi tu o să ai de de lucru, Curajosule. Şi tu!

Îmi consult ceasul, ceea ce e de preferat consultării unui specialist în boli venerice. Ora zece. Mai avem patru ore până ce îmi voi primi succesorul.

Ar trebui să-mi ajungă.

CAPEMÂNĂ

Trebuie că scumpul maestru trage la măsea, căci în dimineaţa asta are o voce nu prea comestibilă, ca şi cum s-ar fi gargarisit cu ouă răscoapte tăvălite prin cuie de tapiţerie. Cu picioarele puse pe biroul meu (posesiv de o precaritate vertiginoasă), urmăresc, prin intermediul difuzorului, conversaţia lui Damphdé-Oustouroï cu Toinet. E serios ca un secretar al papei, puştiul! Pune atâta suflet în rolul lui, de parcă ar fi vorba de un examen de intrare la Comedia Franceză.

– Maestrul Damphdé-Oustouroï?

– Despre ce e vorba? îl bruschează palavragiul.

– Numele meu nu v-ar spune nimic...

Clănţăul este psiholog şi adulmecă imediat ceva putred, ceea ce îl face să se oţărască:

– Nici o conversaţie nu se poate face cu anonimi; numele dumeavoastră, altfel închid.

– Sunt amiralul Darlan, face puştiul fără să clipească.

Vezi tu, îmi place Antoine *number two*. Între ei începe un braţ-de-fier. Dacă Damphdé-Oustouroï închide, Toinet a luat-o în dinţi. Dacă nu o face, mlădiţa mea marchează primul punct.

O clipă de tăcere, mobilată de respiraţia greoaie a maestrului.

– Am oroare de şmecheri! declară el, în cele din urmă.

Toinache conduce cu 15 la zero.

– Nu sunt un şmecher, răspunde băiatul meu. Voiam doar să ştiu ce aveţi de spus în legătură cu albumul de fotografii.

Punctele de stupefacţie emise de creierul avocatului trec ca în stol de rândunele în migraţie pe cerul Parisului, puţin cam ceţos azi.

– Nu-nţeleg! bodogăneşte el.

– Vorbesc despre această delicioasă culegere de poze întru gloria partidelor de găurică ale vecinei dumneavoastră de jos, maestre. Şi dumneavoastră figuraţi în ele; folosesc acest termen dinadins, căci participarea dumneavoastră, după părerea mea, e destul de modestă.

– Un moment! latră terlocutorul lui Antoine.

Acum, să fii convins că dă fuga la seif.

Puştiul închide.

– Eşti sonat! obiectez.

– O să-l chem mai târziu, lasă-l să turbeze de unul singur.

Auziţi-l pe acest vechi – de pe acum – sticlete; a prins gust, gagiul!

În timpul acestei perioade „albe", recitesc predigriul lui Damphdé-Oustouroï, care tocmai mi-a fost trimis prin fax şi al cărui tuş este cât se poate de proaspăt. Măreaţă figură! Imediat după facultatea de drept, scumpul maestru a făcut parte din mişcarea de extremă dreaptă. Comparat cu el, moş Nonoeil este un comunard. Trecut încărcat în Algeria, unde a instalat electricitatea în testiculele unei gloate de arabi. A fost implicat într-un atentat care a cauzat moartea a trei persoane; culpabilitatea lui neputând fi stabilită clar, a scăpat din lipsă de probe. Altă inculpare pentru complicitate, în urma asasinării generalului Louméapédos. Şi de data asta, tot lipsă de probe. Trec peste organizarea unui partid neo-nazist clandestin. Pe plan privat, este cunoscut pentru

moravurile sale depravate şi a fost bănuit că a pus la cale nişte serate fierbinţi la care ar fi participat adolescenţi de ambe sexe. Din punct de vedere profesional, este considerat ca un avocat „eficace", pentru care toate mijloacele sunt bune ca să-şi impună punctul de vedere. Este specializat în delicte privind moravurile. Pun hârtia jos.

– Frumoasă scârboşenie, nu? murmură Toinet.

– Omul potrivit la locul potrivit.

– Ai să vezi tu cum o să-l strâng cu uşa pe ticălosul ăsta!

– Binişor, băieţică, binişor; nu ajungi la nimic cu exaltarea. Ca să reuşeşti în acest job, pe primul plan e sângele rece. Lasă deoparte patima, puştiule. În orice împrejurare, trebuie să-ţi păstrezi un calm de ceasornicar.

– O.K., sfinţia ta!

– Mai ales, să nu începi să te simţi ofensat, altfel îţi dau câteva la fund; sunt clar şi convingător?

Îmi zâmbeşte dezarmant.

– Da, tată, dar nu intra în panică: te respect şi te admir. Ai să fii mereu idolul meu!

În această clipă, face iar numărul lui Damphdé-Oustouroï.

Celălalt, ştiind cine îl sună, ridică receptorul, dar nu vorbeşte.

– Ei? întreabă Toinet.

Avocatul nu-i un mucea. Ştie să înfrunte cele mai parşive lovituri, ticălosul. Cu trecutul pe care îl trage după el, asta e o lovitură de copită a sorţii, care o să-l facă să-şi tragă un pumn în dovleac.

– Ce urmează după asta? întreabă, în sfârşit.

– Ghiciţi!

– Lovele?

– Aţi câştigat!

Oftatul gagiului. De uşurare.

– Aţi dat-o-n bară: sunt lefter. Am idei, dar n-am bani.

– Tocmai: când ai idei, îi găseşti.

– Trebuie mulţi?

– Să tot fie un milion!

Nesuferitul ins pune o întrebare destinată să-şi descumpănească interlocutorul, ca probă că ştie să conducă în ceaţă.

– Ce vârstă aveţi?

– Mai mult! răspunde fără şovăială Antoine bis.

– Precis că sunteţi foarte tânăr, evaluează colecţionarul de imagini păsărisuculente.

– Poate că sunt oameni mai vârstnici în jurul meu, emite „fiul" meu. Va să zică, ce-i cu purcoiul meu?

– Nici nu se pune problema, vă repet că n-am mălai, bătrâne.

– Fără familiarităţi, declară Toinet punând jos receptorul.

Un adevărat meşter, puştiul. Câtă pricepere!

– De data asta îl las să fiarbă în zeama lui până pe la mijlocul amiezii, hotărăşte el. Pot să asist la întronarea succesorului tău, înainte de a-l lua iarăşi de gâlci pe ăsta?

– Să ştii că e mai puţin animată decât o coridă.

– N-am văzut niciodată o coridă.

– O.K.! asistă, Toinet, asistă. Sper să nu te necăjeşti prea tare, căci, acum, n-o să am o poziţie glorioasă.

– Tu eşti întotdeauna într-o poziţie glorioasă, bătrâne. Ceea ce te deosebeşte pe tine de alţii este că lumina nu cade PE tine, ci iese DIN tine!

*

Mi-l imaginam eu „diferit" pe succesorul meu, dar nici „chiar aşa". Un îngrijorat! Înalt, îmbrăcat într-un costum gri, cu croială englezească. Are favoriţi mai lungi decât clăpăugele, un nas lung şi ascuţit, o privire ostilă tuturor lucrurilor, buze între care n-ai reuşi să strecori o carte de joc, obraji scobiţi; destul de prognat, cu probleme valvulare care i se anunţă pe curând, după cum simt eu. Tenul îi este de un cenuşiu „hambar", manierele de o politeţe absolut diplomatică, iar când i se întâmplă să reguleze, probabil că îşi notează treaba în agendă, pentru ca să-şi amintească în cursul anilor următori. Gagiul e în graţiile guvernului, căci ministrul vine în persoană ca să-l instaleze. După prezentările quasi-unilaterale (puţinul pe care mi-l acordă este dispreţuitor), îmi spune:

– Arată-i instituţia domului director, San Antonio; în timpul ăsta, o să mă duc până la Criminală, ca să discut afacerea care îmi stă pe suflet şi care a rămas într-un punct mort!

Trosc! Cupa cu venin băută până la fund; până la fund!

Nu mă cruţă deloc, lupul ăsta mare şi rău.

– Dacă binevoiţi, o să începem cu laboratorul, dom' director.

– Cum doriţi, îmi răspunde Găoază.

Ar putea avea o altă „atitudine" faţă de mine. Nu i-am făcut nimic tâmpitului, decât că i-am ţinut locul cald. Bun, urcăm scara de piatră până în bârlogul lui Mathias. În jurul lui Roşcoveanţă e o duzină de tipi în halate albe pătate, făcând analize, realizând preparate mai mult sau mai puţin trăsnet. Pute a produse chimice. Cu ochi critic, noul stăpân al Curcănăriei inspectează cu mâinile la spate. I-l prezint pe Mathias, dar el nu vede mâna pe care i-o întinde Înflăcăratul şi se mulţumeşte să-i adreseze un clătinat distant din cap.

– Halatele astea albe, nu mai sunt deloc astfel, remarcă

posomorâta persoană; de aici înainte să purtaţi halate verzi, ca în spitale, aşa nu vor mai părea murdare.

Mathias răspunde scurt:

– Bine, domnule.

– Ştiţi că eu sunt noul director? face lunganul.

– Da, domnule.

– Prin urmare, nimic nu vă opreşte să folosiţi acest titlu când îmi vorbiţi!

Mathias nu răspunde nimic. Amanta-asistentă-nepoată, în culmea enervării, scapă o retortă care se sparge pe dale.

„Noul" mă întreabă:

– Aparatele sparte sunt reţinute din salariile celor vinovaţi?

– Încă nu au fost asimilaţi servitoarelor dinaintea războiului din 1914, îi răspund, dar putem avea în vedere acest lucru.

Nebun de furie, succesorul meu iese din laborator ţăcănindu-şi tocurile pe ciment. Mă ţin pe urmele lui, la trei paşi distanţă. Mereu ofensat, se repede pe scară, cu siguranţă ca să-i toarne domnului ministru necuviinţele noastre. Şi, tocmai atunci, „Micul Iisus îl pedepseşte", cum îmi spunea mama-mare când făceam vreo prostie „care mi se întorcea împotrivă". Iată-l pe acest mare nătărău zburător că începe chiar să zboare. Se împiedică, alunecă de pe scară, descrie un salt accentuat de înălţimea lui şi îşi turteşte mutra pe palierul intermediar, cu douăsprezece trepte mai jos. Plantonul Jean Pramplin, care venea spre noi, îl încasează în gogoloaie şi, urlă apucându-se de surorile Bronte. Toţi dau fuga. Eu mă precipit idem. Succesorul meu nu pare deloc în stare să-mi succeadă, trebuie să spunem lucrurilor pe nume! Cu mecla stâlcită, cu un picior sau două rupte, cu dinţii risipiţi ca boabele de orez pe treptele unei biserici, într-o zi de nuntă. Se tânguie în sângele lui, sărăcuţul.

– Puteţi mişca degetele de la picioare, domnule director? mă interesez eu.

Nu-mi răspunde nimic din cauză de leşin.

*

Unul care încasează în gingii această lovitură a sorţii este ministrul meu.

– Ce chestie urâtă! exclamă el în faţa corpului niţel în zig-zag al „alesului" său.

– Da, subliniez eu, cred că această casă nu i-a reuşit; când nu eşti capabil să-ţi foloseşti scara, cum să reuşeşti să utilizezi un angrenaj complicat.

Mi-a scăpat. Sprâncenatul îşi aţinteşte asupra mea privirea de vameş care a găsit prafuri în izmenele unui emigrant marocan.

– Nu eşti deloc generos, San-Antonio, mă mustră el.

– Butadele mele o iau deseori înaintea gândului, pledez.

Infirmierii iau ce a mai rămas din fugitivul meu succesor, pentru a încerca să refacă, cel puţin, un prefect în stare de funcţionare (dar o să le ia ceva timp!).

– Aşteptând să vedem care sunt urmările acestui accident, vei continua să asiguri mersul instituţiei, spune omul cu mina şi pleoapele ca de plumb.

– Contaţi pe mine, domnule ministru.

Mormăie, întorcându-mi spatele.

– Aş vrea să pot.

Sunt ca biciuit. Rănit până-n măduvă! Repede, revanşa! Vreau să-l văd bâlbâind scuze, îmbăloşând complimente, bătându-mă pe spate, comprimându-mi falangele, scuturându-mi antebraţul, vădindu-şi confuzia, clamându-mi meritele. Şi, prin

voinţa mea, aici o să-l aduc! Îmi jur. Şi dacă există vreun om care nu jură în faţa sa, ăla-s eu!

*

Toinet este ghemuit într-unul din fotoliile mele, cu amândouă picioarele pe acelaşi braţ (doamnele sunt cele care şi le pun pe ale lor pe *ambele braţe*, după ce le scap de chiloţi).

– Tu, care voiai să asişti la predarea puterii, ai ratat cel mai frumos looping pe care un nătărău l-a executat vreodată pe scară, îi spun.

– Pierdut! protestează scumpul meu copil: dimpotrivă, l-am reuşit cu brio.

Îşi subliniază spusele cu un zâmbet fericit şi, pentru accentuare, îmi face cu ochiul.

– Nu înţeleg...

Scoate din buzunări o bobină de fir de nailon.

– Nu prevedeam că va fi aşa de reuşit, aşa de mare.

Halesc aer, dar el pricepe ceea ce emoţia mă împiedică să proferez.

– De exemplu, dacă aţi fi coborât pe scară unul lângă altul, nu ar fi putut funcţiona. În plus, era nervos ca un păduche, nătărăul!

– Vrei să zici că tu ai...?

– *Yes*, directorache. În timp ce voi eraţi la laborator. Mi-a luat exact douăzeci şi două de secunde, am cronometrat.

Şi îmi explică.

– Imobil vechi. Ţevile de la calorifer merg de-a lungul plintei scărilor. Îmi trec firul între tub şi perete, mă reped, ţinând şi capătul şi bobina, până la privata care se află în faţă. Las dublul fir transparent să atârne pe treapta aleasă şi, apoi, în golul

scării. Aştept, ţinând foarte bine laţul meu de prins neghiobi. Şansă fabuloasă: lunganul ăla tâmpit dă buzna. Când pune un papainog pe treapta de deasupra firului meu, trag de el; Mister Blegovici se rostogoleşte. În timp ce plonjează, eu trag – din closet – firul şi mă încui înăuntru, aşteptând să se liniştească tămbălăul.

– Toinet..., bâlbâi eu cu o voce foarte scăzută. Oh, Toinet... Dar eşti un asasin, omul ăsta putea să moară! De altfel, îi este foarte rău!

Puştiul roşeşte:

– Ia zi, bătrâne, doar n-o să te înfurii pentru o simplă farsă!

Sar în sus:

– O farsă! Cu mutra harcea-parcea, cu un picior rupt şi probabil cu o leziune la o vertebră! Dar tipul ăsta riscă să-şi petreacă tot restul zilelor lui într-un cărucior!

Adoptatul meu îşi lasă capul în jos ca Clovis (chiar niţel mai jos):

– Evident că eu n-am văzut aşa lucrurile, meaculpabilizează el. Mă gândeam că o să-şi facă doar nişte vânătăi şi cucuie.

– Are ŞI de-astea!

Mă ridic şi îmi calmez enervarea, bătând biroul cu pasul, cum făcea scumpul meu Hachille.

Ce-o mai fi făcând acest scump Bătrân-Coclit? Trebuie să-i crească ciuperci pe catalige, în celula aia în care îl ţin.

Visând la el, mă liniştesc.

– Pentru mine ai făcut asta, nu-i aşa, puşlama? îl întreb pe Antoine.

– Ai descoperit singur! rânjeşte pungaşul meu de plod.

– Pe viitor să cântăreşti care sunt urmările faptelor tale, maica mă-sii! Dacă te apuci să-i decimezi pe toţi oamenii care

îmi vor sta în cale, Atilla va avea un palmares asemănător cu al abatelui Pierre, în comparaţie cu al tău!

– Nu m-am gândit, bătrâne; dar nu vreau să-ţi sufle nimeni în ciorbă.

Sună cineva la uşă: sunt Pinaud şi Béru, Stan şi Bran ai Stabilimentului Picioare-împuţite.

Băbătia îi declară lui Toinet:

– Gata, ţi-am contactat gagiul. Cred că e numai bun.

– Pot să ştiu şi eu? frazez.

Toinet îmi explică:

– Am considerat că ar fi mult mai impresionant pentru maestru, dacă ar fi hărţuit de mai multe persoane, în loc de una singură. Atunci, am pus-o pe secretara ta – care, fie spus în treacăt, merită să viziteze mica garsonieră de alături – să-l cheme şi, mai târziu, pe domnul Pinaud.

Rămân înmărmurit încă o dată de psihologia de care dă dovadă „vlăstarul" meu.

– Ce a zis? îl întreb pe Boşorogul-Boşorogilor.

– Că se ocupă cu strânsul sumei şi că o s-o aibă mâine; o să-mi aştepte instrucţiunile cu începere de la prânz.

– În afară de asta, ce ţi-a mai spus?

– De un dosărel care a dispărut o dată cu albumul.

– Şi?

– I-am răspuns că nu cunosc acest detaliu şi, pentru că protesta, i-am trântit telefonul în nas.

– Foarte bine! Acest document a fost descifrat printr-o minune; logic, ar fi trebuit să nu fie. Noi – Toinet, în orice caz – ne vom purta ca şi cum a rămas literă moartă. Dacă Damphdé-Oustouroï plăteşte, cu adevărat, o răscumpărare, ai să-i restitui scârba aia de dosar, împreună cu pozele, ai înţeles, băiatu'?

– Înţeles. Crezi că o să plătească?

– Ceea ce cred eu, dragule, e că mâine ai să joci o partidă dificilă şi că îţi vei lua nişte riscuri enorme. Dacă ţi s-ar întâmpla o nenorocire nu mi-ar mai rămâne altceva de făcut decât să-mi arunc dovleacul în aer!

Mă pironeşte cu un aer şocat:

– Pentru mama Félicie e foarte drăguţ ce spui tu aici, bătrâne. Ai un fel de-a te gândi la ea care mă face să plâng şi cu fundul.

CAPERE

Întâlnirea a fost fixată în hol, la *Royal Monceau*. Pentru a face faţă acestui hotel agreabil, Antoine şi-a pus vestonul, cu o cămaşă bleu ca cerul şi o cravată în dulgi albastre şi roşii. Este pieptănat impecabil şi nu „cu laţe", cum îi reproşează deseori mama. Ţine într-o mapă umflată albumul şi dosarul şi arborează la butonieră o insignă închinată gloriei Canalului +, aşa cum a convenit cu maestrul Damphdé-Oustouroï. Aşteaptă pe o canapea monumentală, adâncă precum un mormânt faraonic.

Două cuvinte, înainte de sosirea maestrului, ca să te informez ce dispoziţii am dat: primo, puştiul poartă, ca mulţi tineri, un cercel care în realitate este un microfon miniaturizat, fără fir, inventat de cuplul Mathias-nepoata-asistentă-amantă. După întinsele mele cunoştinţe, asta e chiar prima oară când un microfon e folosit aşa de ostentativ. De obicei, serviciile noastre se căznesc să îl camufleze în reverele hainei, în nodul cravatei sau în ceasul-brăţară; de data asta, cărţile sunt puse pe masă. Trebuie să te inspiri întotdeauna de la Edgar Poe; lucrurile devin invizibile doar dacă nu le ascunzi. Secundo, domnul Blanc, abia întors din vacanţă exact acum o oră şi pe care am avut timp să-l documentez, citeşte *Financial Times* într-un fotoliu învecinat, înţolit în costum bleumarin la două rânduri, cu ochelarii montaţi în aur călare pe nas, de-ţi vine să juri că e un diplomat negru în misiune, în capitală. Tertio, Béru, Pinuche, Mathias şi mandea

suntem instalaţi într-o camionetă banală, ale cărei laturi poartă adresa unui reputat florist, scrisă cu litere aurii. Sistemul de ascultare e în funcţiune, acţionat de Ruginitul. Pe moment, nu se aude decât o zarvă ştearsă din hol, având ca supraimpresiune sonoră respiraţia liniştită a lui Toinet. Nu-i deloc emoţionată puşlamaua mea. Este aşa de calm că, pe lângă el, James Bond ar putea fi considerat un astmatic în plină criză! Quatro, în fine, o a doua maşină, la fel de banală, staţionează la intersecţia bulevardului cu strada Parouscourte, avându-l la bord pe prietenul meu, comisarul Justin Gâthouscoully, întovărăşit de un muşchetar de-al lui. Prin urmare, pot considera că au fost luate toate precauţiile pentru a asigura securitatea puştiului, în această cruciadă.

Brusc, vocea de bas a lui Jérémie Blanc răsună:

– Atenţie! Cred că vine.

Evantaiurile noastre de libelulă fac drepţi.

Apoi, organul maestrului Damphdé-Oustouroï, foarte recognoscibil:

– Cred că dumneata eşti!

Răspuns foarte calm, al puştiului:

– Aţi văzut bine.

– Eşti chiar mai tânăr decât mi-am imaginat.

– Valoarea, etc, etc, îndrugă Gavroche.

– Presupun că nu te apuci să numeri gologanii în holul ăsta?

– O să urcăm la toaletă. Vedeţi vestiarul, în fund? Scara din stânga, duceţi-vă primul, vă urmez.

Vocea lui Jérémie, însoţită de un foşnet de jurnal.

– Tipul merge în fundul holului, şopteşte el. Ţine o mapă-diplomat. Nu ştiu dacă nu mă-nşel, dar la celălalt capăt al holului

sunt doi bărbaţi de rasă albă, care par să fie interesaţi de puşti. Stau alături şi îl privesc pe furiş cu o falsă indiferenţă, prea falsă pentru a fi adevărată. Erau deja aici când a venit Antoine.

Scumpul domn Blanc! Uite încă unul care are instincte de caraliu. Nasul şi deducţia sunt cele două mamele ale Curcănăriei.

Vocea puştiului:

– Ne urcăm la privată.

Un moment, distingem lunecarea surdă a paşilor lui pe mocheta groasă. Apoi, maestrul Damphdé-Oustouroï spune clar:

– Într-adevăr, e linişte. Ia mapa şi dă-mi înapoi bunurile.

Antoine bis:

– Întâi deschideţi-o şi arătaţi-mi ce-i înăuntru!

– Domneşte încrederea!

– Fără comentarii, daţi-mi un teanc.

Din nou, fâşâit de hârtii. Ei, comedie, la privată, hai?

Vocea lui Jérémie:

– Cei doi tipi la care am făcut aluzie au început să discute iar şi, după cât se vede, n-au nici o intenţie să se ducă după Antoine şi avocat; fără îndoială că m-am înşelat.

– Continuă, totuşi, să-i supraveghezi, fac eu (căci negroteiul poartă un aparat auditiv conceput de Mathias. N-am putut să-l echipez şi pe Toinet cu el, ar fi fost *too much*).

Avocatul:

– Sunt o sută de teancuri a câte douăzeci de bancnote de cinci sute de franci, numără!

– Vă iau pe încredere, se vede din ochi! Astea vă sunt pozele de familie.

– Este şi dosărelul?

– Da. Aveţi noroc, eram gata-gata să-l arunc, fiindcă nu am înţeles nimic din el. Un prieten de-al meu zicea că trebuie să fie scris într-un cod, e adevărat?

– Fără comentarii! ripostează, la rândul lui, avocatul. Bun, suntem chit?

– Suntem.

– Am dreptul să pun vreo două întrebări, în acelaşi preţ?

– Ziceţi, o să văd eu.

– Cum de ai ştiut cifrul seifului?

– Ca toţi tâmpiţii, v-aţi folosit data naşterii; mare deştept!

– Te-a învăţat cineva să vii, să dai spargerea la mine?

– Nu; sunt în vacanţă. Am vizitat multe imobile burgheze în iulie şi august. Cu apartamentul ăsta n-am avut noroc. Am sperat ceva mălai, dar am găsit sufletu'; mi-am zis că o să am un câştig barosan, dacă o să ştiu cum să procedez.

– Ai ştiut să procedezi foarte bine.

– Vedeţi! Spuneţi, pot să păstrez mapa sau trebuie să vi-o trimit înapoi?

– Ai simţul umorului!

– Nu-i mai bine aşa? Dumneavoastră m-aţi întrebat; acum vă întreb şi eu o chestie: gagica aia care şi-o trage, în poze, e ninfomană sau ce? Mamă, ce-şi mai munceşte fundul ăla!

O tăcere, apoi Toinet reia:

– V-am jignit? Poate că ţineţi la ea! E prietena dumneavoastră? Bun, nu insist, hai, ciao!

O nouă tăcere, destul de scurtă.

Vocea lui Jérémie Blanc:

– Antoine reapare cu mapa. Se îndreaptă spre ieşire. *Achtung!* Ăia doi hăndrălăi, de care ţi-am spus, se ridică şi vor să iasă şi ei. Unul e înalt, foarte blond, ca un suedez, cu faţa roşie. Celălalt e mai scund, şaten închis, poartă un costum albastru foarte deschis şi amicul lui...

Restul discursului se pierde, probabil că i s-a desfăcut microfonul de la rever.

Îl apuc pe cel de la bord:

– Gâthouscoully, mă auzi?

– Sută-n sută, dom' director!

– Şase! Iese puştiul. Se pare că doi tipi, dintre care unul foarte blond se ţin de coada lui. Căscaţi ochii bine amândoi!

– Suntem pe problemă! răspunde colaboratorul meu.

Iată-l pe Antoine, foarte relaxat. Îşi poartă neglijent mapa. Îi mulţumeşte cu un semn din cap flăcăului galonat, în verde, care îi deschide uşa, şi înaintează.

Un tânăr care are grijă de maşini îl întreabă dacă vrea o maşină, pentru că el rămâne nehotărât, pe marginea trotuarului. Fiul meu răspunde afirmativ. Omul scoate un fluier din buzunar şi fluieră un penalty.

O droagă iese din rând şi se apropie.

Puştiul urcă în ea.

Rabla pleacă.

Noi, de asemenea.

Apoi, la două sute de metri, e rândul lui Gâthouscoully şi a sclavului său să se alăture cortegiului.

Toţi în urmă, toţi în urmă, iar el înainte![1]

Vocea lui Toinet:

– Va să zică, aşa cum am stabilit, o şterg la domnul Bérurier, ca să aştept acolo continuarea evenimentelor.

O altă voce, care abia se aude, cu accent magrebian (a *driverului):*

– Ce spuneţi?

Toinet:

– Nimic.

[1] Aluzie la un vers de *Paul Fort.* (n.tr.)

– Vorbiţi singur?

– Compun o poezie.

– Sunteţi poet?

– O să fiu când o să termin. (Apoi către noi): Hei! Bătrâne! Sunt urmărit?

Imposibil să răspund că da, legătura lucrând într-un singur sens.

– Dacă sunt urmărit, reia puştiul, faceţi semn cu farurile.

I se dă satisfacţie.

– O.K.! mulţumesc; sunt gata.

– E vârtos, ţânţaru' ăsta, remarcă Bérurier. M-am prins dânto'd'auna că aveam de-a face cu un ţâcă dur.

– O să ajungă! confirmă Belaliul.

Cei doi gagii care-l urmăreau, categoric, pe Antoine, ne depăşesc într-un Porsche gri metalizat.

– Alarmă falsă! prognozează Pinaud.

Înspre parcul Monceau sunt nişte lucrări care îngustează bulevardul la o singură bandă. Taxiul se angajează, apoi Porsche-le, apoi o altă rablă, pe urmă una care se fofilează înghesuindu-ne. Nu-mi place asta, because strangularea ne rupe pur şi simplu de Toinet. E cu atât mai enervant, cu cât nici nu mai avansăm.

Vocea lui Toinet:

– Hei! Artiştii! În spatele taxiului meu sunt doi gagii care ies dintr-un Porsche gri şi se reped spre...

Ca un nebun, urlu în microfon, pentru Justin Gâthouscoully (el e de origine irlandeză):

– Justin, îl atacă pe băiat, ocoleşte lucrările şi ţine-te ca scaiul de fundul afurisitului ăluia de taxi!

– O să încercăm; aveţi numărul rablei?

În camionetă, ne uităm unii la alţii. Nimeni n-a avut prezenţa de spirit să-l noteze. Frumoasă adunătură de tăntălăi mai avem!

Vocea lui Toinet, foarte puternică, adresându-se unor tipi:

– Ce vreţi?

O voce seacă:

– Gura!

Vocea *taxi-driverului:*

– Doar vedeţi prea bine că este ocupat!

Aceeaşi voce seacă:

– Nu te priveşte, condu! Şi calc-o pe coadă, gulie, dacă nu vrei să-ţi scot la aer sâmburii din dovleac!

Vocea, la fel de senină, a lui Antoine:

– Abandonaţi un Porsche aşa de frumos?

Vocea celuilalt ins:

– Îl facem cadou boilor din spate.

Boii în chestiune nu-s deloc în largul lor. Sar din vehiculul nostru şi alerg de-a lungul şirului de rable oprite, care sirenuiesc ca nişte goarne de ceaţă pe vreme rea. Scârbele! Au înţepenit cheia în contact, în momentul în care au părăsit tărăboanţa. Nu-i nimic de făcut pentru a urni bolidul din loc, cu mâna!

În timp ce eu mă căznesc, o maşină cu claxonul blocat, apare pe trotuar, împingându-i în fund pe trecători şi dezechilibrându-i. Este Justin Gâthouscoully şi boy-scout-ul Franţei de lângă el, care încearcă să facă totul, acum ori niciodată. Zărindu-l, sar în spatele Fordului său Mondeo. O ultimă grămadă de nisip care mai trebuie escaladată. Motorul se burzuluieşte, cauciucurile patinează. Inspectorul Caphte este un as al volanului; el smulge rabla din bulibăşeală şi ajunge iar pe carosabil. În faţa noastră, banda din dreapta e pustie. Înghiţim ce mai rămăsese din bulevard, apoi trebuie să alegem:

– Dreapta! mugesc.

După nasometru. Branşez sonorul cu propria noastră cabrioletă:

– Aici Sana, puştiul continuă să vorbească?

Vocea lui Mathias:

– Tocmai a pomenit de biserica Madeleine.

Drace, deja!

– Îmi retransmiţi totul, pe măsură ce vorbeşte, sunt în rabla lui Gâthouscoully.

Direcţia Madeleine. Nu-i nevoie să-i spun lui Capthe. Se năpusteşte cu tomberonul deschis[1], cum zice Béru, taie priorităţile, se şterge la fund cu stopurile, răzuie tăraboanţele. Colegii de la circulaţie ne fac un concert de focuri bengale şuierate.

– N-ai girofarul? îl întreb pe şofer.

– A fost vorba că e o maşină „absolut banală", răspunde mohorât Justin. Şi vă semnalez că am condus maşina MEA!

– Cheltuielile pentru caroserie sunt în contul Casei, încerc să-l liniştesc.

– Şi alea pentru spital?

– Se plăteşte tot, inclusiv înmormântarea.

[1] Calambur după *rouler à trombeau ouvert* (a conduce pe marginea mormântului) (n.tr.)

CAPITEL

Vocea laconică a lui Roşcoveanţă:

– Bulevardul Saint-Germain.

Peste trei minute trecem Sena. Simt că trebuie să le-o luăm înainte. Nimeni nu scoate un cuvânt: ne agăţăm, ca să ne păstrăm echilibrul. Asta îmi aminteşte de o etapă în munţi, făcută cu Jacques Chancel[1], pe când urmăream turul Franţei. Eram în spatele unui Peugeot mare, pe care îl conducea un specialist şi mi-am petrecut timpul încercând să-mi menţin o părere de echilibru, cu ţurloaiele băgate sub scaunul din faţă, cu mâna dreaptă încleştată pe mânerul de susţinere fixat deasupra portierei, cu stânga înfiptă între spătar şi perna banchetei pe care stăteam. Acum e la fel.

Vocea lui Mathias:

– Schimbă maşina în strada Bac! Însă, răpitorii încep să bănuiască ceva, pentru că unul dintre ei tocmai a spus: „Ce tot mormăi, amărâtule? Să nu cumva să ne fentezi că-ţi vâr un plumb în burtă, de-o să zici că n-ai noroc!" Acolitul lui a adăugat: „Când om schimba maşina, în strada Bac, o să-l scotocesc!"

Până la urmă stabilim un fel de legătură duplex între Mathias şi mine, în timp ce Alain Prost[2]-ul nostru de serviciu pedalează

---

[1] *Chancel, Jacques* – ziarist francez; realizator de radio şi televiziune. (n.tr.)

[2] *Prost, Alain* – pilot francez de formula I. (n.tr.)

de-i sar capacele în direcţia acestei străzi a Bacului, care îi face pe atâţia şi atâţia liceeni să viseze! O traducere simultană. El repetă automat vorbele lui Toinet, pe măsură ce le captează. Şi, în acelaşi timp, cuvintele flăcăilor care procedează la ceea ce tare mă tem că trebuie să numesc „kidnapping-ul lui".

Îţi livrez în vrac ceea ce primesc:

„– Ei, cap de dovleac, în curând ne despărţim; începe să încetineşti."

.....

„– Tu, tâmpitu' ăla micu', dacă sufli în timp ce schimbăm rabla, îţi repet: un glonte în maţe, că mă şi mănâncă palma. Şi, ştii tu, cu o corcoduşă în acest loc, n-ai scăpare, decât dacă eşti papa."

.....

„– Jim! Să ai grijă de mapa-diplomat."

.....

„– Ei! cap de dovleac! Vezi brutăria aia, pe dreapta? Imediat după ea e o fundătură, te bagi acolo."

.....

Puştiul tocmai şopteşte că brutăria în cauză se numeşte *„La Pâinea de Aur"*.

.....

Maşina s-a oprit.

(Vocea unuia dintre gagii):

– Tu ocupă-te de Sidi-Bel-Abbes, Jim! Eu o şterg înainte cu Căcărează.

– Stai, că puştiul şopteşte ceva...

Mathias repetă:

„– Renault 5 roşu, 2, 4, 7, 9, M, R, G, 7, 5."

– Minunat, exultă Justin Gâthouscoully. O să putem declanşa o alertă generală.

Dar mandea:

– Nu, bătrâne. Dacă facem asta, s-a ales-bules.

– Şi băiatul?

Nu răspund nimic. Mă gândesc la Félicie a mea, draga mea dragă. Dacă ar şti cum îl las pe Toinet să înfrunte riscurile, ar crede că mi-am pierdut oraţiunea, vorba lui Bossuet[1].

Şoferul nostru răstoarnă o pubelă inoportună. Trecătorii ne fac cu pumnul (şi nu pe ascuns!). Gata, uite strada Baculuí! Brutăria de unde vin miresme apetisante.

– S-a întrerupt legătura? întreb.

– Răpitorul lui Antoine a început o frază al cărei sfârşit nu l-am auzit. Zicea: „Da' ştii că eşti frumoasă cu ăsta?" Cred că trebuie să fi fost vorba de cercel; i l-o fi smuls!

– Rahat!

– Ce facem, domnule director, alertă generală? începe din nou Justin Gâthouscoully.

Oftez:

– Evident.

El face tot ce trebuie, fără să mă slăbească din privirile sale reprobatoare. În irisul lui zebrat de o dâră de oţet, ca ouăle-ochiuri din Dauphiné-ul meu natal, citez: „Dacă nu-l găsim pe puşti la timp, o să fie din cauza minutelor tale de ezitare, frumuşaţa lu' peşte!"

*

Aşa cum a prevăzut Mathias, şoferul taxiului a încasat-o fain frumos, de i-au mers fulgii. I-au gofrat devla cu ajutorul

[1] *„Oraisons funebres"* (Discursuri funebre), opera scriitorului clasic francez Bossuet, Jacques (1627-1704) (n.tr.)

unei scule de oţel, căci i-a crăpat cutia craniană, iar bietul arabic o să aştepte mult şi bine până o să-şi regăsească volanul, admiţând că o să i se poată colmata cochilia. Ne oprim doar atât cât să evaluăm dezastrul şi o luăm iar din loc. Direcţia: Porte d'Italie. *In my opinion*, torţionarii „fiului" meu se îndreaptă spre autostrada de vest. Totuşi, dacă aveau de gând să facă o cursă lungă, s-ar fi asigurat de serviciile unei maşinuţe mici? Când furi rable (ca Porsche-le de adineauri, de exemplu) ai de unde alege. Ajunşi la ramificaţie, renunţ. Glagoria mea înţepenită se dezgheaţă o ţâră. Operez un raţionament invers. N-are nici un chichirez cursa asta lungă. Răpirea lui Antoine a fost pregătită foarte inteligent. Dacă o maşină aştepta ştafeta la Saint-Germain-des-Prés, înseamnă că nu mai aveau de mers prea mult. Altfel, ar fi fost plasată mult mai aproape de hotel, ca s-o întindă mai rapid. Un vuiet de torent care creşte îmi umple capul: este cel din inima mea înnebunită. Dacă o mai ţine mult aşa, borăsc în rabla lui Gâthouscoully.

Trei sferturi de oră de rătăciri zadarnice. Şi, brusc, noutatea:

– Maşina roşie a fost găsită pe strada Sergent-Barrayer, în dreptul numărului 8, zona Denfert-Rochereau.

Goală.

*

Casa cu numărul 8 este o construcţie cu două etaje, destul de părăginită. Un Utrillo[1]! Parisul pe care îl înghite betonul mai păstrează, ici şi colo, pustulele unui trecut de pe când el încă mai era Paris. Acum, când piramidează cu Louvre, când arcuieşte

[1] *Utrillo, Maurice* (1883-1955) – pictor francez al peisajelor urbane (în special al cartierului Montmartre) (n.tr.)

cu Defense şi colonează cu Buren; acum când marile căi de circulaţie îl sapă, îl forează şi îl torturează; acum când zgârienorii tentaculari, pentru populaţia atât de tensionată, îl fac să semene cu Sao Paulo, nu mai este decât un Paris impus de necesităţi. Mă tem că va veni o zi, când principalele monumente vor fi conservate sub imense clopote de plexiglas, pentru a fi apărate de agresiunea gazoasă şi micologică, la care omul va şti să se adapteze.

Să-ţi revin la acest Udrillo. Pe peretele care îl protejează (căci este în ruină), se mai poate citi „Concesiune". Încă din timpuri imemoriale a devenit bârlogul unui topitor de nu ştiu ce chestii. În grădina şi curtea din jur se vede o adunătură de lucruri din fontă: bănci de scuar, mese de grădină, bazine pentru artezienele unor castele şi o droaie de obiecte de exterior pe care nătărăul ăla de Louis XIV le-a lăsat în urma lui, rahaţi pompoşi ai nesfârşitei sale domnii.

Pătrund în casă. Este leproasă, tăcută sau aproape (televizache), miroase a mizerie survenită prin nebăgare de seamă, timp de zeci şi zeci de ani, fără ca locatarii să observe. Descopăr, într-un târziu, doi bătrâni într-o odaie de jos. Bătrâna stă în pat, într-o vastă bucătărie, unde domneşte o căldură tropicală. Sprijinită în boarfe, priveşte la teveul care difuzează un reportaj uluitor despre viaţa marelui cervideu din America de Nord – wapiti – ce face atâtea pentru jucătorii de scrabble. Cât despre bătrân, îşi mai pătrează încă suficientă mobilitate pentru a se putea ocupa de femela sa. Este înţolit foate ciudat, cu pantaloni de catifea, înverziţi fără ca să fi fost verzulii, cu un tricou de lână bej şi, mai ales, cu un şorţ gros de piele, rămăşiţă a unei vieţi profesionale pe care nu se hotărăşte s-o abandoneze. Sosirea noastră nu-l surprinde. Înainte de a avea răgazul să mă prezint, spune:

– În spatele casei, la dreapta magaziei de scule.

Iac-aşa, fără să se întoarcă.

Niţel cam blocat, întreb:

– Despre ce vorbiţi dumneavoastră, scumpe domn?

Pentru *first* dată, mă priveşte. Acum, el este surprins.

– Credeam că dumneavoastră căutaţi intrarea...

– Ce intrare, domnule Foufandéhale? (numele îi este scris pe eticheta jurnalului *France Debout*, la care e abonat, dar pe care nu-l mai citeşte de când şi-a spart ochelarii).

– Păi, în catacombe!

Cuvântul mi-a dat întotdeauna frisoane, încă de pe vremea copilăriei, când mama-mare îmi spunea poveşti al naibii de funebre, al căror fundal erau aceste vechi cariere subterane transformate în cimitir.

Deodată îmi dau seama că ne aflăm chiar deasupra acestor galerii pline de oseminte.

– Dacă nu căutaţi intrarea în catacombe, atunci ce căutaţi?

– Poliţia, îi răspund. Îi urmărim pe nişte criminali, a căror maşină staţionează în faţa casei voastre.

– Atunci, au intrat în catacombe; nu e prima oară când se întâmplă asta. În cartierul nostru sunt o groază de intrări.

– Mulţumesc! spun, repezindu-mă.

– Hei! Ce-i cu zorul ăsta? mă strigă omul de Cro-Magnon. Cunoaşteţi circuitul? Altfel, dacă n-aveţi ghid, vă rătăciţi! Mulţi oameni care s-au aventurat acolo, fără să cunoască locurile, au murit.

Mă opreşte. Eu mă întorc spre Justin Gâthouscoully.

– Sună la Marea Prăvălie: să pună câte un om la fiecare ieşire din catacombe.

– O să ne ia timp!

– Nu putem să nu facem asta! Zi-le să se mişte! Dacă au intrat în galeriile astea, nu au făcut-o ca „să se ducă undeva", ci pentru ca să „meşterească ceva".

Cobor vocea când îi vorbesc, temându-mă că acel „ceva" în chestiune să nu fie „neutralizrea" lui Toinet al meu, după un interogatoriu aprofundat.

– Şi noi ce facem, în timpul ăsta? întreabă comisarul.

– Trimiteţi-mi un ghid care să cunoască galeriile. În speranţa că va veni, trebuie să fie supravegheată ieşirea asta: se prea poate să iasă pe acolo pe unde au intrat, pentru că au maşina acolo.

– Nu-i rabla lor, mă aduce la realitate Gâthouscoully. Am chemat serviciul de înmatriculare; e tărăboanţa unui măcelar cuşer din cartierul Marais. El nici nu-şi dăduse seama că a fost furată!

– Noutăţi de la colegii mei?

Mathias vine la noi. Spune că Bérurier a coborât într-o staţie de taxiuri, sub pretext că şi-a uitat medicamentul pentru hemoroizi şi că e în criză!

Dau drumul unui oftat plin de ură arzătoare la adresa Grasului. Bou' ăsta împuţit! Se gândeşte la hemoroizii lui, când Toinet e într-un asemenea pericol! Aş vrea ca dosul lui gras să se facă la fel de monstruos ca al unei anumite specii de maimuţe, iar hemoroizii să i se facă cât dovlecii.

*

Specialistul întârzie mai puţin decât mă temusem. Asta a fost ideea lui Mathias (încă una): a telefonat la Facultatea de Mine, ştiind că studenţii acesteia sunt morţi după catacombe şi că unii dintre ei circulă pe acolo cum circuli tu printr-un bordel.

Din fericire, prestigioasa şcoala îşi închide porţile mâine, din cauză de *hollyday*, dar directorul ne-a expediat un tânăr specialist, pe care încă îl mai avea la îndemână.

Acesta e un negricios mic şi râzăreţ, cu nasul ascuţit, ca de nevăstuică. Se prezintă dotat cu un echipament ad-hoc: lămpi cu baterie de lungă durată, fluiere, portavoce, beţe lungi, pentru a-i alunga pe şobolanii prea îndrăzneţi. Un adevărat speolog la Paris. Se numeşte Jérôme Mondric.

Prezentări. El mă cunoaşte după reputaţiune şi îl măguleşte să plece în expediţie cu mandea.

– Ştii că poate fi periculos? îl previn. Nu te invit la vânătoare de şobolani, ci de bandiţi.

– Visul meu! răspunde el simplu.

Îmi pasează o parte din calabalâcul lui şi se îndreaptă spre spatele cocioabei: cunoaşte şi intrarea asta.

– Grădina lui moş Foufandéhale este una dintre cele mai bune intrări, îmi zice Jérôme, luând-o pe o scară de piatră, abruptă, dar foarte practicabilă.

Ajungem într-o încăpere subterană, spaţioasă şi boltită, în care pluteşte un miros imposibil de definit.

Înainte de a opta pentru direcţie, el mă întreabă:

– Sunt tipi care se ascund?

– Nicidecum; e vorba de nişte inşi care au răpit un băiat mai tânăr decât tine, probabil ca să-l facă să vorbească, înainte de a-l lichida.

– O.K.! O.K.! înţeleg. Dacă e cazul şi dacă ştiu locurile, probabil că au ales drumul din dreapta, pentru că ăsta duce la o criptă mare, unde au fost îngropaţi nişte martiri creştini; e locul ideal pentru a ascunde un cadavru.

Simt că pe mine i se varsă o găleată de cenuşă încinsă. Să

ascundă un cadavru! Cel al drăguţului meu Toinet! Aproape-fiul-meu, bacalaureatul meu nou-nouţ!

– Inutil să vă folosiţi lampa, nu aveţi decât să vă ţineţi după mine, îmi indică Jérôme. Trebuie să economisim bateriile. Să nu mai vorbim decât în şoaptă.

Tinerii ăştia sunt formidabili. O haită de căzături bătrâne îşi imaginează că tineretul nostru nu se compune decât din javre drogate! Trebe totuşi să-şi rectifice tirul!

– Bineînţeles că sunteţi înarmat? se informează ghidul meu, înainte de a începe marşul.

– Nu, că era să mă jenez! Am chiar două încărcătoare de rezervă, în buzunar!

– E prima oară când plec în marş cu un sticlete.

CAPEŞTELE

Contrariu canalelor din Paris, pe care am avut ocazia să le bat în cursul prea puţin banalei mele cariere, catacombele nu sunt umede. Aici domneşte un aer uscat, propice conservării cadavrelor acumulate în aceste galerii; bieţi oameni, fraţi ai noştri, care aţi trăit înainte! Pe alocuri, apare ceva ca o mustire, chiar ca o şiroire, care este repede secată sau absorbită de solul cretos.

Ne deplasăm rapid, ca şobolanii, dintre care cei mai mulţi fug, când ne apropiem. Unii, mai temerari, se opresc parcă prinşi în puternicul fascicul de lumină al lămpii. Ne sfidează cu ochii lor ca nasturii de botine, cu pieptul agitat de furie sau de spaimă. Tot mergând, mă silesc să sper, zicându-mi că cei doi trebuie să ezite să suprime un adolescent şi că l-au adus în aceste galerii doar ca să-l impresioneze, să-i înfrângă voinţa. Chestie de ambianţă. O fiinţă omenească devine mai fragilă în întuneric şi singurătate. Micul meu Jérôme pare să ghicească tot ceea ce simt şi păşeşte rapid, cadenţat.

Deodată, tresărim. S-au auzit patru detunături repercutate de ecou la infinit. Un gâfâit de om rănit îmi iese din pântec, din plămâni, din gât. Prea târziu! L-au lichidat pe Toinet! Toinet, curcănaşul meu de atât de puţin timp, deja mort pe câmpul onoarei! De data, o luăm la picior, alergăm până ne pierdem, ştii

ce? Da, răsuflarea. Cum ai ghicit? Iată că se aude o împuşcătură, apoi o a doua. Ce înseamnă asta? Că îl termină?

– Detonaţiile se repetă; meritul lor este că ne orientează cursa. Încă o serie de focuri de armă. Acum, se aud aproape de tot.

– Jérôme, zic, pasează-mi lampionul tău şi rămâi aici, nu vreau să te expui.

El mă lasă să merg în frunte, cu lampa, dar se încăpăţânează să mă urmeze, în ciuda gesturilor autoritare pe care i le fac.

După un moment, disting un zgomot de fugă, o lumină care dansează, aproape de tot. Am stins deja lampa noastră cu baterie. Şi, apoi, m-am oprit într-un intrând. Cu amicul poc-poc strâns bine în mână, cu degetul gata pregătit pe trăgaci!

Un gând care mă umple de bucurie îmi apare clar. Nu! Nu este mitraliat corpul însângerat al adoptatului meu: este CĂUTAT! Profitând de o ocazie – o scădere a atenţiei sau o configuraţie propice a galeriei – puştiul a şters-o de sub nasul călăilor săi. Acum, cei doi gagii pornesc la vânătoarea de oameni!

– Culcă-te, 'tu-i maica mă-sii! îi suflu ghidului meu.

Deşi abia auzit, tonul meu rămâne autoritar, aşa că Jérôme se întinde pe jos.

În depărtare, dansul luminilor continuă. Din timp în timp, fasciculele părăsesc galeria pentru a se lipi de pereţii găuriţi ai grotelor. Apoi, continuă să avanseze. Intenţia mea este să le las să se apropie, cât mai mult posibil. Q.E.D.! Ascult, fremătând de speranţă, de fervoare. Nu mai sunt decât o implorare vie. O fi făcut vreunul dintre noi un zgomot? Da, fără îndoială, căci o voce strigă:

– Acolo, în faţă!

În cele trei secunde care urmează, gloanţele şuieră în direcţia noastră. Apoi, cei doi trăgători încep să fugă. Cele două lumini

ale lor se balansează ca nişte tălăngi de vacă. Ajunşi la câţiva metri, ei se opresc şi îşi îndreaptă luminile spre noi. Atunci, mandea, superb de curaj, dar ce zic eu, de temeritate nebună, întinde braţul. „Pluuuu uu ummm!" zice primul meu glonte. Una dintre lumini se stinge, în timp ce un urlet de durere se face auzit. Eu rămân de un calm supranatural, vizând a doua sursă de lumină, fără să clipesc. Corpul meu contractat se teme de proiectilul care riscă să-l nimicească. „Plu uu ummmmmmmm!" face fratele geamăn al primului meu glonte.

A doua lumină se dezintegrează. În acelaşi moment, o viespe afurisită mă izbeşte în umăr. Ştiu eu ce înseamnă asta, aşa că recunosc senzaţia: tocmai am încasat un glonte în regiunea claviculară. O râcă oţelită mă electrizează. Îmi aprind iar lampa. Îi zăresc pe cei doi răufăcători la zece metri. Unul este în picioare, cu o mână sfârtecată, iar în cealaltă ţinând pistolul ridicat. Îi împănez din plin dovleacul. Ceea ce văzând, al doilea o ia la sănătoasa.

– Stai! îi strig.

În loc să se supună, trece la viteza superioară.

– Ultima somaţie, trag! îl anunţ.

Atunci, el încetineşte, se opreşte, se întoarce. Într-o fracţiune de fracţiune de sfert de secundă, îmi dau seama de primejdie şi arunc lampa departe de mine. Ceea ce îmi prinde bine, căci el mă şi scuipa cu sâmburi de oţel, luând ca ţintă lampa mea, aşa cum am făcut eu cu ei. Ciudat, puştiul Jérôme o aprinde, dintr-un reflex, pe a lui şi îl luminează pe „ucigaşul meu potenţial". Eu îi plasez două gloanţe în lampioane, aşa că nu va mai avea niciodată nevoie de ochelari de soare.

Mirosul de praf de puşcă ne strânge de gât şi tuşim, ca nişte apucaţi.

De îndată ce-mi recapăt o suflare convenabilă, mă pun pe zbierat:

– Antoine!!!!

Tăcere. Anusul mi se crispează ca orbita unui sodomizat pe uscat.

Repet:

– Toinet!!!! E tata! Arată-te, âştia sunt terminaţi.

Tot nimic. Ne continuăm mersul. Puştiul a luat-o categoric în altă direcţie, fiindcă nu dăm de el.

Ne deplasăm fără să alergăm, dar cu paşi hotărâţi. Jérôme luminează pe partea dreaptă, eu pe stânga, pentru ca să nu ne scape nimic. E greu să apreciezi distanţele într-o subterană plină de meandre. La un moment dat, Jérôme îmi spune:

– Ia, uitaţi-vă!

Luminează un obiect negru, pe jos: o mapă diplomat deschisă şi goală. O examinez, perplex. Alea două japiţe nu aveau o sută de milioane de franci vechi în buzunare, când le-am doborât. Pe de altă parte, nu poate fi Toinet cel ce a fugit cu teancurile de bancnote!

– Să mergem mai departe, micuţule! oftez. Îţi mulţumesc pentru ajutor, eşti un bărbat clasa-ntâi!

Şi ne continuăm drumul în această atmosferă închisă, mirosind a conserve de mortăciuni. Nu pot să-ţi spun cât timp rătăcim prin catacombe, cu puternicile noastre lămpi, dar vine momentul când tânărul meu ghid mă sfătuieşte să facem cale întoarsă.

– Cred, îmi zice, că va trebui să organizăm nişte căutări de mai mare anvergură, bateriile or să ne lase în curând şi nu-i prea vesel să rămâi aici pe întuneric.

Cu sufletul cernit, mă conformez sfatului său. Aşadar, iată

oribila întoarcere... Pe drumul înapoi, regăsim sinistrele urme care îl jalonează: mapa, apoi cele două cadavre. Umblăm cum trebuie să fi umblat Marea-Armată, în derută prin stepa rusească. O imensă oboseală îmi leagă picioarele şi îmi ruinează energia, care e, totuşi, atât de puternică. Şi de data asta, tot Jérôme deschide marşul.

Mă mişc ca la înmormântarea unei fiinţe iubite, cărând cu mine trecutul trăit în tovărăşia sa. Îl revăd pe Antoine bebeluş, adus într-o seară lui Félicie, ca în Victor Hugo. Şi, apoi, primul lui cuvânt (a zis „tata"), primi paşi, primele prostii, primele zile de şcoală (şi-a băgat mâna sub fusta învăţătoarei, când se aplecase la tablă), primele pedepse (un bâlci!). Desenele pe care mi le pregătea, în secret, pentru ziua mea, împodobite cu o dedicaţie: „Pentru tăticu meu pe care-l ubesc". Dar nu-i momentul să bocesc. Bărbat sunt eu sau fufă? O cruce de sticlete sau o fetiţă cu inimă slabă?

Jérôme încremeneşte.

– Dom'le! Cred că l-am găsit!

Se apropie de o crăpătură, din care iese un picior încălţat cu un pantof sport suplu, pe care îl recunosc imediat.

– Adineauri, înainte de a da de oamenii ăia, am trecut pe lângă el, dar nu l-am văzut fiindcă falia este oblică, îmi explică băiatul.

Luminează interiorul nişei. Ceea ce vizionez l-ar face să leşine şi pe un vampir! Deschizătura respectivă oferă acces într-un fel de grotă' plină de oseminte. Sunt grămezi de tibii, schelete şi – culmea coşmarului – de capete de mort cu zâmbete deschise şi lătăreţe, ai căror ochi de umbră par să ne privească. Toinet zace peste oseminte, cu capul însângerat. Dumnezeule! În ce hal l-au adus călăii ăia! Faţa lui nu mai este decât o rană umflată,

sângerândă. Pomeţii îi sunt crăpaţi, gura şi arcadele strivite. Respiră! Îi pipăi pieptul: „pasărea vieţii continuă să se zbată în colivia ei", cum a scris – atât de superb – Jean-François Le Pen, în a sa „Odă lui Mitterand".

– Jérôme, du-te după ajutoare, fugi cât mai repede, eu aştept aici, lângă el.

Băiatul dispare, asemeni lui Mercur sau nu mai ştiu care alt nătărău, pe roata lui înaripată.

CAPRÂSNELU

Tânărul doftoraş de la dispensar (e unul alături de casa vechiului topitor niţel cam topit) termină pansamentul viteazului meu vlăstar.

– E mai mare sperietura decât pericolul! ne asigură. A îndurat o ciomăgeală ca la carte şi, pentru ca să ne luăm de-o grijă, va trebui să-i facem o radiografie la cap, însă eu cred că al lui e tare.

Zâmbetul său simpatic se şterge ca aburul de pe parbrizul tău, când dai drumul la căldură.

– Scoateţi-vă puţin haina, să văd ce aveţi! îmi ordonă.

– Da' de ce?

– V-aţi uitat la mâneca aia?

Mă uit: gri deschis la origine, acum s-a făcut aproape bordo. Dacă n'oţi vrea, nu m-oţi credea, ar zice Béru, dar am uitat complet că încasasem un glonte în detrimentul umărului. Ca probă, rana nu mă chinuie. Nu simt nimic altceva decât o jenă în partea de sus a braţului, ca şi cum aş fi făcut o mişcare greşită.

După ce rămân cu pieptul gol, amabilul Doc examinează plaga.

– Aţi avut noroc, mă încredinţează. Dacă era cu câţiva centimetri mai la dreapta, vă termina artera sub-claviculară.

– Dacă n-aş avea noroc, n-aş face meseria asta împuţită, bombănesc.

N-am vorbit cu Toinet de când a ieşit din sirop. Am vrut să-i las timp să-şi adune gândurile ciocănite de parlagii ăia.

Avându-l mereu lângă mine pe amicul Jérôme, căruia i s-au alăturat Mathias şi Pinaud, dăm buzna într-o braserie învecinată. Fără să fiu mort după şampanie, îmi place destul de mult să dau pe gât un pahar, în anumite ocazii. Un Laurent Perrier rosé, care se găsea în staţionare limitată în frigiderul stabilimentului, a fost invitat la masa noastră, împreună cu fratele lui geamăn, născut în acelaşi an.

Cei doi puştani se pun pe supt ca şi cum ar fi fost vorba de suc de fructe nealcoolizat. Ei fraternizează într-o viteză cu V mare. Toinet e pansat de parcă ar turna un remake după *Omul invizibil* (gagiul care a inventat prezervativul pentru că partenerele lui de amor nu-i găseau cocoşelul, pentru a cânta la trompetă). Ne-a povestit cum a fost luat cu asalt taxiul de sălbaticii ăia doi, în dreptul lucrărilor. L-au ameninţat cu arma pe şofer, apoi, în strada Bacului, l-au aranjat cu un ciocănel de metal, pe care marele blond îl purta la brâu. L-au obligat pe Antoine să se urce într-o rablă ce staţiona acolo.

O dată aflat în maşină, pentru că îl auziseră mormăind mai tot timpul şi se temeau de vreo figură nasoală din partea lui, l-au scotocit şi apoi i-au smuls microfonul, pe care-l purta la ureche. Au studiat falsa bijuterie şi i-au descoperit modul de folosire. A urmat accesul de furie îngheţată a agresorilor, care au fost cât pe ce să-l trimită pe lumea ailaltă. Scurtă consfătuire între ei, cu vocea abia auzită, dar Toinet a înţeles că erau pe cale să modifice planul prevăzut şi că hotărau să se pitească în catacombe. Trebuiau să se descotorosească urgent de maşină, în cazul în care el ar fi apucat să şoptească numărul de înmatriculare.

Când au intrat sub pământ, a început bairamul pentru Antoine. Omul cu ciocanul de oţel l-a lovit în obraz, de-a crezut că i-a făcut explozie dovleacul. Şi-a pierdut, pentru prima oară cunoştinţa, bietul odor. Plimbarea lui printre nori trebuie să fi fost lungă. Şi-a venit, oarecum, în fire din cauza unei altercaţii între cei doi complici, unul reproşându-i celuilalt că l-a omorât pe Toinet înainte să vorbească şi nu după, *cum fusese prevăzut*. O dată reanimat, dezgheţatul ăla mare al meu, a trebuit să continue drumul, sprijinit de unul dintre tipi. După destulă caznă, au ajuns acolo unde am găsit mapa. Atunci, a început interogatoriul. Toinet se cutremură când îşi aminteşte, atât de curând după chinul îndurat. S-au uşurat peste rănile lui deschise, i-au răsucit testiculele, au continuat să-l bumbăcească metodic.

Ce voiau să afle? Multe, îţi dai seama! Cine era, pentru cine „lucra", dacă prietenii lui reuşiseră să descifreze dosarul, de ce forţase seiful avocatului, ce voia să facă cu albumul etc.

Toinet se jură că s-a ţinut bine. Nu i-a fost greu, pentru că ţinuse întruna cu versiunea pe care i-o spusese lui Damphdé-Oustouroï. Şi anume, că face parte dintr-o bandă de mici pungaşi specializaţi în jafuri prin apartamentele oamenilor plecaţi în concediu. Cât despre faimosul dosar, l-a săltat tocmai pentru că nu înţelegea nimic şi s-a gândit că nu sunt cifrate decât textele importante, dar n-au izbutit să-l transcrie, pentru că nu s-au priceput.

Marele blond părea că-l crede, însă amicul lui făcea gât, era un şiret. El obiecta că există o droaie de oameni care deţin poze porno şi, pentru asta, nu-i mai şantajează nimeni. Au mai urmat câteva reprize de tratament dur, dar Toinet nu s-a lăsat. Atunci, l-au întrebat numele şi adresele complicilor săi; puştiul a avut înţelepciunea să le dea, fără şovăială, ca dovadă a sincerităţii

lui, dar, acestea erau, bineînţeles, nişte date fanteziste. Ei au părut că se mulţumesc cu atât.

„– Bun, au declarat, de vreme ce ai spus tot, ne despărţim. Ce moarte preferi: ciocanul de oţel sau şişul?"

Antoine le-a răspuns că nu e sectar şi că, după el, cel mai bun mod de execuţie era cel mai curat.

Amatorul de ciocan s-a hotărât, atunci, să-i facă de petrecanie.

„–Culcă-te pe jos, cu faţa la pământ!"

Toinet s-a supus.

În timp ce blondul îşi desfăcea, încă o dată, ciudata lui armă contondentă de la brâu, tovarăşul lui a scos un strigăt:

„– Mapa e goală!"

Probabil că acest ţipăt i-a salvat viaţa lui Antoine. Uluit, camaradul s-a repezit să constate faptele. Pentru a face asta, s-a îndepărtat cu trei paşi. Era prima oară, de când puseseră gheara pe el, că vigilenţa le slăbea. Toinet a sărit, a tras un şut în lămpile criminalilor şi a şters-o. A alergat ca niciodată, în viaţa lui, a plecat în faţă, cu ţurloaiele pistonând, cât putea de tare. În spate, cei doi călăi şi-au aprins din nou lămpile şi şi-au luat flintele.

Antoine ştia că nu va mai avea o a doua şansă, că era atunci ori niciodată! Aşa că alerga de mânca pământul; drama era că fugea orbeşte, sărmanul, neavând posibilitatea să se orienteze, decât după slaba lumină venită de la urmăritorii lui. La un moment dat, a intrat cu capul într-un obstacol, s-a împleticit şi s-a prăbuşit ca secerat. K.O.! Din fericire, se afla în cavitatea în care l-am găsit noi. Din cauza providenţialei noastre intervenţii, urmăritorii lui nu au mai avut ocazia să ajungă acolo! Rămân ţuţ, auzind toate astea.

– Enigmă! anunţ. Cum se face că mapa era goală?

– La drept vorbind, nu era, declară Gavroche, fără să râdă: conţinea un mic extinctor, înfăşurat în ziar. Ca să atârne greu, pricepi? Când i-am reperat din taxi pe ăia doi răi din Porsche, am înţeles că o să se lase cu poceală. Primul meu reflex a fost să pitesc mălaiul. Am ridicat bancheta rablei şi am îndesat teancurile sub ea. Apoi am umflat extinctorul tărăboanţei, ca să-l pun în locul mangoţilor. O să trebuiască să-l înapoiem companiei, când o să recuperăm lovelele. Iar îmi ia faţa Toinet. Mai tare ca Batman, dânsul!

Aici rămăsesem, când comisarul Gâthouscoully apare:

– Mesaj pentru matale, directorache: grăsanul de Béru, care vă cere să vă duceţi la avocat, după el, căci ne-a asigurat că are o comuniune de cea mai înaltă importaţie!

– Bagă-ţi năsoiul în şampanie rosé, Justin, o să ţi-l răcoreşti! îl sfătuiesc.

Şi iată-mă plecat iar, urmat de Toinet, Pinuche şi Mathias, în direcţia străzii François Mauriac.

CAPOŞIRCA

Nu mă miră că Dolofanu' s-a dus pe şest la Damphdé-Oustouroï. Ca să fiu sincer, nici nu prea crezusem chestia aia cu alifia de hemoroizi. Mister Prostovansky nu e genul care să aibă „conopidă" la găoază. Şi chiar dacă ar avea, nu prea îl văd eu să-şi dea la tuhăz cu unsori. Animalele nu acordă acest gen de agenţie găurii lor din dos. Când pot, şi-l ling, sau şi-l târăsc prin iarbă fragedă; asta-i toată terapia lor. Da, demersul său mental e clar, chiar logic. Raţionamentul care conduce aici pare de neocolit. Avocatul se duce cu banii la „jefuitorul" lui, doar că îi pune la treabă pe nişte mardeiaşi, care să-l urmărească şi să-l umfle pe şantajist. Nu-i mai rămâne altceva de făcut, decât să se întoarcă acasă şi să aştepte rezultatele operaţiunii. Conştient de acest lucru, din momentul răpirii lui Toinet, Grasu' se întoarce la sursă, adică la Damphdé-Oustouroï (un nume care miroase atât de frumos a Provence), pentru a-l face să scuipe dumicatul. Scăfârlia lui de lemn şi-a pus în funcţiune isteţimea ţărănească, fără de care Franţa nu ar mai fi decât un ghişeu de P.M.U.[1]

Mă vrea?

Ne are! La Fayette!

*

[1] *P.M.U.* = abreviere de la *Pari Mutuel Urbain* (Pariul Mutual Urban). Pariul mutual e o formă de joc, prin care, din suma totală a mizelor, se extrage o cotă stabilită de lege, înainte de a fi repartizată câştigătorilor, proporţional cu miza acestora. (n.tr.)

Un Bérurier ciudat vine să răspundă soneriei noastre. Şi-a scos haina şi cămaşa şi, cu torsul îmbrăcat doar într-un maiou de corp (scriu „maiou de corp" ca şi cum aş scrie „păduche de corp") dintr-o reţea cu ochiuri mari, înverzit fiindcă i-a mucegăit la subsuori, negru în jurul gâtului şi gri peste tot, cu fruntea şiroind de sudoare, cu muci gasteropidici sub nas, cu clăbuci gen spumă de ras la gură, cu ochiul rubiniu, cu mâinile pline de sânge, amintind de un taur, după ce a primit osânda picadorului (bietul animal nevinovat), dar superb datorită triumfului, cu faciesul lui din era terţiară, luminat de flacăra victoriei, rămâne o clipă, privindu-ne şi gâfâind.

La urmă, zice, arătându-l cu un gest din bărbie pe Toinet.

– Văz că l-aţ' recuperat pă mucea! Asta să udă'

Un proiect de zâmbet îi decrispează masca de centurion surmenat.

– Da' ntraţ' o'ată! propune el, nu dându-ne întâietate (de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere), ci dându-se deoparte.

Uşa biroului e deschisă. Îl urmăm într-acolo.

El ne arată mapa de piele, pe care sunt împrăştiate mai multe hârtii purtând antetul avocatului.

– Şefu', îmi zice, dac' ai fi având bunăvoinţa să ceteşti docomentu' înlăturat, n-ai avea 'mpresiunea căţ' perz' timpu'.

Mă aşez în fotoliu şi citesc, cu voce tare şi inteligibilă:

– *Subsemnatul, Marius Damphdé-Oustouroï, dornic să-mi eliberez conştiinţa, voiesc să fac mărturisirile de mai jos. Mă exprim în deplină libertate şi fără vreo constrângere.*

Îmi ridic ochii către Grasu', care-şi masează falangele şi falangetele dreptei sale zdrelite. Îmi trimite un inefabil surâs, de îngeraş felicitat de Tatăl Etern.

Nu vreau să-ţi îmbârlig meningele cu o proză în stilul

judiciar-poliţist. Află numai că, în acest document de excepţie, bravul nostru avocat recunoaşte că a comis două feluri de delicte, foarte diferite. Mai întâi, în planul terorismului, mărturiseşte că face parte din grupul „Pământ Pârjolit", a cărui lăudabilă ambiţie este să destabilizeze guvernele occidentale, pregătind un puci de extremă dreaptă. El este însărcinat cu sectorul Franţa, în care conduce elementele din Acţiunea directă. Un atentat, de o mare violenţă, e prevăzut pentru 14 iulie (zii şi tu dacă nu e iminent), împotriva tribunei oficiale. Sub paravanul unor lucrări la drumuri, a fost săpată o tranşee, până la amplasamentul viitoarei tribune, şi a fost îngropată acolo o formidabilă încărcătură de T.N.T.[1]. După ce a fost plasată, solul a revenit la „normal", catastrofa dormitând în sânul pământului (care, în general, ne hrăneşte). În toiul defilării, un artificier clandestin ar fi aruncat în aer totul. După calculele teroriştilor, nu ar fi rămas prea mulţi supravieţuitori, ţinând cont de mărimea încărcăturii. Cu puţină „şansă", preşedintele Republicii şi membrii guvernului, prezenţi la festivitate, ar fi fost decimaţi. Eu ştiam deja totul, graţie documentului descifrat, printr-un miracol, de către amanta-asistentă-nepoată a lui Mathias. Dar îmi place că am confirmarea scrisă.

În a doua parte a „confidenţelor făcute pe perna", Damphdé-Oustouroï dezvăluie că, pentru a face rost cu uşurinţă de mălai, a intrat în cârdăşie cu Thérèse Genitrix-Desqueyroux şi cu Charly Genous. Toţi trei adunau, acasă la actriţă, diverşi practicanţi de partuzetă. Asistaţi de Floare-de-Mai, ei făceau discret poze şi, apoi, trio-ul îi şantaja pe participanţi. Sistem lucrativ şi nu lipsit de atracţie, pentru cei cărora le place să se ciocănească

[1] T.N.T. = trinitrotoluen (n.tr.)

în grup. Ca un adevărat regizor hârşit în organizarea şedinţelor hard, Damphdé-Oustouroï ajunsese să creeze nişte partide superbe, fierbinţi şi variate, la care se dedau şi vecinele de sus, cusătoresele lesbiene. Pozele care lipseau din album sunt cele cu Babacu', pe care fata cu „călduri toride" îl antrenase în aceste orgii foarte potrivite cu vârsta lui.

La sfârşitul mărturisirilor atât de capitale, atât de picante, înregistrăm un insucces: avocatul vândut pretinde că nu ştie nimic de dispariţia Babacului, a Thérèsei sau de vreun asasinat petrecut în apartamentul vecinei lui, de jos. Şi nu ştie nimic nici de sinuciderea servitoarei colorate.

Pe când eu emit îndoieli în privinţa sinceităţii lui, Béru mă asigură:

– Să mă cre'eţi gagiilor, dacă ăsta zice că n-are dă ştire nimica, apăi n-are dă ştire nimica. Nu-i nici o oraţiune să recunoască to' restu' şi asta nu. Asta ziind fise, io-s gata să-mi reiau dân nou, dă la zero, 'nterogatoriu'! A-ncoa'! Nici nu vream alceva.

Ne ducem.

Mergând spre sala de supliciu (nu asta-i problema), îmi zic că afacerea de faţă e chiar surprinzătoare. Plecat în căutarea lui Achille dispărutul, de găsit, nu-l găsesc, în schimb dau cu nasul de alte trei chestii, de-ţi bubuie mintea: un omor (urmat de mutilarea cadavrului), un şantaj şi, ceva şi mai şi decât ceea ce precede, un complot împotriva siguranţei statului. Ia de gustă, Nae!

Bérurier şi-a amenajat laboratorul provizoriu de ciomăgeală (hobby-ul dulceţii ăsteia de om) în sufrageria avocatului, cu o mobilă de un design plăcut (crom şi sticlă, piele şi plastic). Pentru a înveseli ansamblul, scumpul maestru a fost agăţat, într-o mână,

de bara de fier, ce susţine galeria pentru draperii. Încheietura pumnului în care stă suspendat este vânătă, aproape neagră, iar faţa lui, schimonosită de durere, îţi produce milă; este străbătută de riduri sumbre, care pun în evidenţă frumosul său ten verzui şi roşul purpuriu al gurii sale tumefiate. Una dintre urechi, pe jumătate smulsă, atârnă ca un oblon, ce se ţine numai în balamaua de jos. La ochi nu poartă ochelari, ci două cocarde identice, de un albastru bătând în negru.

– Ţie, cel puţin, nu ţi-e teamă că dai greş! îi spun, cu vocea scăzută.

Béru se hlizeşte.

– În viaţă tre' să ştii ce vrei, bătrâne, şi să faci totu' ca să-l opţii, altfel o iei *in the babe very profondly*, cum zice englezoii. Un teroris', dacă nu-ţ' foloseş' cu el mijloacili ăle mai ţoaţe, eş' sigur că-ţ' găseş' oole-n platanu' dân bulivar şi, pă dasupra, cu zece metri ' nzeci dă maţe, ca ghirlande dă Crăciun!

– Dă-l jos de acolo!

– Da' cum vrei tu să-l chestionesc, dacă-i iar în largu' lui?

– Dă-l jos rapid! Nu ştii că poţi muri, dacă eşti suspendat de un braţ şi chiar două? Uită-te la Christos.

Bodogănind, Alexandre-Benoît se caţără pe un scaun, ca să desfacă inelul de oţel. Clientul cade de la vreo douăzeci de centimetri. Rămâne întins pe mochetă. Încheietura rănită de muşcătura oţelului începe să-i pişe sânge.

– Încearcă să găseşti ceva ca să-l pansăm! îi cer Roşcovanului.

Drept să vă spun, nu mă simt prea bine în faţa acestui om torturat.

El articulează ceva:

– Sete!

– Dă-i să bea! îi ordon lui Pinaud.

Folosire a competenţelor; scumpa Fosilă scotoceşte şi se întoarce cu o sticlă de porto vechi.

– *Tawny*[1], în vârstă de 20 de ani, anunţă el cu vocea unui pivnicer.

Vâră gâtul sticlei între buzele maltratate ale lui Damphdé-Oustouroï. Acesta bea cu înghiţituri lungi, Pare că a mai prins ceva putere, culoarea obrazului i se schimbă încetişor de la verde ca spanacul la alb ca linţoliul.

Recunoscându-mă, declară:

– Protestez împotriva tratamentului şi mă voi constitui...

– Ce z'ce ăla acolo? întreabă Mamutul bizon sălbatic, dar prea puţin isteţ.

– O să fac reclamaţie.

– Jockey! S' facă to' ce-o vrea!

Îşi scoate una din bărci, o apucă de capăt şi, din zbor, îi arde maestrului una cu tocul, într-un pomete deja învineţit.

– Or' cu una-n plus, or' cu una-n minus, rezultatu' o să fie tot acolo!

Şi îi sparge şi celălalt pomete, din grijă pentru simetrie.

De data asta, orice veleitate de rebeliune a lui Damphdé-Oustouroï încetează.

– Maestre, îi spun, aţi îndurat nişte grave acte de violenţă, iar mărturiile pe care le-aţi făcut au fost smulse, prin tortură, sunt de acord.

Un fulger de satisfacţie îi luminează ochii tumefiaţi.

– Din două una, continuu eu. Ori revelaţiile dumneavoastră corespund realităţii şi vom găsi fain frumos explozivul în piaţa

[1] *Tawny* (engl.) = maro-deschis (n.tr.)

Concorde, ori toate astea nu-s decât născoceli ale fanteziei dumneavoastră. În primul caz, nimeni din cercurile înalte n-o să dea vreo atenţie mutrei dumneavoastră făcută chisăliţă şi, chiar dacă aţi primi un plumb în ceafă, treaba ar rămâne fără urmări. În al doilea, este posibil ca ofiţerul de poliţie Bérurier, aici de faţă, să fie trimis în judecată.

Acestea fiind zise, sunteţi oricum inculpat pentru şantaj şi complicitate la tentativă de asasinat asupra tânărului pe care îl vedeţi. Pe de altă parte, nu trebuie uitată apartenenţa dumneavoastră la o grupare teroristă. Eu, în locul dumneavoastră, aş juca cinstit, mai ales că acum sunteţi intrat la apă, de nu vă mai vedeţi. În calitate de avocat, trebuie să înţelegeţi că asta e singura atitudine care poate să limiteze pagubele, pentru propria dumneavoastră piele. Gândiţi-vă, aveţi atâtea de câştigat, dacă mărturisirile pe care le-aţi făcut sunt considerate spontane. Este singurul fel în care puteţi trage un folos. Văd cu claritate că în mintea lui vicleană se prefigurează o aprobare. Curvoiul ăsta bătrân ştie că am dreptate.

– Suntem clari ca lumina zilei? îl întreb.

El dă scurt din cap.

– Bravo! Acum vreau să vorbim despre „sinuciderea" lui Miss Floare-de-Mai, ca şi de dispariţia domnului Achille Hachille, şi, apoi, fiindcă tot suntem aici, de un posibil duşman al Thérèsei Genitrix-Desqueyroux. Mai beţi puţin porto, asta e o băutură energizantă, care o să vă biciuiască sângele.

CAPRĂJINA

Conversaţie deşirată. Tăcere religioasă a asistenţilor mei. Singure, doar zgomotele din gâtlejul Grasului – care suge o a doua sticlă de porto şi pune în libertate nişte rămăşiţe de vânturi – tulbură seninătatea unei discuţii, ce mă face să cred că Damphdé-Oustouroï n-are nici un amestec în dispariţie sau în asasinat, dar care, totuşi, datorită prodigiosului meu spirit de deducţie, îmi oferă puternice elemente pentru reflecţie[1].

După ce am cotrobăit în toată grămada asta de rahat, aşa cum albina cotrobăie prin florile de dovleac, îi însărcinez pe oamenii mei să-l ducă pe avocat la secret, în cuşca cloştelor „speciale", din Marea Poiată. Nu trebuie să comunice cu nimeni, până când nu iau o hotărâre în privinţa lui. I se pun, în modul cel mai ortodox, cătuşele şi valoroşii mei muşchetari se topesc.

– Pot să rămân cu tine? întreabă Toinet.

– Sigur, zgâmboiule!

– De ce mai stai în clădirea asta?

– Mai am încă de făcut vizite. Între timp, nu vrei să te duci la amica ta, de peste drum?

Face bot.

– Nu. Cu mutra asta calamitată, şarmul meu n-ar mai avea acelaşi impact.

---

[1] Frază încâlcită, care pare să indice că am gânduri ascunse, de factură academică.

– Ce zici, tu?! Nimic mai seducător decât eroul rănit!

– De ce l-ai întrebat pe fazanul ăsta cine molfăie lemn-dulce, în anturajul lui?

– Pentru că e un element important; o să-ţi explic după aia.

– Sherlock?

– În timpul liber.

– Nu părea s-o aibă prea mult la inimă pe slujnicuţa neagră...

– E rasist.

– Dar dacă aia chiar era o javră?

– În acest caz, evident...

– Eşti laconic.

– Gânditor.

Iată-ne în faţa uşii Thérèsei Genitrix-Desqueyroux. Sesam, deschide-o! O.

Apartamentul trăsneşte deja a închis. E teribil ce repede se descompun toate: oamenii, lucrurile, clipele. Adulmec după camera lui Floare-de-Mai. Este la capătul unui mic coridor ce dă în oficiu. Exotism delirant. Negrotenii până peste poate. Măşti de bâlci, covoare pestriţe, dinţi de elefant, voaluri imprimate în culori ţipătoare, măsuţe joase „lucrate", poze de oameni, aşa de întunecaţi, că ai zice că-s nişte negative, casete cu incrustaţii de fildeş. Într-una din ele, aşchii de lemn-dulce. Prin urmare, maestrul nu m-a minţit în această privinţă. Mă aşez pe patul grasei „sinucigaşe", de parcă aş fi apucat de oboseală, în clipa asta. Apucat de oboseală. Apucat de călduri... Călduri pe dracu'. De fapt, nu era vorba de o formă deghizată de prostituţie agravată? Unde l-a dus (sau unde trebuia să-l ducă) curviştina asta pe bătrânul meu Achille, de l-a adus în stare să-i cadoriseas-

că somptuoasele valize Vuitton, însoţite de aceste cuvinte delicate „Pentru ca să mă duci şi mai departe"? Mă bate gândul că Tataia s-a lăsat dus cu preşul, clasa întâi! S-ar zice că bunul nostru Chilou nu mai are vârsta arterelor sale. Pensia l-a ramolit la scufiţă. Totuşi, ceva anume a făcut, ca voiajul pe care îl proiectase împreună cu Thérèse, să se ducă pe apa sâmbetei. În loc de peisaje fermecătoare, stă la dospit într-o carceră oarecare (sau ceva similar). Ce aşteaptă de la el răpitorii? O răscumpărare? Achille e bogat, dar trebuie să poată face faţă unor mari exigenţe; în schimb, e singur, iar tratativele nu cred să fie prea simple.

– Cugeţi, bătrâne?

– Pe viaţă şi pe moarte.

– Şi iese ceva?

– Aşa s-ar zice. În orice afacere delicată, vine o clipă când mă convoc la o întâlnire la vârf. Este perioada de fecundaţie. Tot ce am adunat, conştient sau inconştient, se aşază la locul lui, fără ca să-mi dau seama cum. Dacă ai să fii un mare sticlete, într-o zi, ai să cunoşti acelaşi fenomen, *baby*. Este greu şi, în acelaşi timp, exaltant.

Iau un bastonaş de lemn-dulce din cutia *big* negroteicei şi mă apuc să-l molfăi, aşa cum făceam pe timpuri, când eram la şcoala comunală. Amicii îmi cereau să le dau şi lor, iar eu îl împărţeam, fiindcă eram bun la inimă.

– Avocatul a mărturisit că l-a şantajat pe moş Directorache?

– Da.

– Şi l-a atins cu ceva?

– Aşa se pare.

– Pentru un fost mare patron al Curcănăriei, nu-i deloc glorios.

– Până şi cei mai mari medici fac pe ei de groază cancerului, atunci când îl au.

– Asta trebuie să-i fi răcit pasiunea pentru Thérèse?

Îi dau una, uşor, după ceafă (doar acest amplasament din tărtăcuţa lui a mai rămas neatins).

– Ei bine, asta era, zic.

– Care asta, *padre?*

– Motivul pentru care au sfeclit-o amândoi.

Părăsesc odăiţa africană, ducându-mă în baia Thérèsei. Perdeaua de la duş a lăsat o margine de plastic la nivelul inelelor. Urma glonţului este foarte clară în pătratul de faianţă. Admiţi tu că o mică actriţă moartă după sculă îl poate doborî pe un ins cu un glonte, apoi îl face bucăţi, înfăşoară cele mai scârboase ciozvârte în perdeaua de la duş şi împarte rămăşiţele acestea în două valize, pe care le duce la vecină-sa de la parter, pentru ca să le ia comisionarul? Şi că, apoi, bagajele ajung la caseta din gară, de unde, „cineva" le scoate mai târziu? Nu-i cam mult, pentru o fată lipsită de putere?

– Bun, asta-i tot, murmur; să ne continuăm vizitele.

Puştiul vine după mine. Pansamentul îi lasă descoperit exact atâta locşor, cât să-i pot vedea privirea ştrengărească.

– La cine mergem?

– La cucoanele lesbiene, care, paradoxal, fabrică rochii de mireasă.

Domnişoarele Oumplétot lucrează în genunchi la trena rochiei pregătite pentru nunta domnişoarei Fourme (d'Ambert)[1], fiica unui mare producător de brânzeturi, cu domnul Paul Trons, fiul unui general în retragere.

Sosirea mea le nici-prea-prea-nici-foarteşte. *In my opinion*, maestrul trebuie să le fi spus de chestia cu albumul furat, pentru a le pune în gardă împotriva posibilelor urmări.

---

[1] *Fourme d'Ambert* (fr.) = numele unui sortiment de brânză franţuzească (n.tr.)

Totuşi, ele se ridică să mă primească.

– Frumoasă treabă, zic, arătând spre trenă.

– Mulţumesc, scrâşneşte Julie. Cu ce vă putem ajuta, inspectore?

Această degradare, deşi nemeritată, nu mă afectează.

– În legătură cu drăgălaşele partide de fese ale Thérèsei, zic. Ştiaţi că aţi fost fotografiate în timpul zbenguielii voastre?

Tresărire. Sora Mathilde exclamă foarte tare: „Dar ce spuneţi acolo, domnule comisar?" Privirea mea placidă şi un piculeţ băşcălioasă le taie eventualele tăgăduieli.

– Am văzut documentarul, fac, şi, pentru ca să vă dovedesc, vă pot preciza că aveţi două aluniţe foarte apropiate pe o coapsă, lângă păsărică şi că surioara dumneavoastră manipulează vibratorul, ca Victor Hugo pana de gâscă. Prin urmare, ce răspuns aveţi?

Ea se întoarce şi bombăne:

– Dacă am fi ştiut, nu ne-am fi lăsat păcălite!

– Cine v-a târât în această orgie a colocatarilor? Thérèse sau avocatul?

Ele se privesc, fără să-mi răspundă.

– Preferaţi să stăm de vorbă la Poliţia Judiciară? le întreb cu un maximum de nevinovăţie, care l-ar face să transpire şi pe un pinguin.

Ele îşi unesc glasul într-o comună milogeală, care se termină cu o implorare:

– Oh, nu! Oh, nu! Vă rugăm!

– În acest caz, vă ascult.

Ele vorbesc, iar eu le ascult, într-adevăr!

*

Noul meu discipol îmi spune, după ce închidem uşa păsări-cofagelor:

– Cine te priveşte în focul acţiunii, are parte de un spectacol remarcabil, 'ticu'!

– Linguşitorule!

– Îţi jur. La tine totul este atractiv, cuvintele şi, în special, uşurinţa. Laşi impresia că nu iei, cu adevărat, nimic în serios şi că acţionezi doar pentru că îţi place treaba bine făcută.

– E ceva din toate astea, îi spun, surprins.

Mă opresc, ca un cal care se cabrează în faţa celui mai nevinovat obiect din lume, dar care îl tulbură.

– Aş vrea să facem o mică experienţă, Toinet.

– Zii.

– Coboară la parter. Când ajungi la picioarele scării, trage un urlet: unul adevărat, lung şi înspăimântător. Şi apoi, aşteaptă-mă până vin.

– Banco.

Pleacă ţopăind. Eu sun, din nou, la uşa celor două văduvioare-clito.

– Aţi uitat ceva? întreabă Julie.

– Nu chiar.

Intru şi închid uşa. Aştept.

Cele două surioare mă observă, întrebându-se dacă sunt cavalerul de Slany[1] sau episcopul Gaudaq[2].

– Ucenica dumneavoastră e în vacanţă? le întreb.

– Am dat-o afară.

– Nu lingea bine?

---

[1] În original, *Dulard* (fr.) – slănină (n.tr.)

[2] În original *Cauchon*, care are aceeaşi pronunţie ca a cuvântului Cochon (fr.) – porc (n.tr.)

– Oh! fac ele pe indignatele, de comun acord.

Chiar în acest moment se aude strigătul puternic pe care i-l cerusem lui Antoine. Croitoresele sunt îngrozite de nu mai văd să-şi bage aţa în ac.

– Oh! Dumnezeule, iarăşi! face una dintre ele (care stă cel mai aproape de cealaltă).

– Fără panică! le liniştesc. Strigătul sărmanei Floare-de-Mai semăna cu ăsta, ţinând cont, evident, că ieşea dintr-un gâtlej feminin?

– Da, exact! spune sora situată în dreapta precedentei.

– La revedere, drăguţele mele magiciene. Trenă bună şi păscut bun. Nu uitaţi să băgaţi două degete în acelaşi timp, ăsta e calibrul unei fofoloance obişnuite; mă pricep, că sunt şi eu lesbian în timpul liber...

*

Jos, îl găsesc pe scumpul meu Antoine înconjurat de doamnele Dermot (terapista) şi Iurovici (tovarăşa de joacă a răposatului ţar Nicolai II). Şi una şi cealaltă îmi ocărăsc moştenitorul din pricina groaznicului ţipăt pe care l-a scos şi care le-a îngheţat sângele în vine. Îl tratează, în cor, de puşlama care face glume proaste şi „nu respectă nimic" etc. Sosirea mea le opreşte.

În cele din urmă, le potolesc, precizându-le că băiatul e colaboratorul meu şi a acţionat astfel din ordinul meu. Ele îmi mulţumesc, bucuroase. O întreb pe Dermoteasa dacă e liberă. Minune: doamna Scoulaménthe, soţia medicului dermato-venerolog din strada André-Gide şi-a contramandat ora, aşa că acceptă să-i facă un masaj lui Toinet, bietul contuzionat, care tocmai a avut un accident de motocicletă.

– În timp ce eficienta dumneavoastră vecină se va ocupa de acest băiat, fac eu către sfânta-rusoaică, pot spera să am o nouă întrevedere cu dumneavoastră, contesă Pojarski? Conversaţia vă este întinsă, precum câmpia Uralilor şi povestiţi atât de bine Istoria, de parcă aş trăi-o aievea.

Ea îmi miorţăie un zâmbet fermecăreţ din gura ca o violetă imperială.

– Intraţi! Intraţi! tună babomiţa, precedându-mă în confortabilul ei bârlog de mortăciune.

Micul salon, chestiile iconante...

Fotoliul „meu" (pentru că, începând de a doua oară, orice gest devine o obişnuinţă).

– Trebuie că veţi fi fost o mare iubăreaţă, Alteţă!

Asta o face să secreteze din toate fisurile.

– După ce vezi asta, prrrea-iubitule?

– Nu o „văd", o „simt". Şi, poate, încă sunteţi?

– Sub o altă formă, nu zic ba. Am atins vârsta pasivităţii.

– Noroc că viaţa ne oferă, neîncetat, soluţii de schimb, nu-i aşa, Majestate?

Ea îmi aruncă o privire greu de înţeles, dar pe care o înţeleg perfect, dacă vrei să-ţi spun părerea mea.

– De ce spuneţi asta?

– Pentru că fiecare fiinţă umană înseamnă un imn închinat vieţii, buna mea suverană. Iertaţi-mi îndrăzneala, aveţi cumva o toaletă pe care aş putea-o folosi, cu moderaţie?

Ea dă din cap.

– Rrrău parrre, dar aştept instalatorul, fiindcă e înfundată!

– Oh, doamne, ce grav inconvenient pentru o persoană de vârsta dumneavoastră, doamnă Mare-Ducesă. Fără să fiu cu adevărat un meşter, izbutesc, uneori, să rezolv genul ăsta de

neplăceri, aşa că voi încerca să pun din nou la dispoziţia dumneavoastră ceea ce vă imploram pentru a mea.[1] Pe aici, presupun?

Şi mă ridic, ca o trombă (a lui Eustache), dând năvală înspre cameră.

De pe canapeaua pe care zace, ea scânceşte:

– Nu! Vă interzic...

Dar nu e surd mai mare decât cel ce nu vrea să audă, după cum repeta Beethoven, care a compus a *Cincea*, crezând că repară uşa de la salonul lui de muzică.

Mă năpustesc, în timp ce Regina Christina nici măcar nu s-a ridicat de la locul ei. Două uşi, faţă în faţă. Prima dă în vizuina babei: catafalc, draperii stacojii, zorzoane de toate soiurile. Vizavi e încă o cameră, însă „de dat", cum zice Félicie a mea.

De fapt, Mamaia o şi are dată.

Dată unei femei tinere, cu o faţă nu lipsită de drăgălăşenie, cu un corp bine clădit şi despre care ştiu aproape tot, pentru că am tocit albumul.

Stă lungită pe patul de aramă, cu hainele pe ea şi citeşte un roman poliţist de Jean-Baptiste Baronian.

– Am câştigat! spun râzând.

Şi mă aşez la capătul patului, în faţa ei.

– Încântat să te cunosc în carne şi oase, dragă Thérèse. Dar tot stând aşa, zăvorâtă de două luni, la bufniţa asta bătrână, nu ţi-e teamă că faci o gaură în pat?

[1] Frază şchiopătând, numai bună pentru o persoană în vârstă, bolnavă de artroză. (n.a.)

CAPRINE

Ea are aerul nesigur al oamenilor spitalizaţi de multă vreme şi care pierd, cu încetul, contactul cu realitatea.

– Sunteţi San-Antonio, nu-i aşa? murmură.

– Complet, îi răspund.

– Bibiloi mi-a vorbit atâta de dumneavoastră, încât am impresia că vă cunosc de-a binelea.

– Pe fostul şi prea-iubitul meu director l-ai cadorisit cu porecla asta grotească?

– Îi place.

– Da, fac eu; asta e latura lui de bou bătrân. Îmbătrânind, chiar şi bărbatul cel mai remarcabil, simte nevoia să se prostească. În ceea ce-l priveşte, mi-ai putea spune ce i s-a întâmplat?

Ea îşi înalţă sprânceana dreaptă, pentru a masca o reală surpriză.

– Nu ştiu nimic.

– N-ai nici cea mai mică idee?

– Trebuia să plecăm la Veneţia.

– Ah! Veneţia era destinaţia?

– Cu Orient-Expresul...

– M-am lămurit până-n tindă (până-ntinde). Şi s-a amânat călătoria?

– Da.

– Din cauza ta sau a lui?

– A mea.

– Maestrul Damphdé-Oustouroï a vrut să-l şantajeze cu pozele. El a plătit, dar treaba nu i-a căzut bine şi, atunci, l-ai trimis la plimbare?

Ea cască gura în gol, ca să-mi arate stupoarea, care-i seamănă cu propriile amigdale.

– După cum vezi, sunt foarte bine informat, îi spun.

În acest moment, arhiducesa de Blini se înfiinţează destul de Nebuna-din Chaillot. S-a omenit cu un gât bun de votcă cu ierburi, ca să-şi biruie emoţia. Pleoapele tencuite lasă din lest la fiecare clipire.

– Nu chinuiţi acesta copil, domule de la Poliţie, ea sufirit destul, îmi strigă amica Romanovilor.

Şi vine să se lase în braţele compătimitoare ale singurului fotoliu din cameră. Mâna ei, ca o gheară de galinacee, tremură pe pahar; pe vremuri strângea toroipanele în felul ăsta, dar nu-i tremura în acelaşi sens...

Mă ridic pentru a efectua câţiva paşi scurţi prin camera strâmtă.

– Auziţi, fetelor, atac eu pe un ton extrem de familiar, un lucru e indiscutabil: o să murim toţi în următorii cincizeci-şaizeci de ani. De aci încolo, trebuie să ne asumăm, şi unii şi ceilalţi, această minunată împuţiciune, care se numeşte viaţă. Aşa că, hai să-ncercăm s-o facem cum trebuie.

Aici a fost tămbălău; de aia am venit, ca să pun lucrurile la punct. Dacă nu o fac, or să vină alţii, care vor avea, probabil, un astfel de comportament, mai aspru. Când ai comis fapte reprobabile, ai nevoie, mai mult ca niciodată, să fii înţeles... Eu o să vă ajut; o să pregătesc forcepsul pentru naşterea adevărului care, deseori, iese greu.

Uite, să începem cu sfârşitul. Moartea lui Floare-de-Mai. Dacă aţi şti cât de prosteşte a fost realizată, sărmanele mele dragi! Javra de negresă, care s-a vârât în combinaţia cu fotografiile licenţioase, se hotărăşte, plecând la luptă, să aibă o discuţie cu Alteta Sa Imperială şi dă pe aici. Începe să converseze cu dumneavoastră, Majestate. Bucăţica de lemn-dulce pe care şi-o pusese în cioc o deranja, aşa că o scoate, şi o pune alături, pe fotoliu, unde marele ei fesier nu va întârzia să o facă pierdută. Discuţia? N-am nici o idee, o să aveţi timp să-mi povestiţi, după aia. Dar iată că se întâmplă ceva: apare Thérèse, care nu a auzit-o pe vizitatoare. Mare belea! Ea se ascundea la regină, de când cu figura aia cu valizele. Negroteica sare în sus de bucurie. Ameninţă că dă totul pe faţă, vrea s-o ia la goană. În momentul în care iese pe palier, doamna Iurovici, pierzându-şi cumpătul de tot, o atinge la mir cu deliciosul bronz „Arts déco" din salon, care reprezintă o înotătoare în costum şi cască de baie. La început, negresa încearcă să se apere de lovituri, să se agaţe de ceva. Făcând aceasta, vă smulge un nasture de la bluză: o să-l caut în garderoba dumneavoastră şi îl voi compara. Furia vă este aşa de mare, alteţă, încât o loviţi, o loviţi, până vi se taie respiraţia, de două, de trei, de cinci ori, spărgându-i ceafa, omoplaţii, ţeasta. O oroare. Atunci, Thérèse, îngrozită, dă dovadă de o rară prezenţă de spirit. Vă împinge în apartament şi scoate un urlet îngrozitor, de om care se aruncă pe fereastră, ce adună toţi locatarii imobilului şi trecătorii. Apoi, vine să se ascundă. Vă trageţi sufletul şi ieşiţi după noutăţi, Înălţimea Voastră. Şi, pe deplin stăpână, cu sângele rece recăpătat. O îndrăzneală magnifică. Thérèse, ceea ce aţi reuşit voi, acolo, nu-s zece femei pe lume, de la Jeanne d'Arc încoace, să o poată face. Va să zică, ultimul punct a fost elucidat. Acum, să ne întoarcem cu două luni în urmă, la momentul în care ai venit

să-i ceri ajutor contesei Rostopcin, după ce l-ai omorât pe tipul din baie, pungăşoaică mică! Fiind o femeie cu o mare înţelepciune, pariez că ţi-a spus cum să te descotoroseşti de el: să-i înlături picioarele şi, poate chiar şi capul (nu ştiu ce dimensiuni au „Samsonitele" tale), să-l bagi în cele două bagaje, pe care să le trimiţi la gară, cum fac majoritatea parlagiilor de genul ăsta. Aşa-i? Mersi. Acum, o să-ţi spun care sunt concepţiile mele în privinţa afacerii ăsteia. Chiar dacă nu-s cele bune, ai tot interesul să ţi le asumi, fiindcă te avantajează enorm, stricăţica mea! O dată, când erai singură a venit un bărbat în apartamentul tău. Te-a ameninţat cu pistolul. Cred că în momentul în care a apărut făceai o baie, nu?

– Un duş! rectifică Thérèse Genitix-Desqueroux, ceea ce îmi arată că-s pe calea cea bună, cum zicea un ceferist în grevă.

– În ciuda spaimei pe care ţi-o inspira, i-ai cerut permisiunea să-ţi pui un halat. Ţi-a acordat-o şi, ajunşi aici, şi-a îngăduit un anumit comportament faţă de persoana ta.

– Nu, face ea.

– Asta ai să spui, insist cu putere.

– Bine, se supune.

– Atunci, te-ai zbătut; şi-a scăpat arma, în timp ce încerca să te apuce. I-ai scăpat din mâini, ai reuşit să iei, de jos, pistolul şi ai tras în el. De fapt, unde l-ai atins?

– La gât.

– Foarte bine, asta o să acrediteze ideea întâmplării: ca să te aperi, nu tragi în gâtul cuiva, ci mai degrabă în piept. Ai înţeles?

Ea dă din cap.

– Ascultă bine ce zice domnul poliţist, drrragă! o îndeamnă ţarina; simt că el vrea bine la tine.

– Cine a scos corpul de la bagaje? o întreb brusc.

– I-am dat telefon fostului meu bărbat.

– Mortimer?

– Da.

– Şi s-a ocupat el de valize? Auzi, era un soţ bun, ar fi trebuit să te gândeşti de două ori înainte de a divorţa.

– Nu, e o japiţă! mă corectează actriţa. Omul cu pistolul, el mi l-a trimis.

– De ce?

– Ca să mă omoare!

– Eşti sigură?

– Tipul mi-a spus. A vrut să rămânem în baie, ca să fie totul curat: voia să mă omoare în cadă. Vrând să ies, am alunecat şi l-am înbrâncit.

– Va să zică, e chiar legitimă apărare?

– Bineînţeles! Credeaţi că sunt o criminală?

– Ştii, când cineva e în stare să şantajeze oamenii cu care se regulează...

Ea lasă capul în jos şi o aud, murmurând:

– Totuşi...

– Să continuăm, frumoaso. I-ai cerut lui Mortimer să-l recupereze pe ucigaşul ăsta plătit, omorât tocmai de victima lui desemnată. A acceptat?

– N-a protestat; nu e asta dovada?

– Într-adevăr.

Tăcere. Această mică actriţă ratată pare slabă, dar e al naibii de puternică. Ştie să facă faţă celor mai rele situaţii, ca dovadă!

– Ştii de ce voia să te omoare?

– Ca să-mi închidă gura.

– Ei bine! vorbeşte, după aia n-o să mai ai motive valabile! Ce făcea aşa de reprobabil?

– Conduce o reţea de droguri foarte importantă, între Europa şi S.U.A.

– Ţi-a mărturisit în timpul căsătoriei?

– Ştiu doar de două luni.

– Cine ţi-a spus?

– Bibiloi.

Exclamaţionez:

– Achille.

– Da. Într-o zi, când a venit fostul, era aici. Bibiloi l-a recunoscut. Avusese de-a face cu el acum vreo cincisprezece ani, dar Mortimer a reuşit să scape de poliţia franceză. Peter nu-l văzuse niciodată pe Achille, aşa că întâlnirea cu el a fost fără consecinţe imediate.

Cunosc foarte bine schiţa. După plecarea soţului, Chilou, boul ăsta bătrân, îi scuipă bucăţica dulcineei lui, care n-are altceva mai bun de făcut decât să dea fuga să-i spună celui care îi plăteşte pensia, ăf cors! Atunci, Mortimer scoate la bătaie artileria grea: răpirea Babacului, apoi lichidarea fostei sale femele... Dar de ce nu l-a neutralizat pe Tunsu'? Fără îndoială că pune la cale să-l utilizeze ca monedă de schimb, în caz de probleme grave?

În prezent, trebuie să-i dau bătaie! Fiecare oră care trece riscă să pună zilele Babacului în pericol. A trăit el multe la viaţa lui, dar ăsta nu-i un motiv.

Zbârnâială la sticleţii Franţei, ca să vină să le salte pe cele două tipe. Ei promit să acţioneze ultra-rapid.

Întoarcere la micul meu Toinet. Terapista trebuie să-i fi masat toate, inclusiv părţile de din jos, fiindcă îl văd mergând cu picioarele ca parantezele, iar pe sub bandaje ochii lui seamănă cu ai unui peşte pescuit acum opt zile.

Mathias are dreptate: „Ăsta-i unu' bun"!

CĂPĂSTRU

Americhenii ăştia sunt relaxaţi. Sub pretextul că peste Paname s-au abătut *today* 35 de grade plantigrade, Peter Mortimer stă, în bermude şi cu torsul gol, în biroul lui de producător. Nu trebuie să facem pe ruşinoşii! În ziua în care îl vei găsi pe Alain Poiré, directorul de la studiourile Gaumont, înţolit în felul ăsta, vino la mine, o să stropim evenimentul!

Acest gras blond-roşcat îşi ţine picioarele goale pe birou: sfântul Ion-Picior-de-Porc. Perii îi strălucesc în soare. Un flacon cu apă de toaletă şi o mănuşă aspră stau alături, pe un platou; din timp în timp, o umezeşte pe a doua cu conţinutul primului, ca să-şi şteargă faţa.

– Nu po' să suport căldura, grohăie godacul, şi totuşi m-am născut în Arizona, unde soarele parcă te trăsneşte cu ranga.

Mi-l arată pe Bérurier, care mă însoţeşte pe acest drum al luptătorilor:

– Sacu' ăsta de grăsime suportă? Da, de vreme ce poartă haină.

„Sacul de grăsime" îşi strânge frumoşii lui pumni, care te fac să te gândeşti la două nicovale, în şomaj. Cu o ocheadă binevoitoare îl implor s-o lase moartă. El izbuteşte, dar procedează la slobozirea unor oftaturi care spun mai multe decât discursul ţinut de un senator, în privinţa sentimentelor sale personale. Şi, pentru că această decompresiune nu reuşeşte să-i redea

bucuria de a trăi, trăsneşte o minunată băşină, cu toate formele în regulă.

Peter Mortimer acuză această tornadă.

– Da' tipul ăsta e nesimţit! Aşa sunteţi toţi, în poliţia franceză?

– Nu toţi, îl liniştesc eu. Unii preferă să râgâie. Dar ţineţi cont de faptul că intestinele noastre suportă presiuni puternice, pe care trebuie să le reprime un amărât de sfincter; în zilele cu făinoase, acesta e nevoit să se dea bătut, ce vreţi? Or, un ofiţer de poliţie de la noi are o retribuţie modestă, ceea ce o obligă pe nevastă-sa să-i gătească cartofi, linte, paste şi fasole uscată; nivelul de viaţă intervine în abundenţa vânturilor noastre.

Predica mea îl şifonează pe producător.

– Aţi venit la mine ca să-mi vorbiţi despre vânturi?

– Aş vrea eu, îi spun, luându-mi o mină nebună de durere, ar fi mai vesel decât ceea ce am de zis.

– Ah, da?

– Am găsit-o pe fosta dumneavoastră soţie, doamna Thérèse Genitrix-Desqueyroux. Vă anunţ, cu regret, că e moartă!

El încetează să-şi mai frece gâtul cu scârboşenia aia de mănuşă de toaletă, pe care vopseaua roşcată din căpăţâna lui lasă dâre.

– Nu se poate!

– Vai!

– Ce i s-a întâmplat?

– Autopsia ne va spune. Am să vă rog să ne însoţiţi, ca să identificaţi corpul, care, cu valul ăsta de căldură, e într-o stare destul de jalnică.

– Unde a fost găsit?

– În pădurea de la Saint-Cucuffa[1], într-un tufiş. Nu vreau să vă măresc groaza, dar animalele nu i-au respectat rămăşiţele. Vreţi să ne urmaţi, Mister Mortimer?

– Nu puteţi aştepta până mâine?

– Nu. Ne trebuie declaraţia dumneavoastră legală, înainte de autopsie, fiindcă nu mai poate fi amânată.

Decesivitatea mea îl hotărăşte. Se ridică, precum o focă.

– Doar să-mi pun o cămaşă şi nişte pantaloni, face el.

În timp ce se înveşmântuieşte, îl întreb pe Barosanu':

– E chiar un tip de bază, amicul tău?

– Mie-n s'tă! L-am zbârnâit ieri şi ie d'acord. Alfel ierea mai mare păcatu': un flăcău dân Sân-Tolomaqu-Miq, lu' care i-am da' io borşu' pă trompă cân' am fostără noi doi plozi! Ierea 'ntagonisme 'ntre ambele comunele noastre amândouă, cu toate căci am mersără la aceeaşi şcoală.

*

Admit că Louis Grăsanu' e chiar amic intim cu Bérurier. În realitate, acesta e slab, ca o stea de balet, şi miros că numele i-a fost procopsit cu adjectivul „grăsan" doar în derâdere. Nasul frânt, pe vremuri, de prietenul nostru comun, îi seamănă cu un pui făcut, din hârtie, proţăpit în mutra lui de tâmpit riguros autentic, atât e de plin de multiple muchii, cu linii frânte (şi ele). Privire grăitoare adresată de Huidumă consăteanului său. Altă privire „cu înţeles" din partea numitului consătean.

– Am venitără pentru recunoaşterea lu' coniţa aia de-am vorbitără, Grăsau' Louis.

[1] *Saint-Cucuffa* – împrejurime a Parisului. (n.tr.)

– Dacă-aţi fi vrând să-mi urmaţ'! răspunde acest frate de baştină şi de vocabular cu Huiduma.

Traversăm sala cadavrelor, unde domneşte un frig şi o tăcere mormântală.

– Am fostără puşi în obligaţia de-am pus-o în vechea morgă, pen' că am afişatără complect pă perioada dă vacanţie. Dăgeaba a instituţionatără ăştia permisu' cu puncte, că ăia dă are concediu plătit continuă să-şi spargă mutra pă rupte, parcă n-ar fi dăstul, s-ajungă la tot omu'!

Traversăm un palier pustiu, ca Sahelul într-o duminică după-masă, când se transmite cursa de formula I. Imediat după aceea, urmează o a doua sală, mai mică decât precedenta, mai puţin răcoroasă, dar şi mai mormântală, ca ambianţă.

– Acu' roiu', Grăsanu' Louis, murmură Béru; ie preferabel.

Docil, bărbatul cu halat alb dispare. Închid portiera după el şi, cum broasca acesteia conţine o cheie, o încui o dată.

În aceeaşi clipă, camaradul Béru, cu o măiestrie de pestidigitator, îi pune cătuşe *americhenului*, înainte ca el să aibă timp să-şi dea seama. După care, ca o adevărată namilă josnică, îi aplică o serie de directe la stomac şi la ficat, înainte de a încheia cu un fenomenal croşeu la maxilar, care l-ar face pe Stallone să pară Scufiţa Roşioară.

– Asta-i dân partea la „sacu' dă grăsime", Motănelu', îi zice el.

Dar producătorul nu cred să-l fi auzit, căci e groggy.

*

Când Mister Mortimer începe să-şi joace măturile-de-strâns-fărâmituri, se vede într-un mare recipient de zinc, care

pute a moarte învechită. O a doua pereche de brăţări îi încleştează gleznele. Recipientul sumbru culisează pe o şină, care-i permite să fie introdus într-un compartiment amenajat în perete, asemeni altor unsprezece.

– O.K., Mortimer? îi arunc. Dumneata, care suferi atâta de căldură, trebuie să-ţi fie răcoare, acolo înăuntru.

– Asta-i o farsă grotescă sau ce? întreabă calm.

– Ca şi cum noi am mai fi la vârsta când îţi arde de glume, moşule. Stai puţin că o să-ţi explic totul; un moment, *please!*

Împing recipientul cu ocupant, cu tot, în adâncimile cavoului provizoriu, apoi îi închid uşa de fier, ale cărei garnituri cromate încep să fie roase de rugină.

– Cred sincer că ideea ta e vibrantă, Grasu'!

– O să vedem, prudenţuieşte el.

Las să se scurgă vreo zece minute, înainte de a deschide.

Falsul cadavru a devenit, mai degrabă, livid, în gaura lui de şobolan. Dar privirea lui conţine atâta ură la adresa mea, încât mă voi bronza ca la ultraviolete.

– Principiul este următorul, îi explic americanului. Îl deţii pe tipul ăla bătrân care mi-a fot director înainte ca să-i iau eu locul, ăla pe care nevastă-ta l-a botezat Bibiloi. În ceea ce o priveşte, ţin să te asiugr: este cât se poate de vie şi a şi dat declaraţie împotriva ta. Cunoscându-te, m-am temut că nu o să-i dai drumul, decât în schimbul libertăţii tale. Or, eu sunt genul de poliţist care vrea şi varza unsă şi slănina în pod. De aceea, tu ai să fii ăla care o să-l repui în circulaţie pe domnul Achille Hachille. N-ai să te mişti de aici, până când scumpul bărbat nu se va afla la Ministerul de Interne, cu o cupă de Dom Pérignon în mână. Localul ăsta e dezafectat; În plus, prietenul nostru, Grăsanu' Louis, pe care l-ai văzut, e singurul angajat care mai are grijă de

această morgă veche. Concluzie: nimeni, îţi repet, NIMENI, cu excepţia noastră, nu te poate scoate din mormântul ăsta. Dacă te hotărăşti să cooperezi, spune; noi o să ne ducem să-l recuperăm pe Achille, în timp ce tu ai să meditezi în împuţenia asta de lădoi şi, după aceea, o să te scoatem, ca să te vârâm într-unul, ceva mai confortabil. Dacă refuzi, eu îţi spun noapte bună şi te încui până mâine, la prânz. A şti dacă vei găsi destul oxigen pentru ca să aştepţi, asta-i problema! Ai un minut ca să te hotărăşti! Gândeşte-te că, oricum, ai să rămâi aici până punem mâna pe Bibiloi. Uite, cronometrul mi-a pornit, hotărăşte!

El nici nu aşteaptă:

– Oh, termină cu caterinca, curcan împuţit! De acord, vă dau căzătura înapoi!

– Adresa?

Mi-o dă.

Şi îl bag, din nou, la cutie, cât ai zice peşte!

*

Un hangar imens, care ar putea adăposti un Boeing 747. Dar, la naiba cu aeronautica. Ăsta conţine echipament de cimilitograf-teveu. O pădure de reflectoare pe picioarele lor, rânduri de „gamele", şine de travelling, decoruri folosite şi demontate, gata să fie făcute grămadă, şi mai-ştiu eu ce-o-mai-fi. În fund de tot, se află un camion-rulotă, destinat turnărilor de exterioare. După Mortimer, în acest vehicul, sedentarizat de nenumăratele avarii consecutive vârstei, este închis Chilou.

Îl privesc pe Grasu'.

– Sunt emoţionat, îi spun.

– Şi io-s, recunoaşte Parlagiul. În ce hal să fi fiind, pupă-bleagă ăsta?

O să vedem...

Ştiind că nu e singur, cioc-ciocăn la portiera culisantă. Apoi, mă ascund într-o parte, pentru a-l lăsa pe Grasu' ca unic terlocutor al eventualului temnicer; sacul ăsta de grăsime este mai de ispravă decât doi gagii la un loc, printre care şi eu!

O vânzolită[1] în interior, un ţăcănit, şi uşa culisantă care scrâşneşte.

– Salut! face ca prostul Majestatea Sa, cu un deschis şi inalterabil zâmbet merovingian.

– Ce-i? întreabă insul pe care încă nu-l văd, dar nu voi mai întârzia mult.

– Şefu'! zice laconic Dolofanul.

Şi, mare artist, face stânga-mprejur, ca ăla care şi-a îndeplinit misiunea. Neglijent, înţelegi? Calmos, ca Neaţă. Această rotire e doar ca să-l dezamorseze pe gagiu, să-l destindă de-a binelea. Îţi spun eu că tâmpitul ăsta gras are geniul cât coloana din piaţa Bastiliei! Dar nu face nici un pas. Într-o prodigioasă piruetă de elefant regândit de Dali, se năpusteşte asupra tipului (care stă mai sus faţă de el), îl apucă de picioare, îl ridică şi, cu o formidabilă sforţare, îl aruncă peste umăr, în direcţia mea. Dornic să-mi aduc contribuţia la opera béruriană, trag un superb penalty în maxilarul flăcăului, care nechează de durere. Béru se apropie, pentru a şi-l plasa pe al lui, la tâmplă. K.O. expres.

Gardianul e un măgădău urât, cu bila aproape rasă. Înainte de lovitura mea de cizmă, avea un maxilar pătrat. Înaintea celei date de Grasu', urechi clăpăuge. Acum, este o mare zdreanţă flascos, tumefiată şi impardonabilă[2]. În bandulieră, avea un telefon mobil, care a fost azvârlit prin hangar. Nemaiavând cătuşe la

[1] San Antonio a vrut să spună vânzoleală, dar bou' ăsta scrie aşa de repede!

[2] De ce „impardonabilă"? San-Antonio are misterele lui.

dispoziţiune, Béru se duce să recupereze şnurul de piele al zbârnâitoarei, ca să lege mâinile victimei sale. Eu mă folosesc de telefon pentru a alerta brigada recuperări. În fine – oh, da! – în fine, pătrundem în rulotă. O a doua uşă încă ni se mai opune. Huiduma o învinge, cu un brânci ca de cărăuş de piane.

Şi, atunci, oh! minunea minunilor, iată-ne în contact cu Babacul. Un Babac mereu egal sieşi, proaspăt ras, în robdeşambru de mătase neagră cu motive chinezeşti, cu ţeasta strălucitoare. Sigur că e puţin palid şi cam tras la faţă, dar nu şi-a pierdut nimic din clasă. Mă duc spre el, cu lacrimile în ochi, cu braţele întinse. Şi ştii tu ce-mi spune, împuţitul dracului?

Asta:

– San-Antonio, am fost cât pe ce să te aştept!

Trebuie să ai nas, nu?

CAPITROCIT

Nu biroul lui: salonul lui.

Ne-a spus ministrul că aşa o să fie mai intim.

Mie-mi zici: nişte fotolii imense şi sculptate, şi aurite, şi mătăsoase, şi fundul meu, şi toate bune! Masă în acelaşi stil (A V-a Republică, având ca postament papucii Regelui-Soare, – în engleză *Sun King*); mulţam de intimitate, Majestate!

Reuniţi: MINISTRUL, Babacul, eu. *That's all*[1].

În anticameră, se aude zarva jurnaliştilor, care se aşază pentru conferinţa de presă, ce va urma. Gazda noastră poartă un costumache bejuliu, o cămaşă albastră ca mările sudului, asortată la o cravată nu-ţi poţi da seama cât de dungată, dacă ai pune o doamnă cameleon pe ea, ar face un avort.

– Mare succes, domnule director, apreciază el cu loialitate, dându-mi înapoi titlul. Mai bine: o victorie superbă pe toate planurile! Fiind un om sincer – cu excepţia cazurilor, în care e vorba de politică – mărturisesc că-s căzut în fund!

Şi mandea, silindu-se să rămână sobru:

– Efectiv, domnule ministru, este o afacere extraordinară, căci pornind de la ancheta cu privire la dispoziţia fostului şi eternului meu director, am ajuns la nişte ramificaţii ciudate: complot împotriva înaltelor personalităţi de stat, trafic de droguri,

[1] *That's all* (engl.) – Asta-i tot. (n.tr.)

şantaj, asasinate. Cred că niciodată, în cariera mea, n-am împuşcat atâţi iepuri dintr-un foc: o luau la sănătoasa în toate părţile!

El îmi întinde mâna:

– Personal, îţi datorez viaţa, fiindcă la defilarea de 14 iulie voi ocupa un loc bun. Ştiaţi că, după spusele experţilor artificieri, încărcătura de exploziv dezgropată în piaţa Concorde ar fi fost suficientă pentru a transforma Louvre-ul într-un morman de pietricele?

Apoi, amabil, către Chilou:

– Captivitatea dumneavoastră nu a fost prea dificilă, domnule director?

– A fost un infern, dar să nu mai vorbim despre asta, răspunde cu nobleţe gentlemanul Curcănăriei.

Eu îl întreb, mânat de un impuls:

– Cum se face că mi-aţi telefonat în ziua aia, şefu'?

– Temnicerul meu s-a dus să urineze în toaleta rulotei, lăsându-şi telefonul portabil agăţat de spătarul unui scaun.

Ministrul pune o mână familiară, de om familiar, pe genunchiul Tataiei.

– Ce-aţi zice de o reangajare, scumpe prietene? Proiectez o reorganizare a aparatului poliţienesc, cu o conducere bicefală. San-Antonio ar conduce partea activă, iar dumneavoastră partea administrativă. Am crea brigăzi noi, cum am mai spus, am forma elemente tinere, capabile să asigure, într-o zi, preluarea sarcinilor.

– Al vostru sunt! strigă Babacul galvanizat, întinzându-şi dreapta către ministru.

– Şi eu! adaug, păstrându-mi-o pe a mea pe braţul fotoliului.

Un pinguin travestit în uşier intră tiptil, purtând un telefon fără fir pe un platou de argint. Şopteşte ceva la urechea ministrului.

– Păi, dă-i-l! face acesta din urmă.

Mă informează:

– Un apel telefonic pentru dumneavoastră, domnule director.

Eu bâlbâi o scuză şi înhaţ aparatul.

E mămica.

– Nu te deranjez, iubitule? face draga mea dragă.

– Ei, cum, ce-ţi închipui?

– Vreau doar să-ţi spun că m-am întors şi să te întreb dacă Toinet şi cu tine mâncaţi acasă.

– Cum să ratăm întoarcerea ta? Vrei să te ducem la un restaurant, să-i tragem un chef?

– În nici un caz, iubitule, în nici un caz: am adus burtă din Ardèche.

– Miam-miam! strig eu.

– Ce-i? întreabă ministrul, surprins.

– Domnule ministru, vă place burta ca în Ardèche?

– Ce mai e şi asta?

Ca să vezi că, poţi fi ministru şi, să nu ştii esenţialul!

CUPRINS

PREA-N BULĂ 3
RECAPITOL 5
CAPITONAT 8
CAPITRAC 19
CAPITONT 23
CAPIŞTE 34
CAPIU 38
CAPIROGA 46
CAPILAR 51
CAPITAL 63
CAPISTERE 69
CAPOTROCU 79
CAPSOMAN 87
CAPELMAISTRU 93
CAPRIFOI 103
CAPESMETU 116
CAPODOPERAT 121
CAPEMÂNĂ 128

CAPERE 138
CAPITEL 146
CAPEŞTELE 155
CAPRÂSNELU 161
CAPOŞIRCA 166
CAPRĂJINA 173
CAPRINE 182
CĂPĂSTRU 188
CAPITROCIT 196